JUDITH HERSHNER

O scrisoare neprevăzută

ALCRIS

Capitolul 1

– Frumoasă coafură, Mason!

Edwina Mason aruncă o privire peste umăr și zâmbi. Addison Rivers urca pe alee spre ea.

Trăgând o ultimă tușă de vopsea pe coloana de la capătul scărilor, ea lăsă cu grijă pensula peste cutia cu vopsea pe care o avea deschisă lângă ea și își îndreptă spatele. Aruncând o privire încântată către treaba pe care tocmai o terminase se întinse și-și trase de pe părul castaniu-roșcat baticul care-i protejase părul de eventualele pete de vopsea.

Își șterse mâinile pe batic și păși pe vârful picioarelor în josul scărilor, făcând o scurtă evaluare cu privirea a umerilor largi ai lui Addison și a taliei zvelte a acestuia. Pantalonii ei scurți erau bine mulați pe coapse și fese, scoțându-le în evidență. Terminându-și traseul, se opri în fața lui Addison și îi admiră picioarele bronzate, atletice.

– Frumoase picioare, Rivers, îi răspunse ea, coborându-și vocea și înfundând în buzunarul de la spate baticul pe care îl purtase pe cap cât timp vopsise.

Addison se strădui să-și îndepărteze atenția de la rotunjimea sânilor ei ce se ghiceau dincolo de tricoul lejer, murdar de vopsea. Privirile lui alunecară spre pantofii de tenis roz, decupați, care pro-

tejau picioarele ei delicate și lăsau să iasă doar un deget a cărui unghie era dată cu ojă roz. Privirile lui se ridicară, urmărind picioarele lungi și zvelte ale lui Eddie până la coapsele ușor rotunjite, talia bine definită și acei sâni care ar fi trimis la ceruri pe orice bărbat care ar fi fost suficient de norocos să fie primit în brațele ei. Sprâncenele lui se ridicară sugestiv în timp ce-i întâlnea ochii.

– Ale tale sunt mult mai grozave, spuse el într-un târziu, cu vocea adâncă și tremurătoare, clătinându-și capul.

Râsul lui Eddie umplu aerul în timp ce îl aștepta în poarta casei sale în stil vechi, victorian.

– Poate. Cum este slujba de vară? întrebă ea, arătând spre geanta cu scrisori și uniforma în care era îmbrăcat.

– Mai bună decât cea de profesor la școala de vară. Cum poți să stai și să fii înconjurată de un grup de adolescenți care ar prefera să fie oriunde în altă parte? spuse el cu un dezgust simulat.

– Nu este atât de rău, replică Eddie, îndepărtându-l de balustrada pe care tocmai o vopsise și conducându-l pe centrul scărilor.

– Sunt numai câteva ore dimineața și copiii nu sunt pe deplin treziți încă.

– Ah. Învățare subliminală, râse el înfundat.

– Orice ar fi, funcționează, spuse ea bine dispusă. Ai timp pentru un pahar cu limonadă sau ai de muncit din greu în slujba comunității?

Addison se uită la ceas.

– Am timp mai mult decât suficient. Mi-am oprit ceasul acum cinci minute, explică el, lăsându-și geanta de poștaș la picioarele scărilor și așezându-se apoi încet pe scări, căutând o fărâmă de umbră.

Eddie se bucura de priveliștea mușchilor lui bronzați, contrastând cu cămașa albastră, imaginându-și pentru o clipă cum ar arăta acești mușchi fără nimic care să îi acopere. Clipind des pentru a alunga imaginea, intră în casă.

El o privea fix când ea dispăru în spatele ușii, mâinile fremătându-i de dorința de a-i mângâia încet fesele. Oftă, îndepărtându-și de pe față părul șaten deschis, decolorat de soare,

și mormăi ceva despre faptul că ar cam trebui să se tundă, întorcându-se pentru a privi spre strada largă cu trei benzi și copiii care, pe biciclete, se îndreptau spre el.

– Bună, Add, spuse cel care era cel mai aproape de el, cu un zâmbet insolent. Hei, Tommy! Phil! strigă el și își ridică mâna, fluturând-o deasupra capului. Este domnul Rivers.

Băieții traversară strada și frânară cu un zgomot asurzitor, oprindu-se la câțiva centimetri de prima treaptă.

– Spune-i domnișoarei Mason că voi veni mâine să-i tund iarba, vrei? spuse Tommy, răsucind bicicleta și pregătindu-se pentru un demaraj în trombă.

– Sigur.

– Grozav!

Băieții se întoarseră pe stradă.

– Ne mai vedem, Add, îi spuseră, apoi porniră, râzând tare în timp ce Add flutura pumnul în spatele lor.

– Am sosit, spuse Eddie din ușă, ținând-o deschisă cu șoldul. Ce voiau Tommy și Phil?

Addison clătină din cap și ridică brațul pentru a lua vasul de cristal cu limonadă din mâna ei. Ridică paharul rece și și-l sprijini de frunte, încercând astfel să și-o răcorească.

– Se va întoarce mâine ca să tundă iarba.

– În regulă. Vrei o prăjitură, Add? întrebă Eddie, folosind porecla pe care copiii de la școală i-o dăduseră când el o înlocuise pe profesoara de matematică de semestrul trecut.

Ea mișca încet un platou cu prăjituri cu ciocolată pe sub nasul lui și zâmbi mulțumită când el își închise ochii și inspiră plin de plăcere aroma îmbietoare.

– Prăjituri, mormăi el, imitând vocea Monstrului Prăjiturilor, personajul lui favorit din emisiunea de televiziune. Îmi dai prăjituri!

Eddie retrase platoul râzând.

– Mai întâi limonadă, ordonă ea, întinzându-i un pahar de plastic decorat cu o reclamă la un film recent, puțin ștearsă acum.

– Tot ce-i mai bun pentru musafiri, o tachină Add, luând paharul și umplându-l cu limonadă.

– Trebuie să plătesc pentru noua baie, spuse ea, luând paharul din mâna lui și dându-i-l pe al doilea.

Îl ridică spre buze, luă o înghițitură, își închise ochii și lăsă lichidul rece să alunece pe gât. Un satisfăcut “ah” îi scăpă de pe buze.

Addison luă grăbit o gură de limonadă, încercând să-și înmoaie uscăciunea gurii apoi o privi în timp ce bea. Cu siguranță asta nu va face ca totul să fie mai ușor, gândi el în timp ce încerca să-și învingă impulsul de a o aduce aproape de el și de a-i săruta gura umezită de lichidul rece. Luând a doua înghițitură, se întoarse pentru a privi peste umăr la casă.

– Al dracului de bine vopsită, spuse el.

Privi atent la casa construită în stil victorian, vopsită în galben, care strălucea în soarele târziu de după-amiază.

Casa se potrivea cu strada liniștită, promițând confort și căldură sub acoperișul ei. Își putea imagina dormitoarele cu fotolii în fața ferestrelor ce dădeau spre stradă. Înainte ca imaginația lui să poată așeza o femeie în brațele sale înaintea focului din șemineu, atenția îi fu atrasă de grădina mare de lângă scări.

Doi copaci imenși, cu ramurile atingând streașina casei, ofereau umbră pentru zilele fierbinți de vară și o cale rapidă de scăpare pentru copiii aventuroși în întunericul nopților. O imagine a unui copil tremurând sub unul din copaci îi încolți în minte.

– Mulțumesc pentru că m-ai ajutat. Nu știu cum m-aș fi putut descurca altfel.

Vocea delicată a lui Eddie îl întoarse înapoi în prezent.

– Pentru ce altceva sunt prietenii, dacă nu pentru o eventuală muncă de sclav? întrebă Add ridicând din umeri și făcându-i cu ochiul.

Discutară cu ușurință despre vechii prieteni câteva minute, despre planurile ei de viitor legate de casa în stil victorian, a cărei renovare începuse în urmă cu un an. Add îi aminti eforturile colegilor ei profesori, pe care ea îi găzduise săptămâna trecută, la o partidă de vopsit ce transformase exteriorul casei ei din griul murdar pe care-l avea în strălucitorul galben care acum îi încălzea pereții.

– Charles va rămâne fără cuvinte când va vedea cât de multe am reuşit să realizez, spuse Eddie, îndepărtându-şi o şuviţă rebelă de păr de pe faţă.

Când briza blândă ce făcea să foşnească frunzele din copaci suflă uşor din spate, suviţa reveni la loc şi ea o aşeză după ureche.

– Ei, Charles, murmură Add, simţind cum ceva din plăcerea pe care o descoperise în compania lui Eddie se stinge la amintirea invizibilului ei logodnic.

O tăcere jenantă se lăsă între ei.

– Ce te-a adus înapoi aici? întrebă Eddie într-un târziu, forţându-se să-şi aducă un zâmbet pe buze şi un ton indiferent în voce. Nu mi-ai adus corespondenţa azi-dimineaţă?

– Cred că da, răspunse Addison în timp ce trăgea geanta de poştă spre el şi căuta ceva în ea. Am găsit asta pe fund când mi-am terminat traseul, explică el, trăgând afară un plic pe care i-l întinse. Poţi uita de bătrânul Chuck şi poţi fugi cu mine.

– Unde vom merge?

– Cleveland, îi propuse el plin de speranţă.

Eddie oftă.

– Dacă ai fi spus Columbus m-ai fi avut. Dacă îmi propui numai Cleveland, cred că voi continua să rămân agăţată de Charles.

– Pierderea ta, spuse el răguşit, dându-i plicul.

Arătă spre coloana de timbre roşii şi albastre de pe marginea plicului.

– Cred că asta ar putea fi ceea ce aşteptai.

Eddie apucă grăbită plicul, ducându-l spre piept. Un zâmbet de fericire pură îi înfrumuseţă buzele.

– Trebuie să fie cel despre ziua sosirii lui Charles. Credeam că nu mai vine niciodată. Oh, mulţumesc! strigă ea, deschizându-şi larg braţele şi aruncându-se spre Addison.

Braţele lui Addison o înconjurară pe Eddie în timp ce îmbrăţişarea ei entuziastă îi făcea pe amândoi să ajungă într-o poziţie nefirească.

– Mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, spuse ea în timp ce îl săruta pe amândoi obrajii.

El respiră adânc, inhalând mirosul de vopsea și liliac ce emana din părul ei castaniu. Pentru o clipă închise ochii, bucurându-se de senzația pe care i-o dădeau sânii ei delicați lipiți de pieptul lui.

Visase la un moment ca acesta încă din prima zi în care suplinise la liceul Hendricksburg în clasa de matematică ce se afla față în față cu cabinetul de istorie al lui Eddie Madison. Singurul lucru care-l oprea să creadă că visul său a devenit realitate era inelul cu diamant de pe mâna ei stângă.

– Mulțumesc, spuse Eddie încă o dată, buzele ei îndreptându-se, în sfârșit, spre ale lui Addison.

Brațul lui se strânse mai tare în jurul ei, aducând-o mai aproape în timp ce buzele lui îi răspundeau. Limba lui înaintă, gustând contururile gurii ei înainte de a se strecura printre buze pentru a cerceta căldura de acolo. Degetele lui Eddie se încleștară în părul lui. Pentru o clipă limba ei o întâlni pe a lui, făcând ca sângele lui Add să clocotească prin vene.

Nu poți face asta! țipă conștiința lui în timp ce el își lăsă mâna să alunece pe spatele ei. Este logodită cu Charles, îi strigă vocea rațiunii când el ignoră primul avertisment.

Din prima zi în care ei se întâlniseră la liceul Hendricksburg, Eddie făcuse să fie foarte clar faptul că ea era deja legată și că intenționa să-i fie credincioasă logodnicului ei care se afla pentru un an la Paris, cu o bursă la Sorbona. Add decisese să-i fie prieten și se păstrase la distanță.

– Ei bine, ce-a fost asta?

El încerca să preia controlul emoțiilor sale. Încercă să aibă un ton jucăuș în voce când repetă:

– Ei bine?

– Extraordinar, răspunse Eddie în șoaptă.

Încercă să-și concentreze atenția asupra cuvintelor lui și nu asupra buzelor lui, pline, senzuale, încă umezite de sărutul lor.

– Ce? Cum a fost ce? reacționă ea.

– Sărutul.

Eddie își deschise ochii mari. Numai Charles, logodnicul ei, merita un sărut ca acela și el ar putea sosi acasă în orice zi, își aminti ea.

– Oh, spuse Eddie cu voce pierdută.

Încercă să întâlnească privirea lui Addison dar nu reuși. În loc să facă asta se concentră asupra balustradei pe jumătate vopsite din spatele capului lui.

– Atât de bun? întrebă el, văzând că ea nu-i răspunde imediat.

– Mm, murmură ea umezindu-și buzele și înghițind greu. Aproape m-am lăsat purtată de val, spuse în cele din urmă.

Simțea un val de căldură cuprinzându-i gâtul și urcând, înroșindu-i obrajii.

– Mă poți avea cu tine oricând, o tachină el.

Addison urcă o treaptă, aducând-o pe Eddie lângă el.

Roșeața din obrajii ei crescu.

– Hei, dacă te pot aduce pe tine, simbolul fidelității, în brațele mele pătimașe, atunci fac un lucru bun. Când se întoarce "iubițelul" acasă?

Sprâncenele ei se ridicară, în timp ce încerca să-și aducă aminte despre ce vorbea el. Respirația îi devenise întretăiată când Addison o adusese alături de el, atingându-i sfârcurile sensibile și aprinzând focuri de artificii înăuntrul ei.

– Ce? Oh, vrei să spui Charles? rosti ea, trecându-și limba peste buze, simțind aromele de limonadă, ciocolată – și Addison.

– Mda, Charles, repetă Addison, întinzându-și picioarele pe treapta de mai jos, sprijinindu-și coatele pe genunchi, în timp ce privea peste stradă.

Eddie desfăcu plicul și aruncă o privire rapidă peste pagina pe jumătate scrisă. Mâinile ei se încleștară pe marginile scrisorii, în timp ce ochii ei se ridicară către începutul foii și o reciti.

– El nu poate... Cum de a putut... Oh, nu!

Cuvintele explodară din gura ei, acompaniate de mototolitul hârtiei.

– Porcul ăla! Șarpele ăla!.. Măgarul!

Sări de pe trepte și începu să se foiască de colo-colo, adunând bucățile de hârtie și încercând să reconstituie scrisoarea pentru a o mai citi o dată.

– Dar este chiar astăzi! izbucni ea în cele din urmă, fluturând scrisoarea prin fața lui Addison și apoi aruncând-o. Astăzi!

Addison o privea în tăcere.

– Ce e astăzi?

– Poți să crezi asta? continuă ea, ignorându-i întrebarea. Poți să crezi tupeul acestui om?

– Măgarul vine astăzi! țipă ea la Add, încruntându-se când el nu-i replică.

– Și? întrebă el, derutat total. Nu asta îți doreai?

Îi aruncă o privire plină de mânie.

– Nu! răspunse ea, izbind furioasă cu piciorul într-o treaptă. Au! țipă Eddie când pantoful atinse treapta.

Țopăind într-un picior își frecă partea lovită și, pierzându-și echilibrul, se prăbuși în brațele lui Addison.

– Hei, eu nu am nici o vină! spuse Addison când cotul ei îl lovi în coaste. Stai liniștită până nu rănești pe cineva.

Tonul poruncitor al vocii sale penetră norul întunecat de furie ce stăpânea mintea lui Eddie. Cu un oftat ea se calmă.

– Lasă-mă să înțeleg, începu el.

O cuprinse cu brațul pe după umeri și o așeză mai confortabil pe genunchii săi.

– Charles vine acasă.

Ea înclină capul, încuviințând.

– Vine astăzi.

Ea răspunse printr-o nouă încuviințare tăcută.

– Mă predau! spuse Add, ridicându-și mâinile în aer, aproape aruncând-o de pe genunchi. Va trebui să-mi spui ce te-a înfuriat atât de tare.

Eddie își ridică mândră bărbia, încercând să-și controleze tremurul buzelor.

– Charles vine astăzi și vrea c-casa, spuse ea încet.

– Și este un lucru rău?

– Vrea casa mea.

Add așteptă răbdător să continue.

– Vine astăzi și vrea să se mute în casa mea… cu soția lui.

Capitolul 2

– Soția lui? spuse Addison, privind-o fix pe Eddie.

Când ea deschise gura pentru a-i explica în grabă despre ce este vorba, își ridică mâna pentru a o face să tacă.

– Nu ești tu soția lui?

– Nu!

Răspunsul tăios părea să răsune până în vecini.

– Vrei să spui că Charles Biddington Whitney, logodnicul tău, reținut la Sorbona pentru o bursă în domeniul economic, și cel mai magnific reprezentant al sexului bărbătesc, se întoarce azi în Hendricksburg și aduce cu el o soție?

Sprâncenele sale se ridicară mai sus și mai sus în timp ce el ridica un deget pentru fiecare termen menționat, până când, într-un târziu, sprâncenele îi dispărură sub părul șaten decolorat de soare ce-i cădea peste frunte.

– Da, da, da, pufni Eddie, mototolind bucățile din scrisoare și transformându-le într-o minge de hârtie, apoi desfăcându-le din nou.

Cu infinită grijă, rupse fiecare petec de hârtie în bucăți din ce în ce mai mici, aruncându-le în final în aer ca pe confetti.

– Și intenționează să locuiască în casa mea.

– Tu, Charles și noua lui soție? întrebă Add, vocea lui urcând o octavă când ajunse să rostească ultimele cuvinte.

Luă paharul cu limonadă din dreptul său și luă o lungă înghițitură.

– Nu fi măgar, mormăi Eddie, legănându-și picioarele peste treptele verandei ca un copil, fiecare lovitură intensificându-se, rezonând puternic în peretele din spate.

Eddie folosea zgomotul aproape ca pe o punctuație pentru următoarea declarație.

– Charles vrea ca eu să plec!

Se catapultă din brațele lui Add cu o ultimă lovitură de picior și începu să străbată de la un capăt la altul mica alee din fața lui.

– Spune-i că nu vrei să te muți, sugeră Add relaxat, luând o înghițitură de limonadă, înainte de a se întinde după o prăjitură.

– Nu este atât de simplu, îi replică Eddie.

– Fii sigură că este.

Add luă o altă prăjitură și o flutură prin aer pentru a întări cele spuse.

– Dacă încearcă să se mute aici, poți să ceri să fie arestat pentru violare de domiciliu. Asta ar trebui să pună o barieră în calea lui.

Eddie luă o postură agresivă, își strânse pumnii, desfăcu picioarele larg și îl privi, clătinând din cap.

– De ce nu? Violare de domiciliu și arestare. Gândește-te ce impresie va avea soția lui. Daa, îmi place ideea. Nu va merge, spuse Eddie.

– Cu siguranță va merge, replică Add, fermecat de tabloul pe care tocmai îl descrisese. Gândește-te la lumini și la sirenele poliției. Tu ai putea sta în ușă, țipând după ajutor. Poliția îl va scoate din casă cu cătușe la mâini, îl va...

– Deține jumătate din casă.

Gura lui Add rămase deschisă într-o surpriză mută.

– El ce?

– Deține jumătate din casă, repetă Eddie, umerii tresăltându-i în timp ce-și cobora privirea spre mâini și spre micul diamant care capta lumina strălucind.

Cu un geamăt, ea își scoase inelul de pe deget și îi dădu drumul în buzunar.

Pentru că Add nu spunea nimic, Eddie se hotărî să-i explice situația.

– Eram logodiți.

Se opri, înghițind în sec.

– Știi că, practic, nu este nimic de închiriat aici, în oraș și, economic vorbind...

– Charles, economistul, izbucni Add, cu un dezgust evident în voce.

Ea încuviință clătinând din cap.

– Ne-am gândit că ne putem cumpăra o casă veche, o putem renova pentru cât timp locuim în ea, apoi să o vindem pentru un profit oarecare în momentul în care el își termină doctoratul.

– Tu te-ai gândit la asta sau Charles s-a gândit?

– Ei, bine... pentru început a fost ideea lui Charles, răspunse ea, acordând o serioasă atenție mâinilor ei. Dar am fost de acord să stau aici și să lucrez la casă cât timp el este la Paris.

– Și te-a împovărat pe tine cu toată munca în timp ce el își găsea o altă soție, termină Add în locul ei, încruntându-se.

Regretă tonul tăios pe care-l avusese, în momentul în care o văzu pe Eddie coborându-și capul și îi auzi răsuflarea întretăiată.

– Hei, nu te supăra pe mine, spuse el, prinzându-i mâna și strângând-o prietenos. Am vrut să fac lucrurile să pară caraghioase ca să le poți lua mai ușor.

Eddie îi întoarse strângerea de mână și se așeză pe scară, lângă el.

Tăcerea se lăsă între ei pentru câteva minute. Într-un târziu Add o sparse.

– Deci el crede că se poate întoarce aici și își poate cere drepturile asupra casei tale?

– Numele lui este pe contract, chiar lângă al meu.

Eddie își puse ordine în gânduri în timp ce continua.

– El crede că îmi face o favoare ocupându-se de plata ipotecii. Ca profesor la colegiu el câștigă mai mulți bani decât mine.

– Dar toată munca pe care ai depus-o pentru locuința asta?

Add arătă spre casa proaspăt vopsită, grădina plină de flori multicolore care o înconjura și gazonul larg, bine îngrijit.

– El îmi va plăti pentru toate astea.

Tonul ei era sfârșit în timp ce repeta ultimele cuvinte din scrisoare, după care capul îi căzu pe umărul lui.

Add o îmbrățișă strâns, oferindu-i toată simpatia tăcută de care era capabil. O putea simți tremurând, în timp ce ea încerca să-și recapete controlul, și așteptă.

Add își aminti toate sâmbetele pe care le petrecuse ducând-o pe Eddie dintr-un târg de vechituri în altul și ducându-i cumpărăturile acasă, în camioneta lui.

El aproape izbucni în râs când se gândi la ultima lor călătorie și la ciudățenia purpurie, fosforescentă pe care Eddie o transformase într-o minunată masă de stejar. El pierduse douăzeci de dolari pariind cu ea că nu mai putea fi salvată, nu mai era bună de nimic.

Timp de nouă luni o ajutase să amenajeze un cămin pentru un alt bărbat și blestemase norocul lui Charles să o găsească înaintea lui pe Eddie. Dacă ea i-ar fi dăruit măcar o privire, numai una, el ar fi încercat s-o îndepărteze de el. Dar Eddie nu o făcuse.

Trăgând adânc aer în piept, Eddie își ridică, în sfârșit, capul și privi spre casa din spatele lor. Ideea de a o pierde o durea mai tare decât gândul pierderii lui Charles.

Charles nu are nici o șansă să-mi ia casa, decise ea, îndreptându-și spatele. El nu o iubește. Pentru el este doar o investiție pentru viitor. Viitorul lui! Asta era casa ei. Își ridică bărbia mândră și îi aruncă un zâmbet lui Add.

Add observă imediat zâmbetul. Durerea stupidă care umpluse ochii ei până atunci dispăruse, fiind înlocuită de lumina bătăliei.

– Bună fată, spuse el îmbrățișând-o. Ce spui despre o întâlnire, dacă tot ești liberă vineri?

Numai reflexele rapide îl salvară de o lovitură direct în cap.

Amândoi izbucniră în râs pentru moment, și râsul umplea aerul, apoi brațul lui Add se strânse puternic în jurul ei. Ea privi către el, apoi îi urmări privirile spre stradă.

Parcat la curbă, cu ușile deschise, se afla un Mercedes 500 SL roșu. Ea oftă și încremeni în momentul în care îl recunoscu pe șoferul care tocmai cobora din mașină.

– Charles, spuse ea îndurerată, cu ochii dilatați.

Își ridică mâna spre coc, fixând clamele care-i țineau părul.

– Charles? îi șopti Add în ureche, jucându-se cu părul ei strâns la spate.

Ea nu putu decât să încuviințeze, dând din cap.

Aruncând o ultimă privire spre Charles care aștepta pe cineva de pe locul pasagerului, Eddie luă în palme fața lui Add și îi cuprinse buzele cu ale sale.

Pentru o clipă Add îngheță în timp ce încerca să înțeleagă ce face Eddie. Apoi se aruncă pe sine însuși cu toată ființa în acel sărut, atingând buzele ei moi cu limba înainte de a se adânci în căldura umedă de dincolo de ele.

Gândurile coerente dispărură în timp ce ea îl ațâța și îl amăgea, strivindu-și sânii delicați de pieptul lui până când el nu mai putu rezista și o așeză pe genunchii lui. Degetele ei trecură prin părul lui, răscolindu-i emoțiile mai adânc, exact atunci când el credea că mai adânc nu este posibil.

Respiratul devenise o necesitate și aproape în același moment Eddie începu să se domolească. El luă o gură de aer în timp ce ea îi mușca încet buzele și depunea mici sărutări încărcate de electricitate pe obrajii lui.

Charles stătea, cu gura deschisă, în mijlocul aleii.

Add o îndepărtă încet pe Eddie și îi așeză capul pe umărul lui. Își îngădui lui însuși o ultimă mușcătură a lobului urechii ei.

Charles înaintă și se opri la capătul treptelor chiar în momentul în care limba lui Add atingea gâtul dezgolit al lui Eddie.

Se auzi o tuse provocată, de semnalare a prezenței, Charles fiind autorul, atenționându-i astfel că erau priviți.

– Uite, iubito, avem companie, spuse Add cu voce aspră, în timp ce brațele sale o strângeau protector pe Eddie. E cineva cunoscut?

– Îmm, îhî, răspunse ea, ridicându-și capul pentru a întâlni privirea lui Add.

Ea respiră adânc și își înclină fruntea sprijinind-o de a lui înainte de a-și trece încet limba peste buze.

– Vezi cum te porți, mormăi el, ridicând-o în picioare și sprijinind-o de pieptul său înainte de a-l înfrunta pe Charles.

Un sunet scurt de indignare îi scăpă lui Eddie la mișcarea aceasta ce o luase prin surprindere.

– Scuză-mă, spuse bărbatul blond, slab, pe un ton indignat.

Își întinse mâna înainte.

– Sunt Charles Whitney. Tu ești...?

– Aș scăpa-o jos dacă ne-am strânge mâinile, răspunse Addison, cu un zâmbet insolent pe față.

Eddie își șterse nasul.

– Sunt Addison Rivers. Deci tu ești Chuck Whitney. Frumos costum, adăugă el, arătând apre sacoul de mătase și pantalonii eleganți.

Charles purta o cămașă albă și o cravată de mătase cu motive geometrice. Charles părea iritat de diminutivul pe care Add îl folosise, așa cum acesta și spera că se va întâmpla.

– Domnule Rivers, îl salută Charles dând din cap, pentru a face cunoștință cu el.

Își concentră atenția asupra lui Eddie care se cuibărise confortabil în brațele lui Add.

– Edwina?

– Charles, îi răspunse Eddie cu o voce asemănătoare unui tors de pisică, în timp ce-și plimba vârful degetelor în jurul urechii lui Add. Te așteptam?

– Charles!

Evidentul accent franțuzesc întoarse toate privirile spre blonda zveltă care își așezase mâna cu manichiura bine făcută pe mâneca lui Charles.

– Chloe, *ma cherie*, ea este Edwina, spuse Charles, vorbind în franceză pentru această prezentare.

Eddie simți cum un val de căldură urcă, inundându-i fața la privirea acuzatoare pe care Chloe i-o aruncase, în timp ce comenta șoptit cu Charles în franceză. Eddie privea felul posesiv în care o altă femeie își mișca mâna în sus și în jos pe pieptul lui, și simți cum furia i se aprinde.

– Și... ah... prietenul ei, domnul Rivers, termină Charles, brațul său înconjurând-o pe Chloe și aducând-o mai aproape de el. Ea este soția mea, Chloe.

– *Monsieur* Rivers, spuse Chloe cu o licărire plină de apreciere în ochi.

Se întoarse către Eddie și îi oferi mâna cu un zâmbet arogant.

– *Mademoiselle* Mason.

– Oh, dragă, spuse Eddie oftând.

Își trecu mâna peste pieptul foarte bine dezvoltat al lui Add și își strecură degetele printre nasturii cămășii lui.

– Este atât de stânjenitor.

Tăcerea se lăsă între cei patru. Charles își trecea un deget în jurul gulerului de la cămașă, ridicându-și bărbia de parcă ar fi fost iritat de faptul că era apropiată de gât. Desfăcând nasturii de la sacou, își afundă mâna în buzunarul de la pantaloni și privi atent spre casă, încruntându-se la vederea cutiei cu vopsea de pe treptele verandei.

Eddie evita să se uite direct spre fostul ei logodnic, aruncându-i doar priviri fugare. Fu satisfăcută că reprezentația ei avusese efect, numai atunci când observă că acesta își închide încet ochiul stâng, semn că este cuprins de nervozitate, obicei pe care-l cunoștea prea bine, fiind de altfel singurul mod în care Charles se exterioriza.

Brațele lui Add se strângeau în jurul lui Eddie în timp ce încerca să-și controleze invazia hormonilor. Se rugase pentru asta un întreg an școlar, dar știa că ce se întâmpla acum nu era adevărat.

În tăcere, Eddie avea nevoie de el pentru a juca rolul pe care i-l stabilise în acestă mică farsă. El nu o putea dezamăgi, nu o putea lăsa singură.

– Casa este mult îmbunătățită, spuse Charles pe un ton mai puțin admirativ.

– Nu a făcut Eddie o treabă minunată? spuse Add, zâmbind strălucitor către femeia din brațele lui. Preda toată ziua la școală, răzuia vopseaua toată noaptea. Este minunată. Din păcate a avut puțin timp pentru altceva.

Sprâncenele sale se ridicară sugestiv și îl privi direct pe Charles cu un zâmbet ca de la bărbat la bărbat.

– Credeam că ne decisesem pentru o altă culoare pentru exterior, să zicem mai federală, spuse Charles cu voce joasă, în timp ce se controla să-l ignore pe Add.

– Ar fi fost prea întunecată și tristă, spuse Eddie. Am vrut ceva mai strălucitor și însorit.

– Decisesem altfel, replică Charles cu răceală. Mai sunt și alte abateri de la planurile noastre?

Eddie era furioasă pe faptul că el punea sub semnul întrebării deciziile ei.

– Au fost câteva probleme pe care noi nu le anticipaserăm, spuse ea fermă. Unele din planurile pe care le-am făcut nu păreau corecte în momentul în care am examinat camerele.

Dacă nu ar fi avut mâinile ocupate, Add ar fi aplaudat. Dar pentru că erau, el începu să simtă o presiune în umăr datorată faptului că o ținea în brațe pe Eddie. O îmbrățișă mai tare, strângându-și brațele în jurul ei.

– Add, iubitule, de ce nu mă lași jos? sugeră Eddie, amintindu-și deodată unde era când îi simți mușchii puternici în jurul ei.

– Cum spui tu, scumpo, spuse el, atingându-i nasul în joacă înainte de a o elibera.

Îndată ce a fost sigur că picioarele ei atingeau pământul, își lăsă brațele să-i încercuiască talia și o trase înapoi spre pieptul lui larg.

– Poate că ne vei scuza, domnule Rivers. Sunt câteva lucruri pe care eu și Eddie trebuie să le discutăm, spuse Charles.

Eddie simți cum panica i se ridică în gât, sufocând-o. Nu voia să fie singură cu Charles și soția lui franțuzoaică. Vorbi înainte ca siguranța pe care i-o dădea prezența puternică a lui Add să dispară.

– Dacă tu faci abstracție de soțul meu, de ce nu crezi că am putea s-o excludem și pe soția ta.

Capitolul 3

– Soțul tău? strigă Charles.

Eddie se ruga să se deschidă o gaură în pământ care să o ducă până în China. Ce anume din lumea asta te-a făcut să spui așa ceva? îi țipă mintea ei, mâinile sale agățându-se strâns de brațele lui Add.

– Mda, spuse Add după o ușoară ezitare. După tot ce s-a întâmplat tu trebuie să știi cum este.

Făcu un semn spre Chloe, ridicând indiferent din umeri, apoi zâmbi răutăcios.

Ochiul stâng al lui Charles dispăru complet sub sprânceană din cauza încruntării, în timp ce pieptul său se umfla ca la un cocoș hotărât să cucerească tot cotețul găinilor. Un foarte pompos cocoș, decise Add, forțându-se să nu zâmbească.

Ochii lui Chloe se micșorară, inocența copilăroasă dispăru într-o fracțiune de secundă pentru a fi înlocuită de o adâncă licărire de animal de pradă. Nici măcar aparența de tristețe, creată cu mare artă, nu mai putea ascunde căutăturile suspicioase. Zâmbetul ei deveni condescendent.

– Păcat că nu ai primit nici măcar un inel, spuse ea cu glas dulce, arătând spre mâna lui Eddie care era așezată pe brațul lui Add.

– Inel? Oh, Doamne... încercă Eddie să iasă din acea situație delicată.

Spune o minciună, ai fost deja prinsă. Se rugă să-i vină o idee -salvatoare.

– Eu... l-am lăsat la etaj. În dormitorul meu.

– Iubito, ai promis că nu ți-l vei mai da jos niciodată, spuse Add, completând-o perfect. Și-l dă întotdeauna jos când are de lucru prin casă sau prin grădină.

Eddie înghiți cu greu și încercă să spună ceva, orice, dar corzile ei vocale nu mai primeau ordine de la creier. Bineînțeles, creierul ei nu o mai ajuta în nici un fel. Într-un moment își dorea să nege toate minciunile și să râdă isteric și în clipa următoare își dorea să cedeze lacrimilor care-i ardeau în fundul ochilor.

Nu, își spuse. Nu vei face o criză de isterie. Trăgând adânc aer în piept, ceea ce sună aproape ca un oftat, continuă energic:

– Cred că nu ai primit scrisoarea mea. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă ai fi citit-o. Ce stânjenitor.

Oftă adânc și, spera ea, convingător.

– Nu am primit nici o scrisoare despre sfârșitul logodnei noastre, spuse Charles, cu demnitatea ofensată.

– Nici eu, replică Eddie, aruncând o privire plină de înțelesuri spre Chloe. Își încolăci brațele în jurul lui Add în timp ce-l privea pe fostul ei logodnic.

Add o trase pe Eddie mai aproape și o sărută pe tâmplă.

– Se pare că poșta nu este ceea ce ar trebui să fie, spuse el cu un zâmbet ironic. Este un lucru bun că nu i-am trimis lui Charles și vechiul tău inel o dată cu scrisoarea, pentru că ar fi fost și el pierdut, sfârși Add, apăsându-i în joacă nasul lui Eddie.

A fost un adevărat efort pentru Eddie să se concentreze.

– Pierdut? Corect! reuși ea să se stăpânească, rostind cuvintele pierdută și cu respirația întretăiată. Oh, da, o lungă, lungă scrisoare în care explicam... ei bine, totul, improviză ea, zâmbind machiavelic când brațele lui Add o strânseră mai tare.

– *Cheri*! strigă Chloe cu un ton aspru, atrăgându-le atenția. Nu este o întâmplare norocoasă că mica ta amie și-a găsit deasemenea pe cineva și nu este supărată pentru a noastră passion epatant?

– Bineînțeles, *monamour*, replică Charles, îndreptându-și, în sfârșit, atenția spre ea.

– Băiete, mă bucur că s-a terminat totul, spuse Add cu un zâmbet, răsuflând ușurat. Credeam că într-adevăr o iei în serios. Eddie nu a vrut niciodată să-ți rănească sentimentele.

– *Certainement*, asta nu a fost nici intenția lui Charles al meu, spuse Chloe. Când *amour* te întâlnește, trebuie să accepți, *n'est-ce pas?*

– De ce nu intrați în casă? Este prea cald afară, spuse Add, eliberând-o pe Eddie din îmbrățișare, dar păstrându-i mâna pentru a o conduce. Sunt destule lucruri pe care avem să le stabilim.

– Da, bineînțeles, spuse Eddie, privind radios spre el. De ce nu intrați? Avem într-adevăr câteva lucruri de discutat.

Se agăță de brațul lui Add.

– Chiar dacă asta înseamnă că cecul a fost pierdut. Crezi că ar trebui să facem un ordin de a opri plătirea lui? spuse Eddie suficient de tare pentru a putea fi auzită.

– Eddie face cea mai bună limonadă, spuse Add peste umăr în timp ce o trăgea pe Eddie după el pe scări, în sus. Tocmai ne-am răcorit cu câte un pahar. Atenție la cutia de vopsea! Eddie tocmai terminase cu lucrul când eu am ajuns acasă.

– Add este poștaș, spuse ea, luându-și poșeta de pe ultima treaptă a scării și ducând-o cu ea în casă. Cel puțin pentru perioada de vară, adăugă.

Add ținu ușa deschisă în timp ce Charles și Chloe îi urmau în holul de la intrare și apoi în livingul de alături.

Charles și Chloe inspectară cu atenție pereții galbeni strălucitori și originalul interior din lemn alb care iradia în lumina ce intra prin ferestrele largi. Eddie arătă spre mobila tapițată cu piele albă aflată în vecinătatea șemineului al cărui fronton era din piatră masivă, traversată de vine colorate.

– Nu stați jos? Aduc limonadă proaspătă, spuse Eddie cu cel mai ospitalier și grațios ton de care era capabilă.

Observă cum Chloe își trecu mâna peste masa dintre canapea și

fotoliu înainte de a se așeza. Fălcile i se încleștară când văzu că își cercetează mâna, ca și cum s-ar fi așteptat să fie murdară.

Add simți imediat ce va urma. O însoți pe Eddie, traversând livingul, apoi sufrageria unde se afla masa de stejar, până în bucătărie.

În secunda în care ușa se închise, Eddie răsuflă adânc și începu să străbată camera în lung și-n lat.

– Îți vine să crezi cât tupeu are femeia asta? Îmi inspectează casa de parcă eu aș fi menajera ei! Și Charles! “Asta nu este culoarea pe care noi o alesesem”, îl imită ea. Nu a fost vorba de noi în legătură cu nimic. El a făcut o listă cu doleanțele sale și a pretins ca eu să mă conformez lor.

Deschise grăbită ușa frigiderului, apucă două vase cu limonadă, le puse repede în chiuvetă și dădu repede drumul la apă clocotită să curgă. Având mâinile libere se rezemă de perete și-și lăsă capul să cadă.

Rezemat de zid, în colțul opus al bucătăriei pentru a se feri din calea ei, Add stătea cu mâinile încrucișate pe piept și o urmărea cu privirea, așteptând următoarea erupție a Vulcanului Saint Eddie. Când se întâmplă, constată că nu era așa cum se aștepta el.

Ochii lui Eddie înotau în lacrimi când se întoarse spre el, privindu-l în față.

– Planul lui era îngrozitor. Voia să dărâme mai mulți pereți de la acest etaj pentru “mai mult spațiu”. Și voia covoare dintr-un perete în altul. Ai acoperi această minunată podea de lemn cu covoare? întrebă ea. Voia să dea jos toate ornamentele. Și să aibă casa vopsită în verde închis sau în cafeniu!

Add o lăsă să se liniștească și să ofteze adânc.

– Îmi este bine acum, spuse ea, întorcându-se către chiuvetă.

Se întinse după un alt recipient în care se afla esență de limonadă. Îl desigilă, trăgând de bentița de plastic care era trecută de jurîmprejurul acestuia. Desfăcând-o complet de plasticul tranparent turna conținutul în cea de-a doua cană.

– Poate că ar trebui să o las așa și să nu pun apă deloc, spuse ea printre dinți apoi îi aruncă o privire lui Add. Ce crezi?

– Prăpădești o groază de limonadă degeaba.

– Da, dar imaginează-ți ce față ar face zbârcitul ăsta afemeiat de Charles.

– Credeam că așa arată de obicei, spuse Add, întinzându-se către tava cu prăjituri și umplând un platou. Că tot veni vorba, spune-mi, de ce anume am primit statutul de soț?

Eddie ezită un moment înainte de a se răsuci să îl privească în față. Ridică din umeri și încercă să zâmbească.

– În scrisoare... începu ea.

Sprijinindu-se pe dulap, el o întrebă:

– Te referi la cea pe care ai transformat-o în confetti sau la cea pe care ai scris-o?

– Cea transformată în confeti, îi explică ea, agitând limonada. Unul din motivele sale pentru a revendica această casă ca fiind a lui, a fost faptul că este căsătorit.

Umerii ei se ridicară și, îngrijorată, privi spre Add, sperând în înțelegerea lui.

– Deci, dacă faptul că are o soție îl face să aibă mai multe drepturi asupra casei, atunci aveai nevoie de un soț pentru a echilibra asta, completă Add pentru ea.

– Exact. Și dacă se gândește că noi deja locuim în casă... Ei bine, proprietatea este subiectul a circa nouă zecimi din legi, sfârși ea, ridicându-și mâinile. Nu mă vei lăsa singură, nu-i așa? îl imploră ea, clipind repede și fluturându-și genele într-o imitație exagerată a unei eroine perverse dintr-un film oarecare.

Add nu o putu refuza, și râse înfundat în timp ce ajunse lângă ea și o cuprinse în brațe.

– Asta nu înseamnă că voi primi mai multe sărutări?

– Poate.

– Și mai multe îmbrățișări?

– Probabil.

– Și la noapte, după ce ei vor pleca?

– Tu vei merge în apartamentul tău, îi răspunse ea cu un zâmbet răutăcios, eliberându-se din brațele lui după ce îl sărută pe obraz.

– Intru în joc de dragul de a-i încurca pe adversari, mormăi el încet, prefăcându-se indignat. Niciodată nu vrei ca eu să am parte de distracție, numai muncă, muncă, muncă.

– Pentru ce altceva sunt sclavii?

Eddie îi dădu platoul cu prăjituri, după care ea luă vasul cu limonadă și paharele. Cu o mână pe ușa de la bucătărie, se opri și îi aruncă un zâmbet nostalgic, visător.

– Mulțumesc pentru ajutor, Add. Știu că, într-adevăr, îți cer foarte mult.

– Sunt prietenul tău. Și sclavul tău, îi replică el în glumă.

Delicat, o sărută pe frunte.

Balansând platoul cu prăjituri deasupra capului, împinse cu umărul ușa de la living și o ținu deschisă, dându-i voie lui Eddie să treacă.

– Ne-am întors, spuse Add către cuplul care acum stătea în picioare lângă fereastră și șușotea rapid în franceză în timp ce ei intrau în cameră. Limonadă proaspătă și prăjituri cu ciocolată făcute în casă. Favoritele mele, adăugă el, mușcând dintr-o prăjitură înainte de a le așeza pe măsuța din fața canapelei și de a se așeza pe unul dintre cele două fotolii dispuse față în față.

– Vă rog, luați loc, spuse Eddie, turnând limonada în pahare și întinzând paharele perechii care se așezase pe canapea.

Nici unul din ei nu părea să dorească să fie primul care vorbește.

– Ce părere ai despre perdele? îl întrebă Add pe Charles într-un târziu. Nu eram sigur că acele chestii albe care flutură acolo sunt potrivite dar dacă lui Eddie i-au mers la suflet, ce aș fi putut spune?

– Într-adevăr, replică Charles cu vocea joasă și controlată.

– Ai de gând să rămâi mult timp în oraș? începu Eddie, încercând să reducă tensiunea cu singurul lucru care-i venea în minte.

– Am acceptat postul de la colegiu, spuse Charles, privind fix spre mâna lui Add care stătea chiar sub sânul lui Eddie.

– Înțeleg, replică ea, luând o înghițitură lungă de limonadă și

scormonindu-și mintea pentru a găsi un alt subiect, unul care să-i țină departe de discuția asupra proprietății casei și care să-i mai dea, astfel, timp de gândire.

– Ce părere ai despre podelele de lemn? întrebă Add. Eddie a petrecut ore întregi frecându-le, curățându-le și lustruindu-le.

– Prefer mochetele, spuse Charles fără intonație, sec. Fac un interior mult mai liniștit și îmi plac mult mai mult.

– Și eu m-am gândit că asta ar fi cea mai bună soluție, dar nu și Eddie. Ea își dorește ca totul să fie perfect, nu contează cât de mult trebuie să muncească.

În timp ce spunea asta, Add își trecea degetul mare peste costele lui Eddie și o aducea din ce în ce mai aproape de el, simțind la fiecare mișcare atingerea delicată a sânului ei.

Eddie încercă din greu să-și înăbușe râsul isteric ce i se ridica din piept. Situația era atât de absurdă. Nu, mai mult decât absurdă. Conversa în cel mai politicos mod cu logodnicul ei și cu soția logodnicului ei despre felul în care ea decorase casa, casa ei și a lui Charles, în timp ce stătea confortabil în brațele lui Add ale cărui mâini făceau Dumnezeu știe ce cu trupul ei, iar Charles vorbea monoton despre felul în care își dorea să fie decorată casa.

Clipi rapid pentru a-și limpezi gândurile. Sprâncenele i se încruntară datorită concentrării, în timp ce încerca să-și amintească ultimul comentariu făcut.

– Toată casa răsuna din cauza ecoului puțin înainte de a aduce mobila și de a pune pe jos covoarele, spuse ea într-un târziu.

Degetele i se albiră când ridică paharul cu limonadă, făcând eforturi mari pentru a menține contactul cu lumea reală.

– Chiar nu arată rău deloc, acum.

Chloe se înclină către Charles, șoptindu-i furioasă la ureche.

Charles își drese vocea.

– Toate astea sunt foarte drăguțe, dar noi chiar nu vrem să discutăm despre decorarea casei. V-am explicat totul în scrisoarea pe care v-am trimis-o.

– Dar noi nu am primit nici o scrisoare, spuse Add, ridicând nepăsător din umeri.

– Așa spuneți voi, replică Charles. În orice caz, vreau să clarificăm problema asta cât mai curând posibil.

– Bineînțeles, spuse Eddie.

– Cred că trebuie să fie foarte greu să acoperi toate cheltuielile făcute pentru casă din salariul tău de profesoară. Scuză-mă, din salariile voastre combinate, catadicsi Charles să-l includă și pe Add. Eu și Chloe am decis că ar fi corect dacă v-am elibera de povara asta. Dat fiind că eu voi preda la colegiu, vom avea un venit confortabil, astfel încât pentru noi nu va fi o problemă să acoperim toate aceste cheltuieli, termină Charles, aruncându-i lui Eddie o privire încrezătoare și plină de bunăvoință.

– Dar...

– Nu ne înțelege greșit, se grăbi Charles să adauge cu un gest spre Chloe. Suntem pe deplin pregătiți să vă înapoiem toate toate cheltuielile pe care ați fost nevoiți să le faceți pentru reparații.

Cu un semn spre soția sa, el își extinse oferta.

– Bineînțeles, nu vă vom cere să vă mutați imediat. Vă vom acorda un timp pentru a vă găsi o altă locuință.

– Sper că voi veți înțelege de ce suntem nevoiți să vă refuzăm oferta, spuse Eddie printre dinții încleștați, degetele sale adâncindu-se în brațele lui Add ca și cum viața ei ar fi depins de menținerea sprijinului sigur pe care el i-l acorda.

– Sunt sigură că iubitul tău soț nu dorește să trăiască într-un loc în care să fie înconjurat de amintirile legate de fostul tău *amour*! spuse Chloe, pe un ton plin de simpatie, dar cu ochi reci și calculați.

– Charles nu a locuit niciodată aici, replică aprinsă Eddie, desprinzându-se din brațele lui Add și ridicându-se în picioare. Add a petrecut mai mult timp în casa asta decât a făcut-o vreodată Charles.

– Fiecare avem supărările noastre și este târziu deja, începu Add, ridicându-se și înconjurând umerii lui Eddie cu brațul. Poate ar tre-

bui să lăsăm totul așa pentru astăzi și să ne întâlnim din nou mâine. Vă voi telefona la hotel pentru a stabili o oră.

– Imposibil! izbucni Chloe, ridicându-se în picioare și stând în fața soțului ei. Nu plecăm nicăieri. Asta este casa noastră. Charles, spune-i!

– Intenționăm să stăm aici. Nu avem nevoie de o cameră de hotel din moment ce suntem proprietarii acestei case.

– Proprietarii! izbucni Eddie, cu obrajii cuprinși de flăcări. Poate că tu deții jumătate din această casă, Charles Biddington Whitney, dar nu vei rămâne aici la noapte. Nici nu se pune problema, nu-i așa, Add?

El îi întâlni privirea rugătoare și aproape că se pierdu în adâncimea ochilor ei.

Pentru că Add rămăsese tăcut, ea își împinse cotul în coastele lui și îl întrebă din nou:

– Nu-i așa?

Pentru un moment Add păstră tăcerea, masându-și ceafa și așteptând inspirația. O pată de vopsea de pe obrazul lui Eddie și o privire spre rochia scumpă a lui Chloe îi aduse ideea salvatoare.

– Ca să fiu perfect sincer, nu este nici o cameră pentru voi, le spuse el ridicând din umeri.

Scoțând o batistă din buzunar el începu să șteargă stropul de vopsea de pe obrazul lui Eddie.

– Asta nu-ți merge, spuse Charles ferm. Sunt deplin conștient că sunt patru dormitoare în casa asta. Nu văd de ce spațiul ar fi o problemă.

– Nu spațiul este problema, răspunse Eddie dulce, încercuind talia lui Add cu brațul ei.

Ochii ei luciră de plăcere la gândul conspirației lor.

– Problema este mobila.

– Mobila? întrebă Charles, ochiul lui stâng închizându-se suspicios.

Răsucindu-se spre Chloe, Eddie ridică din umeri ca și când s-ar fi scuzat și spuse:

– Nu este nici o mobilă acolo. Nu am putut cumpăra mobilă înainte de a rașcheta podeaua și de a vopsi sau repara țevile, mai ales după ce scurgerea de la baie a trebuit refăcută. Îți amintești ce mizerie era acolo? îl întrebă ea pe Add.

Add îi apăsă nasul în joacă pentru a-și ascunde rânjetul îngrozitor.

– Da, dar mai degrabă îmi amintesc de curățenia care a urmat și tricoul tău care... o tachină el ridicând fioros din sprâncene.

Nici măcar nu încercă să-și rețină râsul când văzu îmbujorarea ce cuprindea chipul lui Eddie ca răspuns la insinuarea lui.

– Hm, hm, mormăi Charles, în timp ce Eddie se forța să zâmbească pentru a se alătura râsului lui Add.

Când avu atenția lor, Charles întrebă:

– Doar nu vrei să-mi spui că ai dormit pe podea în ultimul an?

– Bineînțeles că nu. Este un pat în camera mea, răspunse Eddie, sprâncenele încruntându-i-se când Charles începu să o privească satisfăcut.

– Care este deja ocupat, adăugă Add, prinzându-i privirea și întorcându-i una la fel.

– *Hospitalité* cere ca...

– Noi, ca oaspeți ai voștri...

– Oaspeții mei!

În următoarele secunde se aprinseră discuții referitoare la cel care merita posesia singurului pat din casă.

Add își lăsă gândurile să zboare, ignorând amestecul de franceză și engleză din jurul său. Și-o imagina pe Eddie întinsă languros de-a lungul patului larg pe care el o ajutase să-l ducă în dormitorul cel mare. Pielea ei va arăta ca satinul în contrast cu cearșafurile trandafirii pe care el o ajutase să le întindă pe același pat.

Se scutură pentru a-și îndepărta fantezia ce-i bântuia prin cap. Nu era suficient de rău că era torturat de vise în timpul nopții, acum era invadat de ele și în timpul zilei. Pe lângă asta, el era doar soțul necesar pentru a echilibra numărul de combatanți pe frontul în cauză.

– Add?

Glasul hotărât al lui Edie îi reduse la tăcere pe cei doi și atrase deplina atenție a lui Add. Toți îl priveau, aparent așteptând câteva cuvinte înțelepte.

Trăgând aer în piept, el privi către fiecare din combatanți, evaluând efectul pe care sugestia lui îl va avea asupra lor. În sfârșit, rosti:

– Nu va fi nici o problemă dacă vom împărți casa.

– Add! țipă Eddie îngrozită și îi aruncă o privire dezamăgită.

El privi în ochii ei și aproape că putu vedea licăririle de lumină din ei. Fără ca ea să spună un singur cuvânt, el știu că Eddie nu voia să petreacă noaptea cu Charles și Chloe sub acoperișul ei, stând singură în dormitor. Nu în viața asta.

Ridică din umeri.

– Tu și Charles aveți drepturi egale asupra casei, începu el.

Fu nevoit să inspire adâc pentru a-și reține geamătul de durere atunci când unghiile lui Eddie se înfipseră în pielea fină de deasupra taliei lui.

– Dar nu cred că Charles și Chloe vor fi încântați să mă audă bocănind prin jurul dormitorului nostru la ora patru dimineața când mă pregătesc să plec la muncă. Se pare că va trebui să ajungem la un compromis.

Trei perechi de ochi se îndreptară rapid către el.

– Sunt trei dormitoare libere la etaj, și salteaua pe care o foloseai când te-ai mutat aici prima oară este depozitată la mansardă, nu-i așa? Ei pot lua una din camere și salteaua, iar noi ne putem păstra camera noastră.

Nimeni nu acceptă propunerea lui, dar nimeni nu îl contrazise.

Capitolul 4

Add se răsuci pe spate, îndepărtând cuvertura de pat, care nu-i mai servea la nimic. Era posibil ca o podea pe care o șlefuiseră ore întregi, să aibă încă denivelări de mărimea unei mingi de baseball, se întreba el, răsucindu-se din nou când simți că ceva îi intră în spate.

Cu un oftat de resemnare, se concentră asupra umbrelor de pe tavanul dormitorului lui Eddie, numărând de câte ori una din crengile stejarului care se afla chiar în fața ferestrei se încrucișa cu altă creangă.

Nu-i era ușor să pretindă că ea nu era în pat, la doi pași lângă el, acoperită de cearșafurile pe care și le imaginase de atâtea ori în visurile lui. El îi putea auzi respirația ușoară, egală și asta îl făcea să înnebunească. Cum putea ea să doarmă atât de liniștită, când lumea era atât de răsturnată cu fundul în sus? Cum ar fi putut el să doarmă, când obiectul tuturor fanteziilor sale din ultimul an era atât de aproape de el și totuși atât de departe?

Își închise ochii și ascultă bătăile ceasului așezat pe placa de marmură de deasupra șemineului. Numără trei bătăi înainte ca acesta să se oprească.

Încă o oră și va trebui să iasă din cameră. Încă o oră, se asigură

el, și nu va mai fi nevoit să inspire mirosul de liliac al cremei pe care ea o folosea după duș. Nu va mai fi nevoit să vadă formele feminine, provocatoare, ce se ghiceau prin cămașa ei de noapte cu Minnie Mouse. Încă o oră și va scăpa din închisoarea pe care el singur și-o crease.

Singura consolare pentru dorințele sale frustrate era cunoașterea faptului că suferința lui Charles era mai grea decât a lui. Iubita de Chloe fusese mai puțin decât mulțumită când Charles acceptase compromisul pe care Add îl propusese. Numai gândul că Add ar fi mers pe vârfuri prin dormitorul lor la patru dimineața pentru a-și căuta uniforma și a folosi baia, îi ținuse departe pe cei doi de camera lui Eddie și de patul ei.

Broderia de invective în franceză care străbătuse camera și ricoșase spre parter, nu ratase subiectul pretențiilor pe care le expuseseră el și Eddie cu privire la casă. Dulceața de Chloe folosise fiecare din cele câteva cuvinte franțuzești pe care Add și le mai putea aminti din liceu, îndată ce ea și Charles închiseseră ușa camerei lor în acea seară.

Zgomotul făcut de o creangă care atingea fereastra îi atrase atenția. Studie creanga, fiind atent la mărimea ei în comparație cu a lui, gândindu-se dacă l-ar putea susține. Dar dacă ar pleca pe fereastră, cu siguranță că își va rupe picioarele și probabil și gâtul.

– Doamna Jackson locuiește la două case de aici, șoptise Eddie.

Ea pusese în brațele lui o pernă și o cuvertură.

– Nici unul din noi nu va mai avea serviciu anul viitor, dacă doamna Jackson le spune colegilor de la consiliul de conducere că tu dormi la mine acasă.

– Crezi că va părea altfel dacă ea mă vede plecând de la tine la trei ore după miezul nopții? mormăise el, întorcându-i replica.

El câștigase până la urmă disputa șoptită. În timp ce un alt mușchi protesta la petrecerea nopții pe podea, Add se întreba dacă această victorie i-a adus vreun câștig.

Eddie țipă prin somn.

– Destul! mormăi el, dând cearșafurile la o parte și ridicându-se, încordându-se pe el fiecare fibră musculară.

Luând așternuturile pe care Eddie i le dăduse pentru a se înveli la picioarele patului, Add ieși pe ușă în vârful picioarelor.

Eddie își ținu respirația până când ușa se închise în spatele lui Add. Oftând adânc, ea se răsuci pe spate și își șterse furioasă lacrimile care îi cădeau pe pernă din clipa în care Add stinsese luminile.

Primul ei impuls fusese să țipe și să lovească totul, să se poarte ca un copil de doi ani, dar cu Add dormind pe podea lângă ea, decisese că trebuie să se abțină. Bineînțeles, probabil că el nici nu avea de unde să știe asta. Bărbatul căzuse într-un somn adânc de îndată ce atinsese podeaua.

După ce reușise să-și calmeze violența, al doilea impuls pe care l-a avut era la fel de imposibil ca și primul. Ar fi fost plăcut dacă Add ar fi ținut-o în brațe, ocrotitor și cald, în timp ce ea s-ar fi descărcat de toată durerea și frustrarea acumulate. Dar Add fusese un bun prieten în acea zi și avea nevoie de odihnă.

Și care era celălalt motiv? Era atracția față de Addison Rivers?

Fusese o adevărată tortură pentru ea să stea întinsă în acel pat imens, știind că era suficient numai să întindă mâna într-o parte și să-l atingă. Din clipa în care el stinsese lumina și se întinsese pe podea lângă ea, amintirea sărutărilor lui îi făcuseră inima să o ia la goană, să-i bată puternic și să refuze să mai stea în piept. Numai gândul la unul din săruturi a fost suficient pentru a fi sigură că s-ar aprinde instantaneu dacă el ar mai atinge-o încă o dată.

Eddie dădu din picioare pentru a se elibera din cearșaful răsucit în jurul ei, se ridică din pat și apucă halatul de pe marginea patului. Își strânse cordonul cu putere în jurul taliei și începu să străbată camera dintr-o parte în alta. Cincisprezece pași până la ferestre. Cincisprezece pași înapoi până la pat. Zece pași până la ușa de la baie.

„Am muncit din greu pentru a strânge acele economii“ izbucni ea.

„Am muncit pentru a transforma această vechitură de casă pe care noi am cumpărat-o, într-un cămin."

Se întoarse lângă pat, apoi se îndreptă către ușa de la baie.

„Am făcut toate plățile ipotecii din salariul meu pentru că el spunea că are nevoie de fiecare penny din bursa pe care o primea pentru a putea trăi la Paris."

Se îndreptă către ferestră și privi afară, spre strada pustie.

„Am avut grijă de termite în octombrie, de încălzirea centrală în ianuarie, și de înlocuirea țevilor în februarie. Merit să fiu decorată pentru asta, nu? Să fiu oare atât de insipidă pe cât se pare?

Se îndreptă către ușa care dădea spre hol.

„Singurul lucru pe care tu l-ai făcut, izbucni ea, deschizând ușa și vorbind cu un Charles imaginar, a fost să îți semnezi numele pe contractul casei mele".

Furioasă coborî treptele, traversă casa luminată de lună și se îndreptă spre bucătărie.

Eddie răsuci întrerupătorul în timp ce deschidea ușa bucătăriei. Nu-și putu opri strigătul de surpriză când, pe neașteptate, îl găsi acolo pe Add, orbit de lumina puternică.

– M-ai speriat de moarte! Ce faci aici? îl întrebă ea, atentă să vorbească în șoaptă.

– Ronțăi un aperitiv, explică el, ridicând mâna plină cu fursecuri. Credeam că dormi.

Eddie trecu pe lângă el și luă un pahar de pe raft, înainte de a deschide frigiderul și de a căuta limonada.

– Am avut un coșmar, spuse ea repede.

– Unul cumplit?

– Mochetă maron dintr-un perete în altul, pereți bej, mobilier masiv, continuă ea. Charles stă în mijlocul lor cu un calculator, calculând cât valorează munca mea.

Add încercă să nu râdă la descrierea ei fragmentară. El nu reuși să-și controleze una din părțile gurii, care insista să urce și să se strâmbe. Eddie observă lucrul ăsta.

– Nu e nimic de râs aici, replică ea, trântindu-și paharul pe masă și aruncându-se pe un scaun.

El veni să se așeze lângă ea.

– Încă mai pot să-i arunc afară. Spune-mi numai un cuvânt.

– Voi ține minte asta, spuse ea, furând o prăjitură din mâna lui.

Stăteau într-o tăcere plăcută, beau limonadă și mâncau prăjituri în timp ce ceasul vechi de școală, de pe perete, așezat deasupra mesei, măsura trecerea minutelor.

– Nu îmi va lua casa, declară Eddie ceva mai târziu.

– Niciodată nu m-am gândit că o va face, replică Add, observând cu satisfacție fermitatea bărbiei ei și umerii drepți.

– Sunt deschisă oricărei sugestii, spuse ea, răsucindu-se pentru a-l privi în față.

Add se înclină în față și o sărută zgomotos pe frunte înainte de a se lăsa pe spate, în scaun.

– Vom juca până la capăt acest meci. Tot ceea ce trebuie să faci este să te agăți de fiecare cuvânt al meu, să-mi arunci priviri adoratoare și să fii de acord cu tot ceea ce voi spune eu, i se adresă el direct. Cu trecerea zilelor, dulceața iubirii noastre și totalul devotament îl vor copleși, iar el se va furișa pe întuneric, luându-și nevasta franțuzoaică cu el.

Eddie medită la această posibilitate și o refuză.

– El nu renunță atât de ușor, mai ales dacă sunt și bani la mijloc. Dacă descoperă că am mințit în legătură cu noi doi, este gata să mă șantajeze pentru a-i vinde lui casa.

– Cum crezi că ar putea face asta? întrebă Add, lăsându-se pe spate și trecându-și un braț peste spătarul scaunului.

– El s-ar putea duce la consiliul de conducere, declarând că trăim în păcat și că suntem un exemplu rău pentru copii.

Îi întâlni pentru scurt timp privirea.

– Add, ne-am putea pierde amândoi locurile de muncă și, cu siguranță, eu aș pierde și casa. Nu-ți pot cere să-ți pui în pericol serviciul pentru problemele mele.

Teama și nesiguranța tăiară linii adânci între sprâncenele ei. Clipi rapid, luptându-se să-și oprească lacrimile și încercă să zâmbească atunci când el o bătu pe umăr încurajator.

– Nu îmi ceri tu asta, eu mă ofer, o asigură el, începând să-i maseze nodurile de tensiune de pe gât. Pe de altă parte, dacă el obține casa, eu nu îmi voi mai primi limonada de după-amiază.

– Ei bine, nu putem lăsa să se întâmple asta.

– Uite, dacă el a putut părăsi o femeie atât de minunată ca tine pentru păpușa de plastic de la etaj, este evident că îl putem împacheta și expedia prin poștă, însă cum să ajungă la destinație fără o timbrare adecvată?

Vorbele lui treziră un zâmbet ușor pe chipul ei, care se transformă cu încetul într-un zâmbet răutăcios care descoperi gropițele din obraji.

– Suntem amândoi implicați în asta, până când toată limonada va seca. De acord?

Eddie nu se putu abține să nu râdă la cuvintele lui protești care erau menite să-i creeze bună-dispoziție.

– De acord, răspunse ea, bătând din palme și trăgându-l aproape de ea, suficient de aproape pentru a-i săruta obrajii.

Scârțâitul ușii de la bucătărie le atrase atenția.

Charles mergea, târșâind picioarele, protejându-și ochii cu mâna de lumina puternică.

– Este 3:37 dimineața, mormăi el, privind ceasul de la mână. Nu aveți nici un pic de considerație pentru cei care poate că dorm în casa asta?

– Oo, ne pare rău, spuse Eddie cu un irepetabil licăr în ochi.

Add își ridică sus paharul pe care-l ținea în mână.

– Vrei niște limonadă? Te va răcori.

– Nu, spuse Charles arțăgos, privirea sa fixând curbele feminine ale lui Eddie care se ghiceau prin halatul ei subțire și cămașa de noapte.

– Bărbat nebun, mârâi Eddie, luând paharul lui Add și așezându-l pe masă înainte de a se așeza în brațele lui. Își drese vocea, și insinuă pe un ton aspru:

– Să nu te răcorești.

Trupul lui Add răspunse instantaneu chemărilor fundului ei care mișca în poala lui și el se luptă să-și mențină controlul. A fost o bătălie pierdută.

– O. K., răspunse el, încercuind-o cu brațele și strângând-o la pieptul lui, chiar înainte ca buzele ei să coboare spre ale lui.

Mii de lumini părură să se aprindă când buzele ei le atinseră pe ale lui, luându-i orice gând de la Charles. Eddie dezmierdă buzele lui întredeschise, aproape atingând limba lui fierbinte înainte ca el să i se alăture, trecându-și limba peste buza ei de jos înainte de a gusta dulceața din interior.

Nici unul din ei nu-l văzu pe Charles înroșindu-se. Nici unul nu auzi pocnetul mâinii lui, izbind ușa de la bucătărie, în timp ce pleca târându-și picioarele. Erau mult prea pierduți în senzațiile ce-i aduceau la viață în timp ce buzele lor explorau un nou și senzual teritoriu.

– Oh, Doamne, șopti Eddie, respirând adânc și rezemându-și fruntea de a lui Add.

Add scoase un geamăt surd și trase adânc aer în piept.

– Cred că a plecat, murmură ea, jucându-se absentă cu degetele prin părul lui.

– Ești sigură?

El își lăsă degetele să treacă încet peste fiecare centimetru al spatelui ei, așteptând un răspuns de la ea.

– Nu știu.

Vechiul ceas de școală bătu ora patru fix.

Add respiră adânc apoi o îndepărtă încet pe Eddie.

– Poate că ar trebui să fiu gata să plec la muncă, îi spuse el, nedorind să-i mai dea drumul din brațe.

– Poate că da, încuviință ea cu părere de rău, ridicându-și încet capul, mâinile ei trecând de pe umerii lui bine clădiți pe pieptul puternic, musculos.

– La ce oră...

– Când vom...

Vorbeau amândoi o dată, apoi se opriră, așteptând.

Add inspiră adânc și cuprinse cu fermitate talia ei în mâini, ridicând-o și ținând-o așa pentru mai mult de o secundă înainte de a o așeza în picioare. Așteptă până când fu sigur că ea și-a recăpătat echilibrul, apoi îi dădu drumul. Observă cu regret că simțurile sale au revenit la normal.

– Va trebui să alerg până la mine acasă ca să iau niște haine curate, spuse Add, făcând un pas înapoi.

– Vrei să împrumuți mașina mea? întrebă Eddie, dintr-o dată simțind lipsa căldurii brațelor lui.

– Nu, mulțumesc, efortul fizic îmi va face bine, răspunse Add prin ușa deschisă.

– Add?

– Da?

– Halatul acela! Este puțin cam ciudat să faci jogging în el, nu?

Add își coborî privirea către halatul împrumutat de la Eddie și clătină amuzat din cap.

– Cred că ar fi bine să mă schimb mai întâi. Doar nu vrem să o supărăm pe doamna Jackson.

Eddie încuviință.

– Mă schimb și plec, explică Add, îndreptându-se către ușa de la sufragerie. Voi lăsa apa să curgă la duș pentru câteva minute, când ajung sus.

– Dacă tu crezi că așa este bine, răspunse Eddie, privindu-l printre genele coborâte.

– Voi fi înapoi în câteva minute, spuse Add, ieșind pe ușă.

Eddie îi ascultă pașii pe scări și așteptă să audă scârțâitul podelei din dormitor. Când auzi apa curgând în baie, se așeză pe scaun la masă și își luă capul în mâini.

Dumnezeule, ce se va întâmpla cu ea?

Capitolul 5

Eddie deschise ușa de la cuptor în timp ce timerul se oprea. Inspirând adânc, ca pentru a aprecia mai bine, trase tăvile cu prăjituri de ciocolată și le așeză pe dulap chiar în clipa în care Tommy, unul dintre elevii ei, ciocănea și își strecura capul prin ușa din spate.

– Hei, profa, sunt aici, spuse el, strecurându-se în bucătărie și așezându-se în partea opusă a dulapului, înainte de a se întinde după una din prăjituri.

Eddie își bătu ușor genunchiul cu spatula de lemn.

– Tocmai le-am scos din cuptor. O să-ți frigi degetele.

– Au! Voiam să iau numai una înainte de a pleca, se lamentă el, trăgându-și repede mâna înapoi. Orice băiat în creștere are nevoie de multă hrană pentru a se dezvolta bine. Doar nu vrei să leșin pe gazonul tău, nu?

Râzând pe înfundate în timp ce așeza prăjiturile lângă un castron pe jumătate plin cu cremă, Eddie deschise ușa frigiderului.

– Ce spui de niște apă minerală care să te păstreze în formă? îi propuse ea.

– Sigur, răspunse el, prinzând cu îndemânare cutia pe care ea i-o aruncase. Ar trebui să fie suficient zahărul din prăjitură pentru a mă menține în următoarele cinci minute.

– Ei bine, atunci bea, îl grăbi Eddie, întorcându-se la crema de ciocolată pentru prăjituri. Vei primi mai multe prăjituri când se vor răci.

– Bună afacere, spuse Tommy, fluierând și croindu-și drum către ușă.

Eddie auzi cum mașina de tuns iarba prinde viață. Începu să fluiere melodia pe care Tommy o strecurase în creierul ei în timp ce punea următoarea tavă cu prăjituri în cuptor.

– Ce-i cu zgomotul ăsta atât de neplăcut? întrebă Charles, făcându-și apariția în bucătărie câteva minute mai târziu.

– Tommy tunde iarba, răspunse Eddie, luând o altă tavă de prăjituri din cuptor. Chestia aceea verde continuă să crească.

Charles puse un clipboard și un calculator pe masa din bucătărie și se așeză pe scaun. Ignorând-o pe Eddie, începu să răsfoiască hârtiile și să introducă cifre în calculator.

– Cât a costat masa aceea din sufragerie? întrebă el în timp ce Eddie curăța dulapul.

– Douăzeci de dolari. Cineva o vopsise în roșu aprins – Eddie se opri din vorbit când Charles începu din nou să tasteze cifre.

Eddie curățase dulapul și tot ceea ce era în bucătărie cu excepția mixerului pe care-l lăsase deoparte pentru câteva minute. Tocmai se aplecase pentru a-l pune în dulap când Charles întrebă:

– Cât ai plătit pentru birou?

– Mmm, mormăi ea. L-am luat de la un târg de lucruri uzate cu cincisprezece dolari, răspunse ea în cele din urmă, aranjând mixerul pe raftul lui, în dulap.

Nu îi oferi nici un detaliu asupra condiției deplorabile în care se afla biroul când îl cumpărase. Cineva îl folosise pentru a depozita pe el canistrele de benzină într-un garaj.

Charles continuă să introducă numere și să răsfoiască hârtiile pe care le avea în față. Dintr-o dată, liniștea anunță de iminenta

sosire a lui Tommy. Luând un platou din dulap, ea așeză câteva dintre prăjiturile răcite pe el și le puse pe dulap alături de o altă cutie de apă minerală.

– Nu puteam să stau mai mult.

Tommy deschise ușa bucătăriei.

– Sunt gata, îi spuse Eddie, luând o postură defensivă în spatele prăjiturilor.

Tommy traversă camera călcând apăsat, luă o prăjitură și cutia cu apă minerală, înainte de a se opri.

Eddie se aplecă peste dulap, încruntându-se în timp ce inspecta urma de iarbă proaspăt tăiată de pe podeaua bucătăriei ce se întindea de la ușă și până la pantofii sport ai lui Tommy care erau plini de fire de iarbă.

– Ia spălătorul, băiete! Eu n-o să curăț acolo, spuse ea cu o încruntare prefăcută.

– Nu! Nu spălătorul! exclamă Tommy pe un ton dramatic, strâmbându-se și îndepărtându-se de ea.

Se lovi de cotul lui Charles când făcu următorul pas, vărsând limonada peste marginile paharului care se afla în mâna bărbatului.

– Nu poți să te uiți pe unde mergi? mârâi Charles, întinzându-se și luând șervețele din suportul aflat în centrul mesei.

– Hei, domnule! Îmi pare rău.

Tommy prinse îndemânatec prosopul pe care Eddie i-l aruncase pentru a șterge petele.

Charles îl privi fix. Își strânse hârtiile împrăștiate și calculatorul și le așeză peste clipboard. Încruntându-se la Eddie, Charles își împinse în spate scaunul și începu să mărșăluiască prin cameră.

– Dumnezeule, profa! Nu am vrut să fac asta!

Tommy șterse grăbit stropii de limonadă care se aflau încă pe masă.

Eddie i se alătură la masă, cu un platou cu prăjituri într-o mână și cu propriul ei pahar cu limonadă în cealaltă mână. Luă un

prosop și termină treaba, aruncându-l în chiuvetă când deveni umed.

– Sunt sigură că nu ai vrut, Tommy, spuse ea în timp ce se așeza pe scaunul pe care îl eliberase Charles. Cum ți se pare vara asta?

– Trece prea repede.

Tom se lansă în detalii despre recentele sale activități în timp ce împărțeau prăjiturile, iar Charles și comportamentul lui grosolan fu curând uitat.

*
* *

Ei bine, casa e încă în picioare, gândi Add, cotind pe Elizabeth Street și îndeptându-se spre casa lui Eddie. Frână camioneta lui veche de zece ani și o parcă în spatele mașinii sport a lui Charles. Luând geanta de poștaș ticsită cu hainele sale, ieși din cabină și verifică micuța cutie pe care o avea în buzunar. Se îndreptă către ușa din spate.

– Bună, iubito, am venit acasă! strigă el tare, intrând în bucătărie și inspirând aroma delicioasă a spaghetelor pregătite în casă.

Privirile i se opriră pe Eddie care, în fața chiuvetei, aranja vasele în suportul de scurs.

Își lăsă geanta la ușă și o luă în brațe, răsucind-o prin cameră într-un dans bizar.

– Add, ei nu sunt aici. Nu este nevoie să fii afectuos acum, spuse Eddie, mâinile sale cuprinzându-i umerii.

– Exersam numai, îi replică el, învârtind-o pentru ultima oară. Trebuie să rămân în rol, doar nu ai vrea să ratez într-un moment crucial, nu?

Eddie clătină din cap și zâmbi reținut, bucurându-se mai mult decât ar fi vrut să admită.

– Ți-a fost dor de mine? îi șopti el în păr.

– Mda, murmură ea, ascunzându-se în brațele lui și așezându-și capul pe umărul lui.

– O zi proastă? întrebă el, strângând-o mai tare la piept și înspirând ciudatul amestec de usturoi, liliac și inocență, nevinovată Eddie.

– Cea mai proastă, mormăi ea, desprinzându-se din brațele lui.

– Vrei să-i povestești soțiorului tău despre asta? spuse el, urmând-o până lângă chiuvetă și așezându-și mâinile pe umerii ei. Începu să-i maseze mușchii încordați.

– Cât timp ai la dispoziție? întrebă ea apucând cu vârful degetelor o salată.

– Toată noaptea. În afară de cazul în care tu ai de gând altceva.

Își scutură degetele ude spre el și se aplecă peste chiuvetă, relaxându-se sub degetele lui puternice care păreau că fac minuni cu durerea ei de spate.

– Oamenii ăștia or să mă înnebunească, spuse ea într-un târziu când mâinile lui se opriră din strâns și coborâră pentru a-i înconjura talia.

El se jucă cu nasul ei, în timp ce limba i se îndrepta spre ureche, până când ea țipă prelung, într-un încântător protest.

– Vorbește sau te gâdil, o amenință el, degetele lui mișcându-se încet peste coastele ei.

– Patul este prea moale, apa este prea rece, scările sunt prea abrupte, camerele sunt prea mici, nu sunt șifoniere, baia este antică, nu ar fi trebuit să plătesc patruzeci de mii de dolari pentru o nouă centrală termică, izbucni ea, răsucindu-se și aruncându-și brațele în jurul gâtului lui în timp ce inspira adânc. Galbenul este o culoare prea strălucitoare, presa de gunoi nu este o necesitate, ar fi trebuit să am casa pusă la punct până acum, iar părul meu este atât de lung.

Add se lăsă pe spate pentru a o privi atent pe Eddie. Ridicând o mână îi îndepărtă șuvițele rebele de păr care scăpaseră din cocul

franțuzesc. Îi scoase, una câte una, agrafele din păr, trecându-și ușor degetele prin părul ce-i cădea în valuri mătăsoase pe spate.

– Îmi place părul tău lung, îi spuse el, îngropându-și nasul în părul ei pe care-l culese în palme.

– Și mie îmi place. Mulțumesc pentru votul de acceptare, spuse ea cu un oftat și îl sărută pe obrazul aspru din cauza bărbii, înainte de a se răsuci spre legumele care o așteptau în chiuvetă.

Add îi dădu drumul din brațe și luă un cuțit, atacând ridichile care așteptau atenție din partea cuiva.

– A fost ceva care să le placă? întrebă el după ce decapită câțiva bulbi roșii.

– Serviciul meu la școală pe timpul verii, îi explică ea, rupând cu violență frunzele de salată.

Add râse pe înfundate.

– Lasă-mă să ghicesc. Le-a plăcut cel mai mult pentru că erai plecată de acasă.

– Și produceam bani, adăugă ea. Nu uita asta.

Add începu să curețe morcovii care așteptau lângă chiuvetă.

– Vrei să-ți explic și restul?

Eddie se întinse după roșii.

– Salteaua era prea moale, astfel încât ei au cumpărat un set pentru dormitor cu un pat imens. Omul care l-a livrat s-a chinuit mult, încercând să-l urce la etaj pe scări și să ferească în același timp lambriurile. Îndată ce l-au așezat în dormitor, a rămas foarte puțin loc pentru mersul prin cameră.

Pentru fiecare detaliu povestit tăia câte o felie subțire din roșia pe care o avea în mână.

Fiindu-i teamă pentru degetele ei, Add îi cuprinse încet mâna în a sa și încercă s-o facă să zâmbească.

-Se pare că nu știu să aprecieze o cadă așa de mare, chiar dacă poate să cuprindă lejer două persoane în ea, spuse el.

– Pentru că nu are atașată și o saună. Doi ambițioși stupizi nu

pot aprecia un galben strălucitor și preferă un crem palid dar sigur. Nu le place compactorul de gunoi din principiu.

El își ridică brațul cu degetele desfăcute.

– Și oricine știe că o femeie nu poate mulțumi mai mult de două persoane, mai ales dacă una dintre ele este un chițibușar de contabil economist, iar lucrurile care tocmai au sosit pe adresa lui *Madame* nu au unde să fie agățate.

Eddie se alătură hohotelor lui de râs.

– Nu-ți vine să crezi ochilor dacă vezi bagajele. Aparent Chloe a fost manechin la o casă de modă în Franța, îi explică Eddie. Chiar dacă ar avea un dulap în care să le pună nu i-ar ajunge nici măcar pentru jumătate din ele.

– Oh, deci suntem spectatori pentru acea clasă specială „celebri și faimoși“ spuse Add prefăcut entuziasmat.

– Spectatori? spuse Eddie ridicând din sprâncene. Cred că mai bine ai fi spus menajeră personală. În momentul de față pretinde să-i fie oferite nu știu ce umerașe. Știi și tu cât costă, mai ales atunci când ai nevoie de câteva sute de umerașe.

– Ei bine, sunt impresionat, replică el. Deci ce s-a întâmplat cu toate aceste minunate haine fără existența unui șifonier?

– Am atârnat o sfoară de rufe în dormitorul aflat imediat lângă al lor, spuse ea încet. L-am transformat în cel mai mare dulap în perete pe care l-am văzut vreodată, adăugă ea, tăind roșiile cu mai puțină vigoare și mai multă finețe.

Add își îndreptă atenția spre morcovii pe care-i curăța.

– Asta o face fericită?

– Nu cu adevărat. Detestă să fie nevoită să părăsească a lor *chambre à coucher* pentru a-și lua hainele, spuse Eddie, vocea ei mimând perfect puternicul accent franțuzesc al lui Chloe. Cred că ei vor ca eu să dărâm peretele dintre cele două camere pentru a-i mulțumi.

– Sărmana femeie, spuse Add, aruncând morcovii în bolul pentru salată în timp ce Eddie termina cu roșiile. Eu îmi pot rezolva

toată toaleta ținând hainele în geanta de poștaș și ea își face griji pentru că trebuie să treacă prin hol.

Eddie îi aruncă o privire întrebătoare.

– Numai pentru a-mi schimba hainele și a scăpa de mizerie, spuse Add, cu mâinile ridicate ca și cum s-ar fi predat. Nu îți cer un loc în pat sau altceva. În afară de cazul în care tu te oferi să-l împarți cu mine.

– Niciodată în viață, Rivers, spuse Eddie, simțind un fior ciudat în stomac la sugestia lui.

El dădu din umeri și luă capacul de pe castronul cu sos, inspirând adânc aroma îmbietoare înainte de a-l acoperi. Ridicându-și geanta de lângă ușă întrebă:

– Am timp să fac un duș?

– Numai dacă faci unul foarte, foarte scurt, spuse Eddie, luând un vas mare din dulap și începând să-l umple cu apă.

– Aproape uitasem, spuse Add, venind lângă ea și căutând prin buzunar. Pentru a liniști simțul *madame*-ei despre ce se cuvine.

Edie luă cutia mică pe care el i-o oferise și privi la delicatul obiect din catifea gri. Ochii îi luciră și clipi rapid pentru a-și reține lacrimile care amenințau să izbucnescă. Prostuțo, se certă ea. Nu ai fost emoționată când Charles te-a cerut în căsătorie. Bineînțeles, Add nu te cere acum în căsătorie, își reaminti ei însăși.

Își ridică ochii plini de lacrimi și privirile ei le întâlniră pe ale lui Add.

– Ei bine, dechide-o.

– Dar...

– Uite, mă gândeam că asta va face ca lucrurile să pară în ordine, îi explică Add.

Luă din cutie un inel făcut din aur roșu ce avea montat un ametist mare, oval, și îi ridică mâna stângă.

– M-am gândit că nu ai dori un diamant, explică el în timp ce îi întorcea mâna pentru a admira inelul pe degetele ei lungi și subțiri.

– Add, este minunat, îi replică ea, privind lung la piatra de un violet pal.

Când își întoarse privirile spre el, o încruntare îi umbrea chipul.

– Nu trebuia să faci asta. Trebuie să fi costat o avere.

– Sigur că trebuia să o fac. Nu orice soț îi dă soției sale un inel? o tachină el, lăsându-i mâna și râzând înfundat în barbă. De unde știi că nu provine dintr-o cutie Craker Jack?

Eddie își trecu un deget peste simplul, dar elegantul inel. Cu privirile la el și nu la Add, îi răspunse:

– Acesta nu este un inel dintr-o cutie Craker Jack.

– Nu-ți vine să crezi, nu? Nici bunica mea nu a făcut-o niciodată, deși bunicul i-a spus asta de o mie de ori.

– Oh, Add, nu pot purta inelul bunicii tale. Ea cu siguranță ar fi vrut să i-l dai propriei tale soții, spuse Eddie.

Făcu un gest spre inel ca și când ar fi vrut să și-l scoată de pe deget.

– Pentru moment tu ești soția mea, insistă Add, punându-i înapoi inelul pe deget. Pe lângă asta, bunica ar fi avut obiecții reale în legătură cu tot circul ăsta.

– Circ este foarte bine spus, replică Eddie, încă privind neîncrezătoare spre inel. Dar dacă îl pierd?

– Voi lua altul din Craker Jack, răspunse Add cu ușurință, îndreptându-se din nou către ușă. Mă duc să fac odată dușul ăla.

– Amintește-ți, să fie scurt! îi spuse ea absent, trecându-și încă o dată degetul peste inel. Vreau să fac și eu unul înainte de masă, dar după baia maraton cu care s-a delectat Chloe, mă îndoiesc să mai fi rămas vreun strop de apă fierbinte în tot orașul.

– Ar putea dura mai mult dacă am face duș împreună, îi propuse Add, trecând dincolo de ușă, înainte ca spălătorul de vase pe care Eddie îl aruncase după el să îl ajungă.

– Pentru că suntem toți aici, să trecem în revistă câteva din notele pe care le-am făcut astăzi, spuse Charles, lăsând jos paharul de vin pe fața de masă. Ceasul din bucătărie bătu ora șase.

Eddie tresări, verificându-și îngrozită ceasul de la mână înainte de a arunca spre Add o privire rugătoare și a se ridica rapid în picioare.

– Meciul? întrebă el, lăsându-se pe spate în scaun și străduindu-se să nu izbucnescă în râs la expresiile înmărmurite ale fețelor lui Chloe și Charles.

– Șase și jumătate, spuse ea, trecând cu privirea peste masa din sufragerie și peste resturile care rămăseseră de la masă.

Ridică bolurile și se îndreptă grăbită spre bucătărie.

– Edwina, strigă Charles după ea, cu voce tăioasă și cu ochiul stâng aproape închis.

– Îmi pare rău, Charles, nu acum, strigă ea din bucătărie, zgomotul apei care curgea acoperind orice altceva ar fi putut spune.

– De ce nu? întrebă el încruntat, trăgându-și paharul de vin înainte ca ea să îl poată lua în timp ce făcea un tur rapid al mesei și se întorcea în bucătărie.

– Eddie are meci peste o jumătate de oră, explică Add, ridicându-se în picioare și adunând farfuriile și argintăria de pe masă.

– Cu siguranță un amuzament de seară nu este la fel de important ca situația acestei case, declară Charles, ochiul lui stâng aproape dispărând.

– Nu este distracție, este serviciul ei, spuse Add în timp ce strângea șervețelele de pe masă și le mototolea, formând o bilă de hârtie.

– Serviciul ei? De când Edwina știe ceva în legătură cu sportul?

– Eddie știe suficient de multe pentru a avea nu nota zece, ci unsprezece, îi replică Add, strângând din fălci în timp ce aștepta următorul comentariu.

Aproape că putu vedea cum calculatorul din creierul lui

Charles încetează să funcționeze. Când Charles nu spuse nimic, el se îndreptă spre bucătărie.

– De ce nu folosești mașina de spălat vase? întrebă Add, ridicând un prosop de pe etajera din fața chiuvetei și începând să șteargă vasele.

– Niciodată nu se pun porțelanurile chinezești în mașina de spălat vase, explică ea, întinzându-se după următoarea farfurie.

– Regula lui Charles, îi șopti Add la ureche.

– Regula mamei, spuse Eddie, așezând cu grijă farfuria udă într-o parte.

– Nu vei termina la timp, o atenționă el, curățând spălătorul de vase.

– Nu crezi că știu și eu asta? Dar nu pot lăsa așa toate astea. Fetele vor veni aici după meci și...

– Pauză. Nu mai spune nimic. Du-te la meci, spuse Add pe un ton autoritar, luând spălătorul de vase din mâna ei și împingând-o spre ușă. Voi avea eu grijă de toate lucrurile de aici.

Eddie ezită un moment, trecând cu privirile peste vase și apoi peste mâinile mari ale lui Add.

– Ești sigur?

– Pentru fiecare vas pe care îl sparg, îmi vei tăia un deget, îi propuse el, fluturându-și palmele prin fața ei. Imaginează-ți un profesor de matematică fără nici un deget care să-l ajute la numărat.

Eddie nu-și putu reține hohotul de râs în timp ce se îndrepta spre ușă, atârnându-și poșeta pe umăr în timp ce ieșea.

– O să țin minte asta și o să mă revanșez, strigă ea, închizând ușa în urma ei.

Capitolul 6

Eddie nu încercă să le liniștească pe fetele exuberante care coborâră din mașinile parcate în fața casei ei. Își învinseseră principalii rivali, Emerson High, pentru prima oară în șase ani, cu un scor de cincisprezece la trei, ceea ce făcea ca entuziasmul să nu poată fi controlat.

Oricum, surescitate sau nu, victorioasele acoperite de praf se îndreptau către ușa din față.

– Ușa din spate, strigă ea, încercând să le acopere țipetele și fluierăturile. Îndreptați-vă spre ușa din spate.

Așteptă până când și ultima dintre ele ajunse.

– Sunt sigur că ați câștigat! strigă Add, grăbindu-se să deschidă ușa și strângând mâna fiecăreia dintre fetele surprinse care treceau pe lângă el.

– Cincisprezece la trei! strigă cineva, provocându-le pe celelalte să repete cu putere scorul, suficient de tare pentru ca toți cei din vecinătatea casei să audă.

– Felicitări pentru antrenoare, i se adresă el lui Eddie, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri și conducând-o către masa din bucătărie.

Eddie rămase cu gura căscată la vederea mesei și îi întoarse un zâmbet tremurător bărbatului care pregătise, pentru echipa ei,

sărbătorirea victoriei. Steguleţe portocalii şi negre fluturau atârnate de lustra de deasupra mesei şi pe pereţi. Boluri imense aşteptau nu lângă unul, ci lângă două vase pline cu cea mai delicioasă îngheţată posibilă. În centrul mesei era un munte de hot-dog fierbinţi. Inspiră adânc, apreciativ. Mirosul de hot-dog, ceapă, muştar, ketchup şi sos picant îi umplu nările şi îi făcu stomacul să se revolte.

– Nu ai mâncat prea mult la masă, îi şopti el la ureche, înainte de a-şi coborî braţul şi a-şi lua locul în faţa oalei cu apă clocotind.

– Luaţi-i cât sunt fiebinţi, le îndemnă el, dându-le farfurii de unică folosinţă fetelor care umpleau bucătăria.

Eddie era ultima la rând. Luându-şi farfuria de la el, ea făcu un semn către sufragerie şi ridică întrebătoare din sprâncene.

– Au ieşit, îi explică Add cu voce joasă.

O oră mai târziu, Eddie închidea uşa după ultimul chicotit adolescentin şi se sprijinea pe ea cu ochii închişi, respiraţia tăiată şi extenuată. Avu suficientă tărie pentru a deschide un ochi şi a arunca o privire peste dezastrul din cameră, constituit din ceea ce rămăsese în urma sărbătoririi victoriei.

Farfuriile de unică folosinţă şi cutiile zăceau aruncate care-ncotro şi acopereau fiecare centimetru al bufetului. Borcanele cu condimente, pe jumătate goale şi acoperite cu rămăşiţe uscate, umpleau masa din bucătărie. Bolurile de îngheţată cu fructe, ciocolată, caramel şi cine mai ştie ce altceva umpleau chiuveta. Iar podeaua! Mizeria acoperea cea mai mare parte din ea, pe alocuri uscată, în unele părţi încă suficient de umedă pentru ca orice deplasare prin bucătărie să fie hazardantă.

Închise singurul ochi pe care-l deschisese şi oftă.

– Bună petrecere, spuse Add încet, atingându-i buzele cu un sărut, înainte de a începe să adune ceea ce putea fi aruncat imediat.

– De ce întotdeauna după petrecerile reuşite totul arată ca şi când ar fi avut loc un război în acel loc? întrebă Eddie, savurând gustul sărutului lui pentru un lung moment.

– Dacă oamenii se simt bine, ei nu observă mizeria pe care o fac, spuse Add.

Umplu comprimatorul de gunoi cu o primă încărcătură și apăsă pe întrerupător, punându-l în funcțiune.

– Asta a fost o petrecere reușită? întrebă Eddie.

– Asta a fost o petrecere fantastică, o asigură Add, luând cârpa din mâinile ei și conducând-o la un scaun.

Ea nu protestă când el o împinse în scaun și îi ridică picioarele, sprijinindu-le pe un al doilea scaun. Răsucindu-și capul, ea își îndepărtă și ultima urmă de stres și privi către Add care curăța eficient frigiderul.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat? izbucni Charles, împingând ușa de la sufragerie și oprindu-se, indiferent la urmele pe care le făcuse pe podea.

Mușchii gâtului lui Eddie începură din nou să se încordeze și să o doară chiar înainte de a se întoarce cu fața către celălalt cuplu care stătea înmărmurit în cadrul ușii. Fu nevoită să își rețină hohotele de râs care o încercau din momentul în care le observase fețele neîncrezătoare.

– Voi doi ați ratat o petrecere incredibilă, spuse Add, împingând ușa de la frigider cu șoldul, în timp ce arunca spălătorul către chiuvetă. Hot-dog, sos picant, înghețată făcută în casă.

Ridică oala plină de apa în care au fiert crenvurștii pentru a o duce la chiuvetă.

Chloe, într-o simplă dar elegantă rochie de mătase, păși atentă în cameră în spatele lui Charles. Ochii săi machiați cu mare atenție erau măriți și plini de groază, în timp ce inspecta camera.

– *Incroyable*, șopti ea, ferindu-și fusta de turnul de farfurii folosite de lângă ea. Ați chemat poliția? Este ceva stricat?

Add și Eddie priviră către ea înainte de a schimba priviri pline de înțeles unul cu altul și de a ridica din umeri.

– Edwina, după toate aparențele, se pare că ți-ai terminat ziua

de muncă. Trebuie să insist să discutăm în legătură cu situația casei, începu Charles, pășind atent în jurul mizeriei din centrul podelei.

El șterse scaunul cu un șervețel nefolosit, înainte de a se așeza la masă.

Eddie privi atentă la el, fruntea încrețindu-i-se de încruntare, în timp ce încerca să se concentreze asupra cuvintelor lui.

– Acum? întrebă ea pe un ton obosit, aplecându-se pentru a-și desface șireturile pantofilor sport și a se descălța. Oftă de plăcere în timp ce își scotea șosetele și își mișca degetele de la picioare.

– Nu ai fost liberă astăzi în timpul zilei sau în seara asta. Se pare că ai un program foarte încărcat, îi explică Charles cu răceală.

El scoase un teanc de hârtii din buzunarul interior al jachetei sale și căută cu privirea un loc curat unde să le poată întinde.

– Cred că acum avem o excelentă ocazie să discutăm.

Ceasul din bucătărie întrerupse replica ei. Numără zece bătăi în timp ce încerca să-și tempereze pornirile violente care erau gata să erupă.

– Charles, cu adevărat și eu vreau ca această problemă să fie lămurită, la fel de mult ca și tine, începu ea, coborându-și picioarele goale pe podea și sprijinindu-și mâinile pe genunchi. Dar mai am câteva lucrări de corectat înainte de orele de mâine și...

Ea își ridică brațul, arătând spre podelele acoperite cu mizerie, masa plină de vase care trebuiau spălate și dulapul murdar.

– Cu siguranță poți lăsa toate astea la o parte pentru moment, începu Charles, pentru a fi oprit imediat de un țipăt furios.

Chloe rămăsese lângă ușă în timp ce Charles se apropiase de Eddie și se așezase și el la masă. Ea privise admirativ către musculatura bine conturată de sub tricoul lui Add. Chloe rămăsese cu privirea avidă ațintită asupra mușchilor încordați în susținerea vasului greu, din metal.

– Trebuie să fie foarte greu, spusese ea încet, apropiindu-se cu mișcări leneșe de Add și trecându-și unghia roșu-aprins în jos, de-a lungul brațului lui, de la umăr către cot.

– Foarte, îi răspunsese el scurt, îndreptându-se către chiuvetă atât de repede pe cât putea fără să verse apa fierbinte pe el.

– Nu te deranjează? întrebase ea, fluturându-și degetele cu manichiura bine făcută către mizeria de pe dulap. Să faci muncă de femeie?

Mâna ei îi încercuise brațul, testându-i tăria.

Add aruncase o privire către masa din colț. Charles era implicat în conversația sa cu Eddie și total rupt de orice altceva s-ar fi petrecut în cameră în timp ce își scotea hârtiile din buzunarul sacoului.

– Munca este muncă, replicase Add, atent să mențină un ton neutru și rezistând tentației de a îndepărta violent mâna lui Chloe.

– Ridici greutăți? îl întrebase ea cu voce dulce, trecându-și mâna peste umerii lui.

– Nu.

El a ridicat oala, așezând-o lângă marginea dulapului, sub chiuvetă.

– Ce musculatură! spusese Chloe cu un oftat.

Add încercase să ignore degetul pe care ea îl plimba provocator pe gâtul lui, ajungând până la ureche. Reușise să evite degetul ei cercetător, aplecându-se în față pentru a scoate dopul de la chiuvetă. În clipa în care el se îndreptă pentru a lua bolurile de înghețată de pe dulap, ea era din nou lângă el, trecându-și mâna peste umerii și spatele lui.

Mușchiul din falca lui tresărise în timp ce el strângea din dinți și încerca din greu să se stăpânească și să mențină pe buze un zâmbet politicos. Chiar în momentul în care ridicase oala cu apă fierbinte și se pregătea să o răstoarne, simțise cum degetele ei îi alunecă în pantaloni.

Chloe țipase ofensată când apa care curgea în cascadă din oală ricoșase din fundul chiuvetei și udase dulapul și părul ei, machiajul

și rochia scumpă de mătase. Nimic nu scăpă de apa plină de grăsime care țâșnea din chiuvetă

Add trânti oala pe dulap și se întoarse să se confrunte față în față cu o Chloe udă și enervată.

– *Imbecile! Bouffon! Saccade!* strigă ea, scoțând flăcări prin ochi.

– Hei, îmi pare rău, spuse Add pe un ton aproape vinovat în timp ce se întindea după prosopul de pe raftul din apropierea lui.

Chloe umplu camera cu franceza ei tăioasă, guturală, aruncând înapoi prosopul spre Add.

Charles fu lângă ea instantaneu, încercând să o calmeze în timp ce lua un prosop curat și încerca să îndepărteze petele. Ea îl lovi furioasă peste mâini. Dându-se la o parte, Charles se uită încruntat la Add.

– Ce i-ai făcut soției mele, cretinule?

– Nu i-am făcut rău intenționat. Voiam numai să golesc oala, dar blestemata, era udă și a alunecat, spuse Add dând din umeri.

Brațul lui Eddie înconjură talia lui Add în timp ce se înclina peste pieptul lui pentru a avea o mai bună priveliște a lui Chloe. Degetele ei se încordară în timp ce își reținea strigătul de jubilare ce vibra înăuntrul ei. Buzele îi erau strânse într-o linie foarte subțire în timp ce întâlni privirea lui Add.

– Înmoaie rochia în apă rece, o sfătui ea cu ezitare, temându-se că dacă ar fi vorbit mai mult ar fi izbucnit în râs.

– Apă rece? Este de la Chanel! spuse Chloe indignată, răsturnând turnurile de farfurii de pe podea și îndepărtându-l pe Charles de lângă ea. Rochia asta este distrusă.

Restul furiei ei fu dezlănțuit în franceză în timp ce străbătea camera dintr-o parte în alta, lăsând o urmă de apă unsuroasă în spatele ei.

Charles fixă tavanul cu privirea pentru un moment înainte de a se uita la cei doi care stăteau în fața chiuvetei, și apoi părăsi camera.

Eddie nu își putu controla râsul, o clipă mai târziu.

– Ai văzut...

– Nu știu...

Eddie îl lăsă pe Add să-i șteargă lacrimile de pe obraji și încercă să-și compună o față severă uitându-se la el. Eșuă lamentabil când observă apa care-i picura din păr, de pe nas, din sprâncene. Nu mai avea ce face. Izbucni în râs înconjurându-se cu brațele.

Add continua să râdă înfundat când ea începu să-l șteargă de apa plină de grăsime.

– A fost un accident? întrebă Eddie, luând un alt prosop pentru a șterge și dulapul.

– Nu aș putea spune cu exactitate, replică Add, aruncând prosopul lui în apa de pe podea și începând să șteargă în jurul chiuvetei.

– De ce nu?

Eddie ridică prosoapele și le stoarse deasupra chiuvetei în timp ce aștepta o explicație de la Add.

– Cred că sunt o persoană mult mai bună, mai morală, care nu ar face așa ceva în mod deliberat.

Adună mai multă apă de pe podea și îi înmână prosopul lui Eddie.

– Atunci cum s-a întâmplat?

Add își micșoră ochii, privi spre Eddie și făcu o grimasă:

– Chloe.

– Chloe a aruncat apă pe ea intenționat?

Eddie se încruntă, total contrariată.

– Nu.

Tonul lui Add era ezitant, abia putea să articuleze trei silabe. Se concentră asupra prosopului pe care-l ținea în pumnii strânși.

– Addison Rivers. Ce s-a întâmplat? îl întrebă Eddie autoritară, uimită când observă roșul aprins care cuprinsese fața lui Add.

– Mi-a strâns fesele în mâini și am tresărit.

Fața lui se întunecă de stânjeneală.

– Chloe? întrebă Eddie neîncrezătoare. *Ma chérie? Mon amour?* Soția lui Charles te-a strâns de fese?

– Dacă îndrăznești să râzi, Edwina Mason, voi spune întregii școli celălalt nume al tău. Nu, întregului oraș, o amenință Add, aruncând cu putere ultimul prosop în chiuvetă.

Eddie își dezlănțui râsul care o tortura și pe care nu-l mai putea reține, ochii ei crescând din ce în ce mai rotunzi în timp ce aștepta ca lucirea de jenă din ochii lui Add să dispară.

– N-o s-o faci. Nu poți, încercă ea să-l păcălească. Nu îl știi.

Încet, încet, Add zâmbi, luminițe viclene apărându-i în ochii întunecați. El doar o privea pe Eddie și zâmbetul îi creștea pe măsură ce ea devenea mai nesigură și începea să dea înapoi.

– Nu-i așa? întrebă ea pe un ton nesigur.

Add medită asupra întrebării ei, crescând suspansul până în momentul în care ea era gata să țipe.

– Crezi că n-aș putea? spuse el în cele din urmă, luând în considerare oftatul ei de ușurare. Nu mai râzi acum, Edwina Hermione.

Add o izgoni din bucătărie, iar în momentul în care ea i se alătură din nou, iar zona cuprinsă de dezastru devenise din nou bucătăria ei, strălucind de curățenie, din tavan până în podea. Braț la braț se îndreptară către dormitorul lor.

Înainte ca Add să-și fi terminat dușul, Eddie adormi. El o privi pentru un moment, delectându-se la vederea mișcărilor regulate ale sânilor ei care se ridicau și coborau pe sub cămașa de noapte. Când al treilea căscat îi scăpă într-un interval de câteva secunde, o sărută tandru pe frunte și își găsi salteaua, care acum avea un sac de dormit peste ea, și adormi aproape înainte să atingă perna.

*
*   *

Eddie își așeză geanta cu cărți pe podea, lângă capătul scărilor, apoi intră în casă și se îndreptă spre frigiderul în care o aștepta limonada rece. Se opri brusc în clipa în care îl văzu pe Charles cu un clipboard și un calculator în mână, stând în genunchi pe podea

și inspectând partea interioară a mesei din sufragerie. A fost tentată să intre pe vârfuri în bucătărie pentru a avea un moment de liniște, dar ignoră această pornire. Mai devreme sau mai târziu trebuia să dea piept cu bărbatul acela, fie că îi făcea sau nu plăcere.

– Ai pierdut ceva? întrebă ea, oprindu-se pentru a îngenunchea și ea lângă masă.

– Uff! exclamă Charles, lovindu-și capul de tăblia mesei în timp ce încerca să iasă de sub ea.

Eddie se ridicase și, cu mâinile în șolduri, aștepta.

– Voiam numai să verific dacă este vreun semn al fabricantului pe undeva, explică Charles, arajându-și părul.

– De ce? întrebă Eddie, îndreptând o cută de pe fața de masă care proteja suprafața lucioasă.

– Să știu fabricantul m-ar ajuta să datez piesa și apoi să-i stabilesc prețul, îi spuse Charles, făcând o notă rapidă pe clipboard-ul său.

Eddie se încruntă și se întoarse spre bucătărie. Probabil că ar fi trebuit mai bine să soarbă liniștită din limonadă decât să-l deranjeze pe Charles, își spuse. Dacă el se gândea la ce credea ea, atunci durerea de cap care o chinuise toată dimineața era gata să se transforme într-o migrenă totală.

Ea luă vasul cu limonadă din frigider și îl legănă către Charles.

– Vrei și tu?

Charles luă loc la masă și începu să răsfoiască paginile înainte de a-i răspunde.

– Da, ar fi excelent!

Ea luă două dintre paharele pe care le folosea de obicei și apoi îngheță. Dulapul pentru pahare, care în mod normal avea trei rafturi ticsite cu pahare aranjate unul lângă altul, era aproape gol.

Privirea i se îndreptă către chiuveta care, din fericire, fusese goală de dimineață, mulțumită eforturilor lui Add de noaptea trecută, și o descoperi plină-ochi cu pahare, farfurii și castroane.

Deasupra dulapului era un alt morman de farfurii, aflate într-un echilibru nesigur. După cum arăta în jurul ei, nu mai rămăsese mare lucru în dulapurile din bucătărie.

Încruntându-se către acest dezastru, știu că trebuia să curețe totul înainte de masa de seară. Luă două pahare și turnă limonadă în ele. Trei picături căzură în pahar. Scutură vasul nedumerită și apoi îndepărtă capacul. Gol.

Deschise frigiderul pentru a căuta mai mult concentrat. Văzând ceea ce se găsea înăuntru, mâinile aflate pe mânerul ușii i s-au albit. I se oferea priveliștea haosului a ceea ce a fost odată împachetat judicios, astfel încât să poată fi utilizat o singură dată, pachete de carne și pachete de legume zăceau aruncate unele peste altele. Oricum, nici măcar nu putea să identifice ceea ce se afla în fața ei, nici cine ar fi putut devasta frigiderul în acest fel. Pachetele care erau odată împachetate și etichetate corespunzător acum erau împinse care unde mai aveau loc pe rafturile frigiderului, iar hârtiile în care erau împachetate lăsau acum să se vadă porții crude de hamburger și piept de pui.

Cutiile de suc concentrat au început să se rostogolească înainte în momentul în care ea a încercat să îndrepte câteva pachete care stăteau să cadă, rostogolindu-se și căzând, lovind-o în umăr și în piept, înainte ca ea să poată contracara subita mișcare a acestora.

– La naiba… spuse ea scrâșnind spre tavan, repetând cuvintele acestea după fiecare încercare nereușită de a închide ușa blocată de dezastrul din interiorul frigiderului.

– Este ceva în neregulă? întrebă Charles, răsfoind în continuare prin hârtiile lui de inventar.

– Este ceva în neregulă! țipă Eddie. Privește la bucătăria mea. Ți se pare ceva în neregulă aici?

– Nu mi se pare că ăsta ar putea fi un motiv pentru care să ridici tonul, spuse Charles privind impasibil.

– O să ridic tonul de câte ori o să am chef! țipă ea din nou, ges-

ticulând amplu, fluturându-și mâinile prin aer și măsurând nervoasă de la un capăt la altul bucătăria, privind la ustensilele sale murdare, sărind cu privirea de la una la alta, ieșită din fire.

– Cum ai putut să faci așa ceva casei mele?

– Casei noastre, replică Charles cu un ton de reproș provocator. Asta este casa noastră!

Eddie a înghețat auzindu-l. Avea în mână un cuțit de porționat carnea. Rima lui Lizzie Borden îi suna în minte.

Ea puse ușor cuțitul pe marginea mesei, aranjându-l cu precizie astfel încât de la marginea mesei la cuțit să fie exact zece centimetri. Nici un tribunal din lume nu mă va condamna, nu în împrejurările astea, își spuse în timp ce-și strângea pumnii cu putere lăsându-și mâinile pe lângă corp. Dacă nu ar fi avut de aranjat dulapurile și dacă nu ar fi ieșit atât de greu petele de sânge din fibrele de lemn…

Își îndepărtă gândurile acestea și continuă calculele. Se pare că ea nu își modificase acel ritm stabil de când atinsese zece ani. Alți douăzeci au trecut pe lângă ea aproape neobservați. Iar atunci când va împlini patruzeci, ea își va fi sincronizat numărătoarea cu propriul ritm al respirației. La șaizeci își va întipări forma unghiilor, una câte una, în carnea palmelor ei. Și cu toate acestea realizate, la optzeci de ani va fi cu desăvârșire calmă, doar atunci va fi acceptat ceea ce nu poate fi schimbat.

– Mai durează până termini limonada aia? întrebă Charles de la masă.

Singurul ei răspuns fu lovitura pumnului ei strâns, răsunând în ușa de la bucătărie, reușind astfel să scape de impulsul de a-i face fostului logodnic ceva rău, permanent, ireversibil.

Capitolul 7

Întreaga casă răsună din cauza ușii dormitorului, trântită de Eddie cu toată energia furiei care o cuprinsese și fierbea în ea. Toate mișcările ei erau făcute într-un mod brutal, aproape spasmodic, trăgându-și bentița din păr, aruncând-o pe pat și apoi scuturându-și capul.

Să-mi stăpânesc fiecare cuvânt și să fiu o foarte-foarte dulce dulceață, rosti Eddie, mormăind în timp ce se învârtea prin cameră cu pași mari.

Or să dispară în trei zile, spuse, mimând vocea lui Add, clipind mai mult pentru a închide ochii când trecea pe lângă patul întins din cameră.

Încă nu au plecat iar eu deja m-am săturat să fiu o dulce, spuse ea, terminând un alt tur al camerei, căutând ceva în cale să distrugă, să facă praf. Negăsind însă nimic care să merite a fi sacrificat, se îndreptă brusc afară din cameră spre baie, pentru a face un duș și a se răcori.

Ea nu numai că era furioasă, dar îi era foarte cald și era transpirată după o zi petrecută predând într-un spațiu fără aer condiționat, precum și după o după-amiază de antrenament de baseball în soarele arzător al lui iunie. Dar, în timp ce se apropia

de ușa de la baie, își dădu jos tricoul și era pe punctul de a-și da jos și pantalonii scurți, însă rămase cu mâinile pe elasticul acestora. Priveliștea din fața ei o făcu să înmărmurească.

Prosoapele erau aruncate peste tot, nici unul nu-și găsise locul pe suportul de prosoape aflat lângă ușă. Apa băltea pe gresia din baie. Începu să înjure ca un marinar, sau mai bine zis ca un birjar, când intră în baie și, alunecând, se opri doar proptindu-se în peretele opus.

Îngrozită, privi către chiuvetă. Poate că dându-și cu puțină apă rece pe față ar fi prevenit colapsul nervos care o pândea, pe care ea îl simțea ca fiind iminent. Însă acolo unde ea știa că ar fi trebuit să fie chiuveta, nu putu descoperi ceva care să îi semene. Partea superioară a acesteia era supraabundent populată cu orice produs cosmetic pe care și l-ar fi putut imagina omenirea întreagă, toate zăcând aruncate grămadă, într-o dezordine desăvârșită.

I-a luat un timp până ce și-a făcut curaj să se aventureze să tragă perdeaua de la duș și să intre în cadă. Și, surprinzător, cada era minunat de goală și părea în regulă.

OK, spuse ea cu voce tare, strângând din umeri pe măsură ce se ridică. O să fac un duș. Mă voi răcori. Mă voi relaxa. Și poate că în timpul ăsta, cât voi fi după perdeaua de la duș, spiridușii vor veni și vor curăța mizeria asta îngrozitoare.

Se întinse spre ușa dulăpiorului din baie și îl deschise. În interiorul acestuia un mare nimic. Absolut gol. Se ridică pe vârfuri ca să verifice pe raftul de sus. Desigur aici aceeași situație. Nimic. Întinse mâna pe raftul de sus ca să verifice, căutând, trecând cu mâna pe toată lungimea raftului.

La naiba! strigă la pereții camerei, trântind ușa dulăpiorului și plecând spre dormitor.

Adunând tricoul transpirat, aruncat pe jos, și-l trase nervoasă peste cap și își desfăcu cu mișcări bruște părul prins în gulerul acestuia. Străbătu furioasă camera, murmurând în barbă și

adunând hainele aruncate de pe pat, scaun și podea, înainte de a se reîntoarce spre catasfrofa care devenise baia ei.

Blestemând oricare persoană care nu era suficient de matură pentru a-și aduna lucrurile după ea, deschise ușa care ducea din dormitorul ei pe hol.

Mulțumesc, Doamne, pentru lucrurile mici, murmură ea în timp ce se oprea în ușa toboganului de rufe și începea să împingă lucrurile în jos.

Fără să-și întrerupă mersul apăsat, părăsi dormitorul din nou și se îndreptă către subsol. Refuză să privească în altă parte decât către ușa care dădea spre subsol, și nu privi în jur când traversă bucătăria. Dacă ar fi luat în considerare această mizerie, mai presus decât oricare alta pentru moment, ar fi putut numai să ridice cuțitul așezat exact acolo unde îl lăsase, pe dulap.

Charles își ridică privirile când ea intră. Deschise numai gura, ca și când ar fi vrut să vorbească. O singură privire aruncată spre expresia ei furtunoasă, îl făcu să-și coboare capul din nou în hârtii, degetele lui introducând rapid cifre în calculator.

Eddie coborî rapid scările vechi, de lemn.

Nu îi luă mult să umple mașina de spălat cu prosoape și să fixeze programul. Se uită la ceas înainte de a urca scările. Dacă ar fi dorit să facă un duș, oricând înainte de miezul nopții, trebuia să-și amintească să coboare și să pună rufele în uscător, cam într-o oră.

Nici măcar nu aruncă o singură privire în direcția lui Charles în timp ce traversa bucătăria pentru a ajunge din nou la etaj. Nici el nu încercă să-i atragă atenția de data asta. Un lucru bun, de asemenea, gândi ea.

– Ce ai făcut aici? se auzi din baie reproșul lui Chloe în timp ce Eddie intră în dormitorul mare.

Eddie scăpă din mâini, pe pat, coșul cu prosoape, apoi merse spre baie sperând ca întreaga ei muncă să nu fi fost făcută degeaba.

Accentul puternic franțuzesc al lui Chloe, împreună cu suntele ascuțite ale vocii și mișcările bruște prin încăperea relativ mică, însoțite de o gesticulație abundentă, făceau ca Eddie să înțeleagă greu sau deloc cuvintele pe care le rostea.

– Ce am făcut aici cu ce? spuse ea în cele din urmă, sprijinindu-se de tocul ușii.

– Lucrurile mele. Cosmeticele mele. Unde sunt?

– Unde erau la bun început? Bănuiesc că ai o măsuță de toaletă la tine în cameră, sau aici aveai doar ceea ce îți prisosea? o întrebă ea, crescându-i mânia în glas pe măsură ce vorbea.

Chloe ridică din umeri în felul ei specific galic și ocoli răspunsul la întrebare ca și când nici nu i-ar fi fost pusă.

– Nu am putut să trag afară scaunul. Camera este mult prea mică. În plus, lumina de aici este mult mai bună și de altfel este și mult mai comod.

– Mai comod pentru cine? se întrebă Eddie și trase adânc aer în piept, încercând să se agațe de starea de calm pe care simțea că o pierde de la o clipă la alta. Nu-mi va servi la nimic să-i răspund cu aceeași monedă, își spuse. Dacă te apuci de un meci de strigături cu franțuzoaica asta s-ar putea să nu mai apuci să faci duș.

Eddie se forță să se păstreze în starea de eu-sunt-profesoara-și-voi- fi-calmă.

– Am dus lucrurile de aici. Îți vei găsi lucrurile personale sortate în sertarele de la măsuța de toaletă, îi explică pe tonul calm și grav pe care elevii ei l-ar fi recunoscut imediat ca aducător de probleme grave.

Chloe nu a recunoscut asta. Ea nu i-a dat nici un pic de atenție femeii care stătea rezemată de tocul ușii, aceasta din urmă de altfel fiind teribil de încordată, astfel încât și-a continuat perorațiile fără nici o reținere sau precauție. Zâmbetul înghețat de pe fața lui Eddie facea ca buzele acesteia să devină din ce în ce mai subțiri cu fiecare secundă. Și acest lucru scăpă atenției lui Chloe.

– Cum ai îndrăznit? strigă Chloe, trăgând sertarele și răscolind prin ele.

– Ai să te oprești chiar în clipa asta, îi ordonă Eddie, intrând în cameră, mânia sclipindu-i în ochi. Dacă mai atingi un singur lucru din sertarele astea îți vei găsi absolut toate cosmeticele aruncate la gunoi.

Eddie închise sertarul de sus, trântindu-l, aproape prinzându-i degetele lui Chloe.

– Mi-am petrecut ultimele două ore încercând să găsesc propria mea baie și nu am de gând să te las să-mi distrugi munca pe care am făcut-o.

Eddie punctă cele spuse prin trântirea celui de al doilea sertar și continuă:

– Dacă tu și Charles vă așteptați să locuiți aici împreună cu mine este momentul ca din această clipă să învățați că nu sunt servitoarea voastră.

Al treilea sertar fu împins la loc.

– Dacă nu-ți place unde ți-am pus lucrurile te rog să ți le iei și să ți le duci în camera ta, sau mai bine să spun camerele voastre?

Eddie lovi sertarul din partea de sus a dulapului pentru a-l închide mai bine apoi avansă spre Chloe, împingând-o cu degetul arătător și obligând-o să iasă din baie.

– Vreau în clipa asta să fac un duș. Prefer să fac asta fără companie, astfel încât îți sugerez să pleci, iar dacă nu, mă voi vedea obligată să-ți mut posteriorul tău franțuzesc afară cu forța.

La sfârșitul acestei replici Chloe era împinsă de Eddie deja pe hol, astfel încât, după ce aceasta termină ceea ce a avut de spus, punctă replica trântindu-i în față ușa dormitorului.

Eddie se rezemă de ușa de la dormitor, ascultând cum Chloe striga numele lui Charles în timp ce alerga în jos pe scări. Trase adânc aer în piept și îl dădu afară încet, uimită de cât de ușurată se simțea după acea descărcare.

Înainte de a se îndepărta de ușă, răsuci cheia în încuietoare,

apoi se îndreptă agale spre pat și luă două din prosoapele moi din coș. Mormăind încet, se îndreptă spre baie și răsuci la debit maxim robinetul de apă caldă, după care adăugă un pumn de sare de baie cu aromă de liliac în apă.

Câteva clipe mai târziu se afunda în spuma bogată, cu o carte în mână și o pernă din burete în cealaltă.

Add își sprijini umerii largi de cadrul ușii și se bucură la vederea lui Eddie, neatentă la faptul că el era acolo, întinsă leneș pe spate în cada gigantică. Își sprijinea capul de marginea căzii, părul alunecând în valuri peste margine, până aproape de podea. Umerii ei rotunzi apăreau și dispăreau în valurile pe care le făcea cu vârful piciorului. În mână ținea cu degetele ei subțiri, chiar deasupra apei o carte care îi acapara toată atenția, paginile acesteia foșnind de fiecare dată când ea le întorcea fără nici o grabă.

El bău o înghițitură mare din paharul pe care îl ținea în mână. Ar fi trebuit să-l răcorească, dar nu s-a întâmplat așa. A vrut să se retragă în dormitor, dar picioarele nu îl mai ascultau. Încercă să își imagineze un eschimos înfofolit din cap și până în picioare cu blănuri, dar tot ceea ce imaginația lui aduse la suprafață fu imaginea lui Eddie, brațele și picioarele acesteia, având un bronz auriu care contrasta atât de puternic cu albul imaculat al sânilor și al abdomenului. Simții un imbold preacunoscut în propriile măruntaie.

Trăgând puternic aer în piept, încercând să se calmeze, începu să se lupte pentru a dobândi controlul asupra poftei sale, asupra propriului libidou. O jumătate din el se lupta să pătrundă înăuntru și să-și îmbunătățească perspectiva asupra obiectului dorinței sale, acum obturată, dar ezita în a face acest pas decisiv. Ceea ce privirile lui furau acum, în intimitatea camerei ei de baie, în timp ce îi ațâțau dorința, era ceea ce ar fi putut oricum vedea

în orice baie publică, s-ar putea spune că era chiar mai puțin. Dar a lua decizia acelui pas hotărâtor ar fi fost echivalent cu o invazie, cu o supralicitare, iar acest lucru nu era ceea ce el dorea, ceea ce își dorea din toată ființa lui.

Iar dacă speri că vei reuși vreodată, ar trebui să te răcorești acum, își spuse pe un ton sever, ferm, dând pe gât restul de limonadă din pahar. Încercă să-și oblige mintea să o vadă peste treizeci de ani, cu părul alb, cu riduri în jurul ochilor, dar rezultatul nu fu altul decât imaginea lui Eddie care purtând dintre cămășile ei de noapte care îi plăcea în mod deosebit. Oftă din adânc, aproape dureros.

Forțându-se să aibă o mină cât de cât provocatoare o întrebă:

– Până acum a sărutat-o?

Eddie strânse cu putere cartea și apoi o lăsă să cadă. Apa se revărsă peste marginile căzii și căzu pe podea în mișcarea ei bruscă de a se lăsa pe fundul căzii apoi, răsucindu-se și încercând să se protejeze ascunzându-se după marginile acesteia, o nouă cascadă de apă se împrăștie pe podea.

– Privește la ceea ce ai făcut! strigă Eddie, scuturând cartea acum îmbibată cu apă, în timp ce cu cealaltă mână se ținea de marginea căzii.

– El chiar nu a sărutat-o încă? întrebă Add politicos. Au făcut…

Rezemându-se de tocul ușii roti paharul gol în aer, ridicând și coborând încruntat din sprâncene în mod sugestiv.

– Oo…of!

Luând ținta aruncă cu cartea. Masa îmbibată de apă se auzi căzând pleoscăit dincolo de ușă, în dormitor, ratând complet ținta, care se aplecase cu abilitate. Eddie scrâșni frustrată din dinți.

– Cum ai intrat aici? îi ceru socoteală, căutând pe fundul căzii buretele de baie.

– Lacătele vechi sunt ușor de spart, explică Add. Împreună cu fratele meu, când eram copii, făceam lucrul ăsta frecvent.

– Asta este spargere și intrare cu forța, spuse ea printre dinți. Acum te întorci frumos și ieși afară de aici.

Add zâmbi la vorbele ei.

– Acum! strigă Eddie, ridicând mâna, apa șiroindu-i printre degete.

– Dar, draga mea…

Cuvintele nu apucaseră să-i iasă din gură când Eddie aruncă buretele, acesta răsucindu-se în aer, după care ea se prinse cu amândouă mâinile de marginea căzii.

– Hei! spuse Add după impactul cu buretele îmbibat care-l izbise direct în figură, împrăștiind stropi de apă peste tot, inclusiv pe bluza de la uniformă.

Cu o mișcare agilă reuși să-l prindă înainte de a cădea pe podea, îl strânse în pumn, în timp ce zâmbetul său se mărea considerabil și amenințător în același timp.

Imediat, Eddie descoperi strălucirile aurii din ochii lui și își dădu seama că se află în încurcătură. Privirea ei căută brusc prosopul pe care îl lăsase să cadă neglijent înainte de a intra în cadă. Acesta zăcea aproape de dulapul cu oglindă, destul de departe, astfel încât nu-l putea lua decât dacă s-ar fi ridicat din apă.

Urmărind direcția privirii lui Eddie, Add lăsă paharul jos, se repezi la prosop și-l apucă, ștergându-și fața și părul de apă și îl puse pe umăr, apoi continuă să se joace cu buretele aruncându-l dintr-o mână în alta.

– De când stai aici? Nu ești gata? întrebă el. Nu ți s-a făcut frig?

– Ba da, cred că sunt gata, spuse, buzele începând să-i tremure de frig.

– Nu crezi că ar cam fi timpul să ieși odată afară? o întrebă el pe un ton plin de inocență. Din buretele pe care-l ținea în mână picurau stropi pe podeaua plină de apă. Au nevoie de tine jos.

Amintirea a ceea ce o adusese aici mai devreme, o determină să se lase și să se scufunde în apă, și să-și dorească să nu mai iasă nicicând.

Privind la felul cum își plimba privirile pe tavan, ca și când ar fi fost adâncită în rugăciune, Add nu se putu abține să nu o tachineze:

– Charles era destul de îngrijorat. Voia să vină el însuși să vadă ce faci. Chloe crede probabil că te-ar putea ajuta dacă ar pregăti cina.

Gândul la Chloe liberă în bucătărie a fost aproape suficient pentru a o face pe Eddie să sară afară din apă, dar sunetul și senzația pe care i-o dădu apa împroșcată în jurul ei îi amintiră rapid că era total goală.

– Peste cadavrul meu! Dă-mi prosopul și pleacă pentru a putea ieși și eu, spuse ea cu voce aspră.

Add medită o clipă la cererea ei.

– Aș putea, spuse el într-un târziu, trăgând prosopul pe care-l avea așezat în jurul gâtului și întinzându-i-l. Ce-mi dai în schimb?

Eddie mormăi amenințător și ridică mâna deasupra nivelului apei.

– OK, OK, te necăjeam numai, spuse el, atârnând prosopul de o țeavă.

– Lasă-l acolo și pleacă! îi porunci Eddie.

– Dacă vrei neapărat, îi spuse el peste umăr, în timp ce îi întindea prosopul și se îndrepta către ușă. Apropo, încă mai ai corp frumos, Mason, adăugă, chiar înainte de a închide ușa după el.

Capitolul 8

Eddie nu se grăbi să se îmbrace. Căută atentă prin dulap, asortându-și un tricou bleu cu pantalonii scurți albastru închis și scotoci în partea de jos a dulapului până când găsi o pereche de pantofi albaștri fără toc.

Se întoarse în baie și își aranjă părul, strângându-l la spate cu o pereche de clame vechi, de aur pe care le descoperise la târgul de vechituri. Cu o panglică aurie, își strânse părul lung ce-i cădea în valuri pe spate, la ceafă.

Urmă machiajul. Rimelul și fardul de ochi pentru a-i adânci verdele ochilor – dar subtil, până la acel nivel la care un irlandez ar confunda acei ochi cu ai unui înger. Ignoră fardul de obraz. Confruntarea care urma, cu Chloe, îl făcea inutil.

Mulțumită de felul în care arăta, luă o adâncă, fortifiantă gură de aer și intră în dormitor. Putea auzi voci slabe de la parter și zâmbi puțin la ciudatul amestec de franceză și engleză.

– Ofensiv, nu defensiv, își șopti ei însăși în timp ce cobora scările.

Pașii ei erau ușori și traversă fără zgomot podelele de lemn, îndreptându-se spre ușa de la bucătărie. Se opri pentru o clipă cu mâna pe ușă, făcându-și curaj.

– Înfrunți leul în culcușul lui?

Cuvintele îi fuseseră șoptite ușor la ureche.

Se răsuci și îl privi în față pe Add.

– De unde ai apărut? îl întrebă ea. Ce crezi că obții dacă te furișezi în jurul meu așa?

– Nu mă furișam, răspunse Add ridicând din umeri. Te așteptam. A meritat, sfârși el, măsurând-o din cap până-n picioare.

Eddie simți cum i se înroșesc obrajii și nu putu să-i întâlnească privirea. Anticipând că brațul lui putea să-i cuprindă umerii în orice moment, încercă să-și stăpânească tremurul pe care gândul la atingerea lui deja îl provocase.

– Ei bine, pot să trec? întrebă ea, puțin iritată.

– Ca un curcubeu, răspunse Add.

Brațul lui îi cuprinse talia și o sărută tandru pe frunte.

Eddie dori să se topească în îmbrățișarea lui, dar vocile stridente ce răzbăteau din bucătărie îi reamintiră care era scopul ei. Era acolo pentru a-și rezolva problemele și nu pentru a se îndrăgosti de Add.

Își ridică privirile către Add.

– Vii cu mine?

Brațul lui se strânse în jurul ei, încurajându-i hotărârea, în timp ce mâna lui acoperea mâinile ei așezate pe ușa bucătăriei.

– Nu aș rata asta pentru nimic în lume, răspunse el, zâmbind ușor în barbă.

El împinse ușa, deschizând-o.

Intrară împreună în aria de dezastru care devenise bucătăria, unde Chloe și Charles stăteau rigizi lângă masă. Pete de culoare se aprinseră în obrajii lui Chloe în timp ce privea spre ei. Ochiul stâng al lui Charles începu să clipească spasmodic în timp ce ei se apropiau.

Eddie se forță să ignore dezordinea din jurul ei și se concentră asupra cuplului. Brațul ei înconjura acum talia lui Add.

– Ai vrut să discutăm, Charles, începu ea.

Desprinzându-se din brațele lui Add, ocoli masa și se îndreptă spre scaunele de lângă fereastră înainte de a se așeza.

– Să discutăm.

Add aproape izbucni într-un râs de surpriză când, în sfârșit, observă înscrisul de pe tricoul lui Eddie.

Un detaliu se pare bine ales care în acel moment ilustra că acea casă este numai și numai a lui Eddie. Pe un fond albastru aproape identic cu cel din spatele șemineului, în dreptul unei case imprimate pe tricou, se afla „blazonul": A mea și numai a mea.

Zâmbind de la o ureche la alta, el se așeză chiar lângă Eddie și îi cuprinse mâinile delicate cu degetele sale bronzate.

Charles spumega, ochii îi ardeau în timp ce citea cuvintele care urlau la el de pe pieptul lui Eddie. Mâinile i se albiră când strânse spătarul scaunului tapițat cu piele aflat în fața lui. Îndepărtă cu o mișcare bruscă degetele cu manichiură îngrijită care i se înfipseseră în umăr.

– Asta ce vrea să însemne? spuse el răgușit, arătând cu degetul spre tricoul lui Eddie.

Eddie trase de tricou, îndepărtându-l de trup și cercetă cu privirea imaginea. Întâlni privirea furioasă a lui Charles și ridică din umeri.

– Este un dar de la elevii mei. Nu au făcut o treabă minunată? Casa este absolut perfectă.

Add își reținu cu greu hohotul de râs și mâinile sale le strânseră mai tare pe ale lui Eddie. Ea îl ignoră, își ridică privirea și văzu cum fața lui Charles trece de la roșu intens la purpuriu din cauza furiei.

– Nu casa! izbucni el, ridicând scaunul și izbindu-l apoi de podea.

– S-au gândit că ar fi prea dulceag "Casă, dulce casă!", îi explică ea calmă. Ei cred într-o apropiere mult mai materialistă.

– Aceste cuvinte ar trebui să însemne ceva pentru noi? întrebă Chloe.

Luă scaunul de lângă soțul ei și îl îndreptă către tricoul ofensator.

– Oh, asta era? spuse Eddie cu un râs ușor.

Ea îndreptă cu grijă niște cute imaginare de pe tricoul ei, oprindu-se cu mâna asupra casei cu pricina.

– Acestă casă a fost întotdeauna considerată ca fiind a familiei Easton, chiar și atunci când familiile Harvey și Thompson locuiau aici. După ce am terminat renovarea exterioară și a fost vopsită toată, oamenii au decis că nu mai era a Easton-ilor, asta-i tot.

Explicația nevinovată și expresia candidă a lui Eddie îl doborî, în sfârșit, pe Charles care se prăbuși pe scaunul său, la masă. Luându-și clipboardul în mâini, el se încruntă în timp ce Chloe îi șoptea cu sălbăticie în ureche, cuvintele ei franțuzești derulându-se atât de repede încât totul suna pentru Eddie ca un singur cuvânt foarte lung.

Așezându-se picior peste picior, Eddie își eliberă o mână din strânsoarea lui Add pentru a aranja mileul așezat în centrul mesei, cu o grijă meticuloasă. Satisfăcută de îmbunătățirea adusă, își încolăci mâinile în jurul brațului lui Add, apropiindu-se de el până când ajunse să-i sufle delicat în ureche.

El strânse brațul ei la piept și se aplecă spre ea pentru a-i șopti la ureche.

– Ești o femeie rea, spuse el, luându-i o secundă ca să îi dezmierde lobul urechii cu limba. Amintește-mi să nu te supăr niciodată.

– Oh, Add, răspunse ea râzând încet, dar suficient de tare pentru a atrage atenția cuplului din fața lor.

În momentul în care știu că cei doi îi priveau, își dădu capul pe spate și întâlni buzele lui Add pentru un scurt sărut.

– Dacă nu vă întrerupem... începu Charles cu voce tare, privind fix către cei doi, în timp ce se lupta să-și recâștige calmul. Își trecu degetele peste notele de pe clipboardul lui și continuă:

– Poate am putea să discutăm despre cheltuielile pe care le-ai făcut în ultimul an, Edwina.

Eddie privea pierdută în ochii lui Add, fermecată de sclipirile aurii care străbăteau din adâncurile ciocolatii. Nu trebuia să îl sărut, își spuse în timp ce se lupta să își desprindă privirile de el. Nu îl voi mai săruta niciodată, gândi ea. Cel puțin nu acum. Cu un oftat ea se forță să-l privească în față pe Charles și ignoră degetele lui Add care alunecau în sus și în jos pe spatele ei.

– Da. Cheltuieli, repetă ea absentă.

– Am aici o listă a lucrurilor pe care mi le-ai enumerat în scrisorile tale, începu Charles. Sunt alte completări pe care ai vrea să le faci?

– Probabil. Am cecurile de care vorbești în birou, replică ea.

– Aș vrea să le văd. Am nevoie de un raport complet al cheltuielilor înainte de a face evaluarea finală, dar cu o plată de 7 500 de dolari la care se adaugă și celelalte cheltuieli pe care, de altfel, le vom face jumate-jumate, cred că o cifră, să zicem de circa 10 000 de dolari, ar fi suficientă pentru a-ți plăti și cumpăra jumătatea ta de casă, precum și pentru a-ți achita îmbunătățirile pe care le-ai adus, spuse sec Charles.

Reuși astfel să capteze întreaga atenție a lui Eddie.

– Cumperi tu partea mea? spuse Eddie, și vocea liniștită de profesoară pe care o folosise când vorbise cu Chloe câteva minute mai devreme, ieși în evidență încă o dată.

– Am discutat asta pe scurt în ziua în care eu și Chloe am ajuns aici, explică Charles cu calm în voce.

– Și eu ți-am explicat că nu doresc să-mi vând casa, îi replică Eddie, la fel de calmă. De asemenea nu vreau să vând nici o piesă din mobila mea.

Charles scoase un sunet înfundat când Chloe îl înghionti în coaste. După ce aruncă o privire fugară spre soția lui, Charles vorbi din nou:

– Sunt sigur că vom ajunge la o înțelegere. Dacă zece mii nu par să fie de ajuns, poate că vom cădea de acord în privința unei compensații pentru timpul și efortul pe care le-ai investit în a decora casa atât de bine.

Add se lăsă pe spate în scaun în momentul în care simți cum mușchii de pe spatele lui Eddie se încordează. Privi către cuplul din fața lor, în timp ce își încrucișa brațele pe piept și aștepta ca focurile de artificii să înceapă.

Eddie își așeză mâinile pe masă și se ridică, ochii ei nedezlipindu-se de fața lui Charles.

– Nu doresc să fiu compensată pentru că am decorat casa *mea*. Nu doresc să împart cheltuielile făcute pentru renovarea casei *mele*. Cu siguranță, nu doresc să vând acum casa *mea*, spuse ea încet, obra-

jii înroșindu-i-se din ce în ce mai tare cu fiecare declarație. Oricum, am de gând să reevaluez ceea ce-ți datorez pentru negocierea care urmează.

Charles și Chloe priveau îngroziți la Eddie în timp ce ea își împingea scaunul înapoi și se plimba în jurul mesei. Charles sări în picioare, trântind scaunul și se întinse, îi prinse mâna și o răsuci cu fața spre el.

– Ce vrei să spui? mârâi el, apropiindu-și amenințător fața roșu-aprins de a ei.

Eddie încercă să scape din strânsoare, dar degetele lui erau înfipte adânc în brațul ei.

– Din economiile mele au fost făcute plățile pentru casa asta. Salariul meu pe anul trecut a acoperit datoriile de la ipotecă. Eu am plătit toate facturile. Eu am plătit reparațiile pentru a transforma o dărăpănătură într-o casă de locuit, începu ea. Nu am de gând să plec și să te las să ai totul.

Cu un ultim rânjet furios, ea își eliberă brațul și făcu un pas înapoi înainte de a-l bombarda cu o ultimă salvă de cuvinte.

– Și eu am păstrat-o curată și prezentabilă. Dacă intenționezi să rămâi aici ca oaspete, strânge-ți mizeria sau, îți place sau nu, vei fi arestat pentru violare de domiciliu.

Se răsuci pe călcâie și traversă camera, neobservând zâmbetul de motan satisfăcut ce lumina fața lui Add care se ridicase și o urma. Cu o mână pe ușa bucătăriei, el se întoarse spre Charles care rămăsese fără cuvinte la masă.

– Eu nu m-aș împotrivi, spuse el, scuturându-și capul mirat și se pregăti să iasă pe ușă, dar se întoarse pentru a mai adăuga:

– Poate că ar trebui să știi, Eddie a discutat cu fiul șefului poliției pentru a-l convinge să rămână în școală și l-a ajutat până când a reușit să-și ia diploma. Omul acela ar face orice pentru ea.

Add se întoarse și o urmă pe Eddie, ieșind din cameră.

– Hei, așteaptă-mă! strigă Add, lăsând ușa să se închidă cu zgomot în timp ce el cobora treptele verandei după Eddie. O urmări alergând ușor în timp ce ea mergea în josul străzii, mișcându-și brațele în cadență cu picioarele.

Add zâmbi când o auzi vorbind cu ea însăși:

– A spus că vor pleca în trei zile. Nu vor pleca în treizeci și trei de zile sau în o sută trei zile. Vor să fie în siguranță. Probabil vor să mă vadă plecată pe mine mai întâi.

Add nu o întrerupse, permitându-i să-și verse furia. Stătea lângă ea, mulțumind la fiecare pas pentru exercițiile fizice pe care le făcuse pentru că ritmul de mers pe care ea îl impunea ar fi ucis pe oricine altcineva. În tăcere, ei străbătură două mile, stabilind un nou timp-record.

Eddie nu îl observase pe Add lângă ea. Un val roșu îi acoperise mintea, blocând orice altceva în afară de furia care ardea înăuntrul ei. Nu observase nici elevii ei pe lângă care trecuse. Nu sesizase nici că respirația îi devenise grea din cauza ritmului rapid de mers, până când o durere ascuțită în picior o făcu să se oprească pe iarba din parc.

La limita puterilor, își așeză mâinile tremurânde pe genunchi și respiră adânc de câteva ori.

– Grozav discurs, spuse Add, așezându-se pe iarbă lângă ea și luându-i mâna, o întinse cu spatele pe iarbă. Grozav lucrat.

Eddie își simți tot spatele așezat pe iarbă și privi în sus către cerul albastru întunecat și soarele care se apropia de orizont.

– Participi la vreun maraton? întrebă Add, așezându-se lângă ea.

– Nu, spuse ea, încă respirând greu. Crezi că ar trebui?

– Nu, ai destule alte griji.

Conversația lor muri și stăteau întinși unul lângă altul în tăcerea care urmă, privind cum soarele la apus brăzda cerul cu nuanțe pastelate.

– Crezi că am mers prea departe? întrebă Eddie, îndepărtându-și de pe față părul care-i scăpase din coc.

Add îi prinse mâna și o ridică de la pământ.

– Ei bine, ce spui? întrebă Eddie nerăbdătoare.

Degetele ei îi prinseră strâns mâna puternică.

– De ce? Nu a fost adevărat tot ce ai spus? întrebă el, fixând-o cu privirea.

– Ba da.

– Atunci n-ai mers prea departe, răspunse el, ducând mâna ei spre buzele lui.

Eddie privi cum Add ia degetul ei arătător în gură și își răsucește limba alintându-i vârful degetului. Răsuflarea i se tăie până când el termină de dezmierdat, plin de pasiune, mâna delicată.

Greierii cântau în apropiere, temperatura crescând tot mai mult, înfierbântându-i pe amândoi în timp ce stăteau întinși unul lângă altul. Numai mâinile lor se întâlneau, atingându-se și despărțindu-se, în timp ce respirațiile lor deveneau din ce în ce mai scurte și ochii li se împăienjeneau.

Add îi întâlni ochii. Privirea ei visătoare, confuză, aproape că îl împinse înapoi în extazul clipelor trecute. Strigătul unei mame și răspunsul dezamăgit al copilului ei îi reamintiră în cele din urmă unde erau.

– Înghețată, spuse Add forțat, ridicându-se în picioare și trăgând-o și pe Eddie după el.

– Înghețată? întrebă ea nedumerită.

– Înghețată, răspunse el cu un gest hotărât în timp ce o trăgea spre luminile străzii și chioșcurile vânzătorilor de sub ele.

Eddie îl lăsă s-o conducă spre lumini. Nu îi rezistă, deși se gândea că ar fi dorit s-o facă. Pielea ei se înfiorase plăcut, deși ceva din ceața care-i acoperea creierul îi spunea că probabil nu ar trebui să se bucure de această înfiorare atât de mult pe cât o făcea.

Luă cornetul pe care el i-l întinse, limba ei alunecând în jurul moțului de înghețată pentru a prinde picăturile care se topiseră deja și alunecau. Aruncă o privire rapidă către Add printre genele lungi și văzu urmele de înghețată care-i rămăseseră pe buze și pe care limba lui le ratase.

Își alungă gândul. Acum, când se întorceau spre casă, spre dormitorul ei, nu era momentul să ia în considerare emoțiile care clocoteau înăuntrul ei. Făcuse deja o greșeală îngrozitoare în alegerea unui bărbat. Dacă și-ar fi dat frâu liber inimii, lovită și rănită adânc, și ar fi făcut cum îi dicta ea, nu se poate ști ce greșeală prostească ar fi putut comite.

Nu, acum era momentul să se întoarcă înapoi, să fie precaută. Dacă sentimentele ei pentru Add erau reale, ele vor fi încă acolo și după ce ea își va reveni. După ce își va recăpăta liniștea sufletească și va rupe orice legătură cu Charles.

Și dacă lui îi păsa de ea, îi păsa cu adevărat, dincolo de o simplă prietenie, dincolo de o dorință de moment, el va fi încă acolo. Ea spera asta din toată inima.

Eddie, cu o geantă de cărți în mână, se îndreptă către camera de lectură, părăsind livingul. Cu un teanc de hârtii de aranjat, nu dorea ca Charles să o distragă cu constantele lui întrebări despre cât plătise pentru orice lucru din casă. Nu avea impotanță care erau problemele ei personale și nici nu voia să neglizeze copiii înscriși la cursul de vară.

Deschise ușa lovind-o ușor cu șoldul. Se deschise larg și Eddie făcu doi pași înainte de a se opri înmărmurită. Acolo, stând la biroul ei, răscolind prin toate sertarele, stătea Charles.

– Ce crezi că faci aici? întrebă Eddie, lăsându-și geanta pe podea și traversând camera. Charles trase un alt dosar din sertar înainte de a se ridica și a se întoarce spre Eddie.

– Ai spus că ai toate chitanțele adunate aici și, pentru că ești atât de ocupată cu școala de vară și cu echipa de baseball, m-am gândit să am eu grijă de ele, îi explică el, deschizând dosarul.

– Astea sunt hârtiile mele personale. Nu ai dreptul să-mi umbli prin lucruri, spuse Eddie furioasă, întinzându-se după dosar.

– Cum am putea determina valoarea corectă a casei dacă nu avem

o contabilitate reală a cheltuielilor adiționale? întrebă el cu o voce calmă, mișcând dosarul pentru ca ea să nu poată ajunge la el.

Eddie trase aer în piept pentru a se calma. Nu ar fi câstigat nimic dacă s-ar fi comportat ca o isterică.

– Nu avem nevoie să cunoaștem valoarea reală a casei, îi explică ea într-un târziu.

– Bineînțeles că avem nevoie. Pentru a determina o sumă de vânzare-cumpărare rezonabilă, trebuie să știm ce fonduri suplimentare au fost cheltuite.

El continuă să citească filele din dosar, răsfoindu-le încet. Din când în când făcea note în mereu prezentul clip-board.

– Nu va avea loc nici o vânzare, se aprinse ea, uitând de hotărârea de a rămâne calmă, în momentul în care Charles sugerase că ea ar fi renunțat la casă. Nu am de gând să-ți dau ție casa mea.

– Nu gândești logic, draga mea, îi explică Charles, închizând dosarul și întorcându-se spre ea. Sunt deplin conștient de salariul pe care îl ai. Casa aceasta, cu plățile pentru ipotecă și facturile reparațiilor, te aduce la strâmtoare, chiar și cu veniturile soțului tău. Eu și Chloe suntem pregătiți să vă eliberăm de responsabilități. Bineînțeles, nu vom consimți să vă lăsăm să plecați fără o recompensă adecvată pentru timpul și efortul pe care le-ați investit aici.

Îndreptându-și spatele, Eddie îi replică:

– Nu a părut să vă intereseze anul trecut felul în care eu reușeam să mă descurc singură cu plățile ipotecii și achitarea facturilor. Oh, uitasem, atunci eram logodiți.

– A fost o responsabilitate împărțită, Edwina. Nu o susțineai singură pe umerii tăi, spuse Charles calm.

– Nu? Ai putut să mă prostești, izbucni ea, cu mâinile în șolduri, în timp ce Charles își întorcea scaunul pentru a sta față în față cu ea. Nu-mi amintesc un singur penny care să fi venit de la tine. Asta numești tu responsabilitate împărțită?

Charles împinse scaunul departe de ea și se ridică în picioare.

– Edwina, știi că ți-am explicat că viața la Paris mi-a luat și ultimul penny din banii de bursă.

Eddie înaintă.

– Oh, da, viața la Paris. Dacă a fost atât de scumpă, de unde ai găsit bani pentru a o curta pe micuța ta soție?

– În primele stadii ale relației noastre, eram adesea oaspeții diferitelor dineuri. Tatăl lui Chloe este șeful departamentului de științe economice și adesea ea își însoțea tatăl sau ne era gazdă, explică Charles, ochiul său stâng începând să se închidă în timp ce lobii urechilor lui deveneau de un roșu din ce în ce mai aprins. Când am realizat că devenisem mai mult decât simple cunoștințe, i-am explicat situația mea.

– Cum i-ai explicat despre mine? întrebă Eddie, avansând un pas spre Charles. Sau nu i-ai spus despre micuța logodnică lăsată acasă?

Chipul lui Charles se congestionă în timp ce se străduia să mențină o aparență de răceală.

– De vreme ce relația nu părea imperativă, începu el, îndepărtând o scamă imaginară de pe mânecă.

– Și mai târziu, eu chiar nu mai contam, termină Eddie pentru el.

– Dumnezeule, Edwina, ce ar trebui să spun? Tatăl ei era îndrumătorul meu, îi replică Charles, făcând un pas înapoi.

– Și nu era posibil să faci ceva ce l-ar fi supărat pe tatăl ei, nu-i așa?

– Știi lumea universitară. Avansarea depinde de părerea bună a superiorilor tăi.

Charles o ocoli pe Eddie pentru a ridica clipboardul pe care îl lăsase pe biroul ei.

– Ei bine, știu lumea nemernicilor, spuse Eddie, urmându-l pe Charles și trăgând spre ea hârtiile pe care el le avea sub braț.

Foile alunecară din mâinile lui Eddie, împrăștiindu-se pe podea într-o ploaie de hârtii. Îndoindu-și genunchii, ea începu să le adune. Se ridică apoi și îl privi în față pe Charles.

– În lumea nemernicilor, ai făcut promisiunea să împarți viața cu mine și să ai grijă de casa asta. Dar nemernicii nu-și țin niciodată promisiunile.

Făcu un pas înapoi, astfel încât Charles să nu poată lua hârtiile.

– Ei bine, eu mi-am ținut promisiunile. Am promis să aranjez casa asta și am făcut-o. Am promis să achit facturile și așa am făcut. Mi-am păstrat partea mea de înțelegere și acum vreau să-mi păstrez și casa.

– Numele meu este încă pe contract, ca proprietar cu drepturi egale, protestă Charles.

– Asta înseamnă că ai putea datora jumătate din banii investiți, spuse Eddie cu o furie crescândă. Dar eu voi putea dovedi că asta este singura ta participare. Nu am de gând să părăsesc această casă pentru că tu și noua ta soție ați decis că o doriți.

– Atunci cred că va trebui să rezolvăm problema la tribunal, izbucni Charles cu voce nu atât de sigură pe cât ar fi trebuit să fie.

Eddie făcu o pauză. Dacă Charles ar fi auzit că ea nu este căsătorită cu Add, l-ar fi putut răni teribil. Ea nu voia ca asta să se întâmple, dar nici nu putea să treacă peste casa ei pentru el.

– Dacă asta vrei, acceptă Eddie, ridicându-și bărbia.

Incapabil să-i zdruncine hotărârea, Charles se răsuci pe călcâie și ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Eddie se prăbuși pe scaunul de la birou, cu hârtiile mototolite în mână. Îi luă câteva minute până să fie capabilă să se relaxeze suficient pentru a le aranja în dosarele potrivite. Satisfăcută în cele din urmă, luă toate hârtiile ei din sertare și le puse în geanta pe care o lua cu ea la școală în fiecare zi. Nu era nici o posibilitate să le lase acasă, pentru că Charles ar fi putut pune mâna pe ele oricând. După cum îl știa, el le-ar fi putut face să dispară, dacă ar fi avut ocazia.

Capitolul 9

Chloe, îmbrăcată într-un costum care îi punea în evidență trupul armonios, stătea picior peste picior într-un fotoliu de piele. Aruncă o privire prin camera în care secretara de la Holmes Realty îi condusese și se întoarse către Charles.

– Cât de curând vor fi capabili acești oameni să vândă casa?

– Mai întâi trebuie s-o facem pe Edwina să consimtă, punctă Charles, străbătând micul birou și uitându-se prin revistele aflate pe o măsuță, într-un colț. Cred că va fi uimită cât de mult a crescut valoarea casei în ultimul an. Îndată ce va înțelege că va avea un profit, mă îndoiesc că va continua să se împotrivească.

– Și dacă prostuța aia refuză să vândă? Eu nu voi locui în casa aceea la nesfârșit, declară Chloe cu fermitate. Fără closet, să împart baia cu niște străini. Cum te aștepți că îi voi putea primi pe colegii tăi într-un astfel de loc?

Își flutură mâinile prin aer.

– Nu vom locui acolo, *mon cher*. Edwinei nu îi plac confruntările deschise. Va ceda curând, dacă noi sugerăm o acțiune legală, își asigură Charles soția, venind lângă ea și bătând-o cu palma pe umăr.

– Și despre vizita noastră aici, astăzi?

– Nu este nimic rău în a căuta să afli diferite informații despre

ce te interesează, o asigură Charles. Nu este ca și cum noi am vinde casa fără consimțământul ei.

– Am putea face asta? întrebă Chloe, o lucire de plăcere luminându-i ochii machiați cu atenție.

– Nu legal.

– O putem oferi pentru vânzare? Îndată ce vom avea un cumpărător, crezi că Edwina va fi atât de practică, încât să se răzgândească și să renunțe la casă pentru banii pe care i-ar putea avea imediat în mână?

– S-ar putea să nu fie înțelept să ne mișcăm atât de repede, o avertiză Charles, întorcându-se pentru a se îndrepta spre fereastra care dădea spre locul de parcare.

– Poate, dar poate că o *fait accompli* va fi în avantajul nostru, spuse Chloe, buzele sale luând un zâmbet exersat, în timp ce ușa biroului se deschidea.

– Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult. Nu este bine să-ți faci clienții să aștepte, știți doar, spuse agentul în timp ce intra în cameră, cu un dosar în mâna stângă. Eu sunt Al Crocker iar voi trebuie să fiți domnul și doamna Whitney. Ce pot să fac pentru voi? Luați loc, luați loc.

El strânse mâna lui Charles și apoi pe a lui Chloe înainte de a înconjura biroul și a-și potrivi scaunul.

– Am vrea să discutăm despre posibilitatea vânzării unei case pe care eu o dețin aici, în Hendricksburg, începu Charles, presând dunga de la pantaloni cu degetele.

– Care este adresa? întrebă Crocker, luând un stilou din suportul de pe biroul său și notând în dosarul deschis în fața lui.

Charles îi dădu adresa și răspunse amănunțit la numeroasele întrebări care urmară. La sfârșit, Crocker lăsă stiloul la o parte și privi către perechea din fața lui.

– Deci sunteți interesați să vindeți? întrebă el, aruncând un zâmbet larg spre ei. Sper că nu plănuiți să părăsiți mica noastră comunitate?

– Nicidecum, explică Charles, privind spre Chloe pentru un moment. Am cumpărat casa înainte de a o întâlni pe soția mea și înainte de a accepta postul de la Universitate.

– Zile de burlac. Multe dintre noile soții nu doresc ca soții lor să-și reamintească acele zile. Știu că doamna Crocker, soția mea, nu își dorește asta, mărturisi el. Îndată ce ne-am căsătorit, am vândut apartamentul meu și ne-am cumpărat o casă care este mai mult pe gustul ei.

– Cu siguranță așa e. Soția mea este franțuzoaică și stilul victorian nu se potrivește deloc cu imaginea ei despre o locuință.

– Ah, sunteți franțuzoaică. Cred că am observat un ușor accent, își exprimă Crocker entuziasmul, făcând un semn către Chloe. Francezii au un stil unic. Cred că am o casă care ar putea fi exact ceea ce căutați. La un nivel mai ridicat. Exact ceea ce ar apecia un profesor universitar. Decorul perfect pentru primiri, completă el, luând un dosar din raftul de lângă birou.

– Minunat, răspunse Chloe, dând grațios din cap. Dar, un moment, noi suntem interesați numai de casa pe care o deține soțul meu.

– Bineînțeles, bineînțeles. Înainte de a putea cumpăra o locuință, trebuie să știți ce se va întâmpla cu cea actuală, spuse Crocker, încuviințând din cap. Îmi este familiar cartierul în care se află casa voastră. Dacă nu mă înșel este vechea locuință a familiei Easton. Fermecătoare, fermecătoare casă.

– Așa este, răspunse Chloe, așezându-se mai bine în fotoliu și dezgolind încă cinci centimetri din picior. Are farmec, evident, dar mă tem că nu este stilul meu.

– Locuința unei femei trebuie să fie o extensie a personalității ei, încuviință amabil Crocker.

– *Exactement*, răspunse Chloe, zâmbind ușor. Înțelegi.

Charles tuși, atrăgând din nou atenția lui Crocker.

– Planurile noastre de viitor depind, desigur, de vânzarea acestei case, preciză el.

– Se pare că da. Să ne concentrăm asupra locuinței pe care o aveți, spuse Crocker grăbit. Primul lucru de care avem nevoie este o evaluare. Ați făcut îmbunătățiri cu adevărat înțelepte în ultimul an. Asta ridică prețul.

– Bineînțeles, spuse Charles pe un ton condescendent.

Nu a luat mult să stabilească o întâlnire cu Crocker pentru a veni și a evalua casa, într-un moment în care Eddie nu ar fi fost acasă.

– Cu adevărat urăsc faptul că trebuie să mai faceți un drum până aici pentru a semna hârtiile, adăugă Crocker, așezând teancul de formulare în dosarul său întotdeauna prezent. De ce nu semnați hârtiile de împuternicire?

– Hârtii de împuternicire? spuse Chloe cu accentul ei foarte ascuțit, aruncând o privire spre Charles.

– Nici un motiv de îngrijorare. Aceste hârtii dau firmei Holmes Realty drepturi exclusive în vânzarea casei. În acest fel compania nu va mai fi nevoită să vă perceapă o taxă pentru evaluare.

El continuă să dea detalii despre cele înscrise pe marginea dreaptă a formularului. Lăsând hârtiile pe birou și așezând un stilou peste ele, adăugă:

– Multe din aceste costuri vor fi trecute de partea cumpărătorului în momentul vânzării. Bineînțeles, dacă doriți numai o evaluare, vom fi nevoiți să vă percepem o taxă. Asta pentru a ne proteja timpul, în eventualitatea în care v-ați decide să o vindeți prin intermediul unei alte agenții.

Charles privi către Chloe, observând lucirea sălbatică din ochii ei.

– Am putea să avem un moment pentru a discuta despre asta? întrebă Charles, ridicând hârtiile și aruncându-și privirea peste paginile tipărite.

– Sigur. Sigur că da. Secretara mea are câteva hârtii pe care trebuie să le semnez, spuse Crocker, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Stați cât timp doriți.

Chloe sărise de pe fotoliu și străbătea camera în lung și-n lat, aproape înainte ca ușa să se închidă.

– Nu este nimic aici de discutat. Dacă nu dorim să-l plătim pe acest omuleț pentru serviciile sale acum, trebuie să semnăm hârtiile și să fim de acord să-l lăsăm pe el să se ocupe de vânzare.

– Ar putea fi așa, încuviință Charles, privind cum Chloe traversează înainte și-napoi micul birou.

– Chiar dacă aceste hârtii sunt semnate, asta nu înseamnă că noi am vândut casa, *non*? Înseamnă că noi am fost de acord să-i lăsăm pe acești oameni să se ocupe de vânzare, dacă vom vinde, preciză Chloe, în timp ce își relua locul.

– Așa se pare, răspunse Charles, începând să citească mult mai atent contractul.

– Atunci nu este nici o problemă, spuse Chloe, luând stiloul și dându-l lui Charles.

Câteva minute mai târziu Crocker se întoarse.

– Ați luat o hotărâre?

– Soția mea și cu mine suntem de acord, domnule Crocker, ca agenția să aibă drept de vânzare asupra casei mele, spuse Charles ferm.

– Lăsați-mă să-i telefonez secretarei mele pentru a fi martoră la semnarea documentelor, și nu va mai fi nevoie să veniți aici încă o dată! exclamă el, privind peste birou la ei în timp ce-și chema secretara.

Cu Crocker și secretara lui lângă el, Charles acceptă stiloul întins spre el și semnă rapid hârtiile.

– Iar acum fermecătoarea ta soție, spuse Crocker, întinzându-i stiloul lui Chloe.

Fără nici un moment de pauză, Chloe acceptă stiloul și semnă hârtiile.

Crocker aruncă o privire peste ele înainte de a le trece secretarei sale pentru a le semna.

– Edwina nu sună ca un nume franțuzesc, comentă el în timp ce lua hârtiile și le așeza în dosar.

– Este nume de familie, răspunse Chloe rapid, ridicându-se și agățându-și poșeta pe umăr. Destul de *ancien*.

– Și îți păstrezi numele de fată? întrebă el, ridicându-se de la birou.

– Numele soției mele a fost trecut pe contract înainte de a ne căsători, interveni rapid Charles, ridicându-se și el și întinzându-i mâna. Nu am avut timp să ne ocupăm de schimbarea contractului original și a părut o acțiune fără sens din moment ce oricum dorim să vindem.

– Este rezonabil, spuse Crocker, strângând mâna lui Charles și apoi pe a lui Chloe. Atunci voi veni luni pentru evaluare.

– Te așteptăm în jurul orei zece, spuse Charles, cu mâna pe cotul lui Chloe în timp ce se îndreptau către ușă. Radiind și făcându-le semne cu mâna, Crocker îi privi urcând în Mercedes-ul roșu înainte de a se întoarce în biroul său, frecându-și mâinile mulțumit.

Eddie intră fără zgomot pe ușa din spate, cu pantofii în mână. Tresărind la zgomotul ușii închise care răsună în bucătărie, se întoarse și rămase mută de uimire. Dulapurile străluceau ca noi în lumina după-amiezii. Nici o cană, nici un pahar, nici o ceașcă de cafea nu se vedea. Până și podeaua strălucea.

Aparent, cineva pusese la inimă izbucnirea ei de noaptea trecută. Probabil că ea nu ar fi trebuit să fie surprinsă să-și găsească bucătăria revenită la normal. Când se întorsese de la meci noaptea trecută, baia era curată, exact așa cum o lăsase.

Poate că ar fi trebuit să explodeze de furie mai des, se gândi cu un zâmbet răutăcios, cercetând frigiderul și ordinea de pe rafturile pline. Dacă ceea ce îi făcea pe oameni să strângă lucrurile în urma lor era o explozie de furie, atunci va începe să pună dinamită chiar de mâine.

Deschise ușa dulapului de vase de lângă ea, încă pe jumătate îngrozită de ce s-ar putea ascunde în spatele acesteia. Farfuriile, cănile și paharele erau aranjate în raftul de sus. Cupele și bolurile erau așezate în ordine pe raftul de jos.

– Oricum, mulțumesc, șopti ea, fiindu-i teamă că, dacă vorbea mai tare, colocatarii săi ar fi coborât de la etaj. Nu văzuse nici unul din ei, cu excepția unui Add adormit, din noaptea în care discutase aprins cu Chloe și Charles despre casă. Lașă cum era, se strecura afară pe ușa din față în fiecare dimineață înainte ca ei să se trezească.

Orele de dimineață, antrenamentele de după-amiază și meciul de noaptea trecută îi umpluseră orele și îi dăduseră ocazia de a-i evita pe toți. Își extinsese momentele de liniște chiar și cu o petrecere pentru echipă după ce câștigaseră meciul de noaptea trecută. În momentul în care ea ajunsese acasă, toată lumea părea adormită.

Bineînțeles, nu se străduise să-i evite din proprie inițiativă. Charles o luase pe iubita sa soție și cinaseră în oraș în prima seară, după ce ea își aruncase bombele și apoi fugise. Nici cu Add, care pleca la patru și jumătate în fiecare dimineață și dormea când se întorcea ea acasă, nu se văzuse față în față.

Eddie aruncă o privire prin ușa de la sufragerie. Răsuflă ușurată când descoperi camera aproape goală. Se opri o clipă la baza scărilor, ascultând atentă orice sunet care i-ar fi putut indica prezența altcuiva în casă. Lucrurile erau însă binecuvântat de liniștite.

Piciorul ei era pe prima treaptă când telefonul sună. Ridică receptorul la al cincilea țârâit.

– Alo?

– Sunt Al Crocker de la Holmes Realty. Pot vorbi cu domnul Whitney?

Ochii lui Eddie se întunecară când interlocutorul ei se prezentă.

– Nu, domnul Whitney nu este disponibil pentru moment, spuse ea pe un ton iritat. Pot să-i transmit vreun mesaj?

– Sigur. Îi puteți comunica faptul că în acest moment am suma stabilită după evaluare? Aș dori să îi parvină împreună cu actele

expertizei și copiile actelor de consimțire și de logodnă. Și asta pe cât de repede va fi posibil.

Eddie privi în gol pentru un moment, absorbită de înțelesul din spatele cuvintelor interlocutorului ei. Charles o lucra pe la spate și avea de gând să vândă casa. Șarpele, cum îndrăznește! își spuse ei înșiși.

– Domnișoară?

Vocea de la celălalt capăt al firului îi atrase atenția.

– Sunt aici, spuse ea, luând o gură de aer și făcându-și vocea să fie calmă. Trebuia să treacă peste obstacole înainte de a avea timp să se gândească. Mintea ei lucra furios, căutând o scuză care să pară plauzibilă.

– Domnul Whitney a trebuit să părăsească orașul pe neașteptate. A spus că va fi plecat aproape o săptămână, explică ea.

– Asta este foarte grav. Doamna Whitney este disponibilă?

– Nu, a plecat împreună cu soțul ei.

A fost tăcere pe fir pentru un moment.

– De vreme ce, în mod evident, tu ai grijă de casă cât timp sunt plecați, ar fi posibil să vin să văd casa? Avem deja câțiva posibili cumpărători.

– Nu cred că ar fi o idee bună. Mi-au lăsat de terminat reamenajarea dormitoarelor, și cu schimbatul tapetului și cu rașchetatul podelelor s-a făcut atâta mizerie…

Își lăsă explicația în aer și se rugă ca el s-o accepte.

– Înțeleg, înțeleg. Probabil că cel mai bine ar fi să aștept până când vei termina. Cu cât mai curat și mai îngrijit arată o casă, cu atât o poți vinde la cel mai mare preț pe care îl poți cere pentru ea.

– Sunt sigură.

Eddie așteptă. Aproape că putea auzi creierul bărbatului rearanjând programările și întâlnirile.

– Ce-ar fi să îi telefonez domnului Whitney la sfârșitul săptămânii viitoare și să văd cum stau lucrurile?

– Ar fi foarte bine, domnule…

– Crocker. Al Crocker de la Holmes Realty, adăugă el repede.

– Domnule Crocker, te asigur că domnul Whitney va primi mesajul.

Eddie rămase cu receptorul în mână câteva minute după ce Crocker închisese. Câștigase ceva timp, dar cât de mult, și ce trebuia să facă dacă Charles continua să încerce să vândă?

Urcă scările și se rezemă sfârșită de ușa de la dormitor.

Căscă, gura deschizându-i-se din ce în ce mai mult. Poate că ar fi trebuit să tragă un pui de somn înainte ca celalți să se întoarcă acasă. Numai câteva minute pentru a se înviora, gândi ea, prăbușindu-se în pat și trăgându-și cearșaful peste ea. Ochii i se micșorară, închizându-se.

În geanta ei erau douăzeci de teste care trebuiau corectate până a doua zi. Căscă din nou. Ei bine, poate numai câteva minute. Mintea îi va fi limpede și notarea va merge mult mai repede.

Capitolul 10

– Hei, nu te-am văzut de mult! strigă Add, lăsându-și geanta de poștaș lângă ușă când intră în casă. Cum merge?

Eddie aruncă un zâmbet ezitant spre el.

– Sunt încă aici, spuse ea, ignorându-și bătăile inimii. Dar la fel și Charles și Chloe.

Add luă un pahar din dulap și îl umplu cu sifon din frigider, înainte de a se apleca peste dulap și a-și lăsa privirile să se desfete cu Eddie. Observă petele violete de sub ochii ei cu îngrijorare. După toate aparențele, ea nu dormise la fel de bine ca el în ultima vreme.

– Am auzit că ai câștigat meciul, spuse el, încercând să păstreze o conversație ușoară.

– Zece la trei, răspunse ea distrată.

– Pariez că fetele sunt în al nouălea cer.

– Au fost încântate, spuse Eddie, așezându-și mâinile pe marginea chiuvetei și întorcându-se către Add. Au fost însă mult mai interesate de "complot".

– Ce complot?

– Tu, eu, Charles, Chloe, explică Eddie, un val fierbinte îmbu-

jorându-i obrajii. Numesc asta complot ca și când ar fi vorba despre unul din romanele de dragoste ale mamei lui Trish Peterson.

– Au decis cine ia fata? întrebă Add, cu un zâmbet răutăcios în colțul gurii.

Eddie roși mult mai tare.

– Tu, bineînțeles.

– Toate nebunele, toridele, pasionatele sărutări?

Fața lui Eddie luă culoarea tomatelor bine coapte după ce spuse fără să vrea:

– Sute, până când vom descoperi că suntem făcuți unul pentru altul și ne vom îndrăgosti nebunește. Bineînțeles, în același timp, vom distruge toată casa într-o sălbatică încercare de a-l face pe Charles să plece.

– Mai ai alte idei care să meargă la fel de bine?

– Ce părerere ai despre a trăi alături de Samantha?

Add se încruntă, concentrându-se.

– Samantha? Este în vreo clasă de-a mea?

– Nu, în afară de cazul în care te-ai fi reprofilat și ai părăsit științele exacte, spuse Eddie, făcând cu ochiul.

– Copilul urmează numai ore de științe?

– Samantha este acel șarpe de care doamna Fuller este atât de mândră, preciză, în sfârșit, Eddie.

– Acel monstru de zece metri care aproape scăpase prin fereastra deschisă? întrebă Add, pe un ton ce exprima groaza.

– Acela.

Clătină din cap cu putere.

– Îl prefer pe Charles, deși, dacă nu te deranjează, Samantha… Aș putea să particip la o reuniune a poștașilor pentru câteva zile.

– Nici să nu te gândești că ai să mă lași singură în această casă cu Samantha, Charles și Chloe, îi replică Eddie. Ei probabil ar ucide-o și m-ar lăsa pe mine să-i dau explicații doamnei Fuller.

– Bine, a fost doar un gând, spuse Add. Altă sugestie pentru animale mici sau sălbatice care să fie aduse în living?

– Nu pentru moment, dar dă-mi un răgaz. Bineînțeles, putem oricând să dăm foc casei, replică Eddie, îndepărtându-și o șuviță rebelă de pe față în timp ce se întorcea la treabă cu un cartof în mână. Nu, e o cale mult prea drastică. Ceea ce mă îngrijorează sunt părinții care se întreabă ce se petrece aici. Ne-am putea pierde serviciile.

– Mă îndoiesc de faptul că fetele aleargă acasă și povestesc despre asta părinților lor, o asigură Add, bătând-o pe umăr.

– Știu asta, spuse Eddie. Dar dacă părinții lor aud ceva despre complotul la care ele visează, noi vom putea merge la închisoare pentru corupere de minori.

Add decise că era momentul să se apropie de problema lor majoră.

– Ce vrei să faci în legătură cu Charles?

– Nu știu ce să fac, răspunse Eddie dusă pe gânduri, aruncând cartoful curățat pe care-l avea în mână în vasul de lângă ea și întinzându-se după altul.

– Nu am nici o dovadă a faptului că plățile s-au făcut din banii mei. Poate că ar fi trebuit să facem unul din acele… acele contracte pre-nupțiale, spuse ea, aruncând un alt cartof și întinzându-se după următorul.

– Asta pare ca o admitere a înfrângerii înainte de a intra în joc, replică Add, furând o prăjitură de pe bufet.

– Poate că da, dar ar face ca lucrurile să fie mai simple acum, spuse ea ridicând din umeri în timp ce-și ștergea mâinile. Cel puțin numele meu este pe contract. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta.

– Dar ai toate cecurile care dovedesc faptul că tu ai plătit ipoteca, precum și toate reparațiile făcute, îi reaminti Add în timp ce adulmecă aburii care tocmai umpleau camera după ce a fost deschis cuptorul. Asta ar trebui să-ți ofere ceva avantaje, spuse el în continuare.

Se cufundară în tăcere în timp ce ea condimentă carnea și puse cartofii la fiert. Add luă farfurii din dulap și începu să așeze masa pentru patru persoane.

Eddie luă un pahar cu limonadă de pe masă și se cufundă în fotoliu.

– Speculațiile nu sunt suficiente, izbucni ea într-un târziu. Nu-mi pot permite să merg la tribunal, pentru că nu-mi pot permite să-l plătesc să plece de aici. Fiecare penny pe care l-am câștigat l-am zidit în casa asta. Pe de altă parte, dacă merg la tribunal, va afla despre… știi… despre noi.

– Deci, vei împrumuta de la mine.

Eddie încremeni la auzul sugestiei înainte de a clătina din cap.

– Aș ajunge exact de unde am plecat, să dețin o casă împreună cu altcineva care ar putea să mi-o ia din o mulțime de motive.

– Atunci, lămurește lucrurile, îi replică Add calm înainte de se așeza lângă ea.

– Ce să lămuresc? Cum? izbucni ea.

– Va trebui să urmăm planul B.

Eddie privi încruntată la el.

Cum am putea să urmăm planul B când noi nu avem nici măcar planul A?

Add lăsă întrebarea ei să treacă fără răspuns și stătea zâmbind, așteptând răbdător să pună următoarea întrebare logică.

– OK, renunț. Care este planul B? întrebă ea când nu mai putu suporta suspansul.

– Îi determinăm să plece, îi explică Add, luând o gură de limonadă.

– Nu asta ar fi trebuit să se întâmple după ce le-am dat o cameră fără mobilă și fără baie?

– Asta ar fi putut opri numai o persoană timidă, iar Charles nu este așa.

– Deci? îl cercetă Eddie.

– Îți amintești când au cedat țevile?

Eddie încuviință cu o grimasă, amintindu-și mizeria pe care fusese nevoită s-o îndure. Dar rezolvase problema și nu era capabilă acum s-o provoace și să se confrunte din nou cu acel morman de lucruri care trebuiau curățate, numai pentru a-l descuraja pe Charles de a râvni la casa ei. Confuzia întuneca privirea pe care i-o aruncase lui Add.

– Și când centrala termică a căzut.

Ea dădu din cap cu sprâncenele ridicate de nedumerire. Fusese îngrozitor, fără căldură în ianuarie, dar acum era iunie, sfârșit de iunie, una dintre cele mai calde luni din an.

– Dar ce părere ai despre niște super-glue pe scaunul de toaletă?

Ochii lui străluceau sălbatic și inima ei păru să se oprească.

– Mergi prea departe, preciză Eddie. Bineînțeles, în afară de cazul în care ai o dorință mistuitoare să stai în așteptare sub pat, până când unul dintre ei are nevoie să facă o vizită la baie.

Add scutură din cap.

– Nu eu. Am vorbit cu sute de adolescenți care știu ca la carte toate trucurile destinate să-i aducă pe adulți în pragul nebuniei.

– Probabil că da, dar noi nu dorim să-i aducem la starea de nebunie, noi vrem numai să-i dăm afară.

Amândoi căzură serios pe gânduri, căutând o posibilitate nedistructivă, un plan machiavelic.

– Dar dacă vor crede că reparațiile pe care le-ai făcut au fost superficiale? Mă întreb dacă Charles va mai fi la fel de entuziast în a încerca să vândă casa unui cumpărător care se plânge că a trebuit să-și dea jos pantalonii din cauza neglijenței lui, sugeră Add într-un târziu.

– Cum adică? întrebă Eddie, zâmbetul pentru prostiile pe care le spuseseră mai devreme părăsindu-i fața în timp ce lua în considerare posibilitatea propusă de Add.

– În cazul în care capacul de la duș ar cădea de câte ori se dă drumul la apă. Ar ști Charles suficient de multe despre instalațiile

de apă, încât să devină bănuitor când îi vom spune că țevile trebuie înlocuite pentru a rezolva definitiv problema?

Eddie medită înainte de a clătină din cap.

– Eu m-am ocupat aproape întotdeauna de problemele instalației de apă pe vremea când eram împreună. Ar putea să te creadă.

Se cufundară din nou în tăcere pentru o vreme.

– Știi că el vrea și mobila, îi spuse Eddie. Și nu vreau să cred că mi-am petrecut degeaba toată primăvara trecută restaurând la canapeaua îmbrăcată în piele albă.

– Dacă scoatem tăblia afară…

– Atunci ei vor cădea așa cum ar fi căzut oricine s-ar fi așezat în ea la bun început, prinse și continuă ideea Eddie.

– Și atunci se vor putea vedea îmbunătățirile făcute.

Liniile de îngrijorare de pe fața lui Eddie se mai estompară puțin.

– Ești sigur că vor observa dezordinea?

– Depinde, răspunse Add, un zâmbet ridicându-i încet colțurile gurii. Când crezi că vom putea închiria o mașină de rașchetat?

Fața lui Eddie se lumină și o lucire de înțelegere începu să-i sclipească în ochi.

– Nu înainte de a scoate tapetul și lambriurile și a termina ceea ce mai este de făcut la lemnăria din casă, răspunse ea pricepând repede ceea ce voia să-i spună.

– Mă întreb cât de bună este Chloe la jupuit, adică la rașchetat vreau să spun, rectifică el după ce Eddie îl înghionti.

– Sunt sigură că asta ai vrut să spui de fapt, îi răspunse Eddie cu un zâmbet răutăcios, de altfel cred că și-ar strica de tot unghiile prea îngrijite.

– Dacă Charles și Chloe vor să se declare proprietarii unei jumătăți din casă, este timpul să înceapă să ajute la reparații.

– Sună rezonabil, acceptă Chloe, luând limonadă din frigider și umplând paharele.

– Cum se împacă Charles cu copiii? întrebă Add și își ridică repede capul la auzul zgomotului unor uși de mașină închise, venind de pe aleea din fața ferestrelor.

– Groaznic, răspunse Eddie rapid, amintindu-și reacția lui la Tommy. De ce?

– Din cauza cheltuielilor pe care le ai cu casa, tu nu-ți poți permite să îți distrezi și să-ți recompensezi echipa de două ori pe săptămână, preciză Add.

– Adevărat.

– Se pare că singura posibilitate ar fi să le aduci pe fete la tine acasă. Poate că o petrecere în pijamale, dacă vor câștiga campionatul, ar fi excelentă, sugeră Add, mândru de ideea sa.

– Sau un grătar după meciul de duminică.

– Ele știu să picteze?

– Probabil puțin mai bine decât Chloe, răspunse Eddie veselă.

– Atunci o petrecere la care să se picteze este exact ceea ce trebuie. Nu dorim să o muncim pe Chloe prea mult.

În timp ce Chloe și Charles intrau în bucătărie, colocatarii lor proaspăt căsătoriți ciocneau paharele cu limonadă.

Eddie înlemi cu mâinile ridicate deasupra patului și ascultă zgomotele pe care le făceau de dimineață porumbeii, chiar în fața ferestrei ei. Respiră adânc, iar aerul amestecat cu parfumul dulce al trandafirilor lăsa să se perceapă și aroma mai slabă a celorlalte flori, mirosuri de dimineață proaspătă care pătrundeau pe fereastra larg deschisă a dormitorului. Ah! Sâmbătă dimineață. Aproape că meritau toate cele cinci zile de predat pentru senzația de acum. Împinse cu putere cearșaful și își scoase picioarele peste el.

– Aah! Se auzi o voce joasă pe ton de reproș.

Picioarele ei pe care le întinsese tocmai îl loviseră pe Add care dormea lungit la capătul celălalt al patului.

Ea își trase în jos cămașa de noapte și sări peste el înainte de a spune:

– E vremea să te trezești, somnorosule. Este ziua vânzărilor.

Singurul lui răspuns a fost un mormăit, după care și-a pus perna peste cap.

– Sunt prima la baie! strigă ea chiar înainte de a închide ușa.

Add aruncă perna într-o parte îndată ce auzi ușa închizându-se. Întinzându-și brațele deasupra capului, gemu când descoperi alți mușchi ce erau deranjați de actualele condiții de somn. Și asta nu este singura problemă, se gândi el cu un oftat, ridicându-se de pe podea.

Era un adevărat iad să împartă această cameră cu Eddie, să împartă nopțile cu ea, să se cufunde în aroma ei de liliac, să fie atins de aceeași adiere de vânt care o mângâia și pe ea. Se învârtise de pe o parte pe alta toată noaptea, încercând să-și ia gândurile de la trupul ei îmbrăcat sumar. Nu reușise destul de bine. Îndată ce adormise, a început să-l bântuie în vise imaginea ei.

Dând la o parte cearșaful de pe el, se ridică în picioare și privi pe fereastră, încercând să uite imaginea picioarelor ei lungi, subțiri, care se așezaseră peste el cu câteva minute în urmă.

De obicei el străbătea stradă după stradă pe ruta poștală pentru a reuși să-și înfrâneze instinctele primare, dar astăzi nu mai avea nici o posibilitate de evadare. Când Eddie îi propusese o zi de târg, și asta pentru a-i scoate pe ei afară din casă, el fusese de acord.

– Ar trebui să-ți dorești moartea, își spuse el în timp ce lua o pereche de jeanși cu rupturi ce aveau franjuri pe margine, din raftul din șifonier pe care Eddie îl eliberase pentru hainele lui. Luând un tricou din dulap, el se sprijini de peretele de lângă ușa băii pentru a-și aștepta rândul în timp ce zgomotul făcut de duș înceta.

Trase încet aer în piept, forțându-se să privească la statueta cu Buddha pe care Eddie o luase de la târg. Poate că dacă s-ar fi con-

centrat asupra ei, nu s-ar mai fi gândit la Eddie, goală sub duș, cu apa șiroindu-i peste sânii plini, coborând pe abdomenul ei ușor rotunjit pentru a aluneca mai jos, trecând peste pelvisul ei, chiar pe acolo pe unde lui i-ar plăcea să-și treacă degetele.

Clătină din cap. Probabil nu exista pe lume nici un lucru care să reușească să i-o scoată din minte.

– Pot să intru?

Vocea lui Chloe, trecând prin pereții dormitorului îi aduse înapoi la realitate mintea care umbla hai-hui.

– Doar o clipă! strigă el, înfășurându-se în cearșafurile din patul său improvizat. Aruncând o privire rapidă în jur, Add întredeschise ușa și privi la Chloe care stătea în hol.

Fiecare fir de păr era așezat într-o perfectă ordine în capul ei. Fața îi era machiată perfect, buzele proeminente erau pline, senzuale și expert rujate. Ochii ei erau galeși și provocatori în timp ce îl priveau cum arăta, cu cearșafurile drapate în jurul lui.

– *Bon matin*, spuse ea, cu voce joasă, insinuantă. Văd că te-am trezit. Nu mă așteptam la asta.

– Este duminică, murmură Add, trăgând cearșafurile mai tare pe lângă el.

– Ziua ta liberă, replică Chloe, așezând o mână pe ușă. Ce drăguț că vei avea timp pe care să-l petreci alături de micuța ta mireasă. Sau poate că ea are altele de făcut azi?

Add ignoră oferta josnică ce se ghicea în tonul vocii ei.

– Mda, este ziua noastră liberă. Ai nevoie de ceva?

– Nu vreau să deranjez, dar… baia, răspunse ea. Există doar un singur duș și o singură ușă care să ducă la el.

– Eddie este acolo acum, preciză Add, sprijinindu-se de ușă pentru a o împiedica pe Chloe să o deschidă. Nu vom mai sta mult. Ne-am făcut planuri pentru ziua de azi.

– Ce păcat că v-ați făcut planuri. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru noi toți dacă am petrece mai mult timp împreună, sugeră Chloe ridicând din sprâncene. Poate că eu și Charles v-am putea însoți?

– Mă îndoiesc că v-ar face plăcere, spuse el aruncând o privire peste umăr și rugându-se ca Eddie să iasă pentru a-l salva. Noi vom merge prin târguri. Să vedem ce comori vom putea găsi.

– Prin târguri de vechituri? întrebă Chloe, sprijinindu-se de tocul ușii, și încrucișându-și picioarele astfel încât părțile petrecute ale halatului se desfăcură, dezgolindu-i până la jumătatea coapsei picioarele sculptural. Ce fel de comori se vând la târgurile de vechituri?

– Oamenii își fac ordine prin casă și lucrurile pe care nu le mai folosesc sau nu le mai doresc, le vând, îi explică Add.

Răsuflă ușurat când auzi ușa de la baie deschizându-se.

– Gunoaiele tale ar putea fi comoara mea. Eddie probabil îți va spune mai multe despre asta. Eu o însoțesc numai pentru forța fizică.

– Magnifică forță fizică, șopti Chloe, zărind-o pe Eddie peste umărul lui. *Bon matin*, Edwina.

– Chloe, răspunse Eddie înțepat, cuibărindu-se sub brațul protector al lui Add.

Îl sărută ușor pe un obraz și brațul ei înconjură talia lui înainte de a da față cu cealaltă femeie.

– Baia este a ta, iubitule.

Add îi ridică bărbia cu vârful degetelor și îi întâlni buzele într-un sărut care-i tăie răsuflarea. Trebui să aștepte o clipă înainte de a vorbi.

– Nu va dura mai mult de cinci minute, draga mea.

Cu un semn din cap către Chloe, el se îndreptă spre baie.

– Addison spunea că mergeți la cumpărături, spuse Chloe, privind peste umărul lui Eddie până când ușa de la baie se închise.

Eddie ridică din umeri.

– E un fel de a spune.

– Poate că mi-ar plăcea acest gen de cumpărături.

Eddie ridică vocea cu încă un ton.

– Nu cred. Totul este la mâna a doua. Lucruri de genul „de la unul la altul”.

– Cum adică “de la unul la altul”? întrebă Chloe în timp ce privea cu dezgust tricoul și pantalonii scurți cu care era îmbrăcată Eddie.

– Lucruri pe care alții ți le dau ție după ce ei și-au făcut treaba cu ele, explică Eddie, cu un zâmbet dulce pe buze. Mai precis, ca și cum te-ai căsători cu logodnicul altcuiva, bănuiesc.

Chloe trase aer în piept la auzul insultei.

– Nu, nu cred că aș fi interesată de cumpărăturile tale. Nu par să reprezinte o provocare pentru mine. Nu este ca atunci când urmărești ceva ce îți dorești și câștigi, învingându-i pe alții.

Eddie fierbea în tăcere în timp ce Chloe se întoarse pe călcâie și merse pe hol, îndepărtându-se. Trânti ușa de la dormitor chiar în momentul în care Add ieșea din baie.

– Nu-mi spune că merge cu noi, se rugă el, încheindu-și nasturii de la cămașă.

– Nu, nu merge, spuse Eddie furioasă, trăgând de cuvertura de pe pat mai puternic decât era nevoie pentru a o întinde.

Aranjă pernele înainte de a le pune la locul lor pe pat.

– Nu este destulă provocare pentru palatul ei franțuzesc.

– Ea niciodată nu s-a măsurat cu tine pentru o piesă de mobilier pe care tu cu adevărat ți-o dorești, o asigură Add, luând-o de mână și trăgând-o către ușă. Este evident că această femeie nu poate recunoaște un cumpărător ucigaș când este față în față cu el.

Add nu-i acordă timp pentru răspuns, cu greu oprindu-se un moment pentru ca ea să-și poată lua în grabă poșeta din colțul de lângă ușă, unde și-o lăsa de obicei. În câteva secunde coborâseră scările și se îndreptau spre ușa principală. Zgomotul motorului camionetei lui în timp ce întorcea pe aleea din fața casei a fost singurul lor rămas-bun.

Eddie trecu cu privirea peste dormitorul distrus luni după-amiază. Tapetul roșu sters era întunecat și deprimant. Camera va arăta de două ori mai mare când îl va da jos. Luă polizorul împrumutat și își începu asaltul asupra pereților.

Nu o văzu pe Chloe părăsindu-și camera și îndreptându-se spre baie. Pârâitul și hârșâitul motorului puternicei unelte acoperi țipătul care urmă imediat după aceea. Când motorul se opri dintr-o dată, în sfârșit ridică și ea privirea.

Lipită de peretele opus, cu cablul de alimentare în mână, stătea Chloe îngrozită. Apa i se scurgea pe față, picurând pe halatul ei de mătase ce îi acoperea trupul înalt și subțire. O mică băltoacă se formase deja pe podea, la picioarele ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Eddie, luptându-se să nu izbucnească în râs la vederea acelei caraghioase apariții.

– Dușul… chestia cu apă… murmură Chloe, accentul ei franțuzesc făcând greu de înțeles cuvintele confuze.

Ridicând mâna, ea întinse capul de duș către Eddie.

– M-a atacat. Uite ce mi-a făcut!

– Oh, da, mai face așa uneori. Sper că nu te-a lovit, spuse Eddie pe un ton obișnuit în timp ce închidea polizorul și se îndrepta spre victima ei.

– Să mă lovească? Mi-a distrus părul. Am stat două ore la coafor și uită-te la el. Cum să apar în public ca… ca acum? Trebuie să particip la un dineu foarte important astăzi și uită-te la mine.

Eddie fu nevoită să-și muște obrajii pe dinăuntru pentru a se abține să nu râdă.

– Vrei să-ți împrumut ondulatorul meu de păr? Este în baie, dacă-ți este de vreun folos, se oferi ea, mărindu-și ochii cu nevinovăție.

Chloe bombăni câteva minute înainte de a respira adânc.

– I-ai spus lui Charles că ai reparat instalația de apă.

Flutură sălbatic capul de duș, aproape lovind-o pe Eddie în tâmplă.

– Am reparat toaleta. Nu se oprea din răbufnit, spuse Eddie cu o ușoară cutremurare.

– Răbufnit?

– Scuipa. Se revărsa. Uneori era ca un vulcan nebun.

– Și de ce nu ai reparat și asta?

Eddie luă capul de duș din mâna lui Chloe și se îndreptă către baie. Îi strigă peste umăr:

– Ai idee cât iau instalatorii pe oră? Nu este greu să-l repari.

Chloe era lipită de zid când Eddie intră în baie și trase într-o parte draperia de la duș. Stând pe vârfuri, ea puse capul de duș la loc.

– Este mai ieftin să-l înțepenești aici din când în când. Instalatorul a sugerat că ar trebui să înlocuim toată instalația pentru a rezolva această problemă. Ceva în legătură cu vechimea țevilor, îi explică Eddie și păși înapoi, ștergându-și mâinile pe pantalonii scurți.

Fluturându-și mâinile ca o prezentatoare care anunță premiile, Eddie spuse:

– Ta-taam. La fel de bun ca nou.

Eddie se găbi să plece și se întoarse în celălalt dormitor. Nu văzu ochii lui Chloe închizându-se răzbunători la rapida ei retragere. Îndată ce puse în priză aparatul și îl porni, își permise să izbucnească în râs. Fredonând o melodie pe care o auzise în dimineața aceea la radio, se întoarse la munca ei.

Capitolul 11

Eddie așeză o chiftea friptă într-o chiflă și îi dădu farfuria lui Add, atentă ca nu cumva să-l atingă. Aranjându-și una și pentru ea, se așeză pe o bancă lângă masa de picnic, în timp ce Add ocupă partea opusă a mesei.

Mâncară în tăcere, trecând bolul cu salată de cartofi dintr-o parte în alta după ce își luau câte puțin din el. Nici unul din ei nu auzi greierii care își începeau serenada. Roșul și rozul strălucitor al apusului acoperi neobservat cerul, în timp ce fiecare se concentra asupra farfuriei din fața lui.

Incapabil să mai suporte tăcerea încă un moment, Add spuse:

– Să le ceri lui Charles și Chloe să te ajute la renovare a fost o idee nefericită.

– Mda, încuviință Eddie, înfiletând capacele la fiecare din borcanele cu condimente, încet și atent.

– Se pare că li se vor termina cât de curând toate scuzele.

Add strânse farfuriile și tacâmurile de argint în fața lui.

– Se pare că nu au de gând nici să împacheteze, nici să plece, răspunse Eddie cu un oftat, lovind cu palmele masa pe care totul era strâns.

– Poate că rașchetatul podelei îi va determina să facă și asta, sugeră Add, așezându-și coatele pe masă și privind în depărtare.

– Nici dinamita nu ar reuși una ca asta.

– Probabil ai dreptate.

O tăcere stânjenitoare începu să crească între ei.

– Am văzut-o pe Harriet Wolfe astăzi, începu Eddie într-un târziu.

– Este gata să înfrunte monstrul încă o dată?

– Nu. Ea și Fred plănuiesc să-i ducă pe copii la lac weekend-ul viitor.

– Ar fi nostim pentru ei.

– Știu că nu îți plac șerpii, se aventură Eddie, privind pe sub gene la Add și apoi ferindu-și privirea. Ce spui despre păsări?

– Mm? spuse Add, privind în sfârșit la Eddie, nedumerit.

– Harriet a luat păsările de la laboratorul de științe acasă pe perioada verii, explică Eddie, monopolizând toată atenția cu mișcările degetelor ei. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ele cât timp ei sunt plecați.

Add se îndreptă în scaun.

– Vrea să știe dacă voi avea eu grijă de ele.

Partea stângă a gurii lui Add începea să se ridice.

– Harriet spune că nu fac mare deranj, în afară de cazul în care ai covoare, și noi nu avem, se grăbi ea să adauge.

Partea dreaptă a gurii lui Add urmă exemplul celeilalte.

– Discutăm acum despre cei trei papagali guralivi pe care Jefferson i-a cumpărat pentru studiu? Cum o scoate Harriet la capăt cu ei?

– Sunt papagali Pygmy, și Harriet a fost păcălită cu ei. Acum lucrează să le îmbunătățească vocabularul.

– Casa parohială probabil că nu va mai fi niciodată la fel. Reverendului Woolf trebuie să-i placă foarte mult asta, spuse Add, un râs înfundat scăpându-i și plutind departe pe briza nopții.

– Toți cred că au învățat acest bun comportament la casa parohială, spuse Eddie, protejând hotărârea directorului pentru un cămin de vară al trio-ului păsăresc. Fred este foarte înțelegător în legătură cu toate astea.

– Au învățat ceva?

– Nu, dar Harriet și copiii au avut ce învăța, răspunse Eddie râzând.

– Oh, nu!

Add izbunci într-un hohot de râs nestăpânit. Când reuși, în sfârșit, să treacă și peste asta, îndrăzni să întrebe:

– Pot să întreb de ce covoarele ar fi o problemă?

– Bine, ei stau în colivia lor în cea mai mare parte a timpului, începu Eddie, încercând să-și forțeze fața să-și păstreze seriozitatea. Dar, uneori, ei zboară prin casă.

Add aștepta, privind la Eddie, continuarea explicației.

– Tind să împrăștie mâncarea peste tot în jurul coliviei, adăugă Eddie.

– Uuh-hu!

– Mai pierd și pene din când în când.

– Continuă.

– Zboară exact înainte de a-și face toate treburile, sfârși Eddie, cu un zâmbet larg pe buze.

Add îi întoarse zâmbetul.

– Prin "treburi" tu înțelegi micuții stropi albi plasați în locuri neconvenabile?

Add se îndoi, râzând sălbatic în timp ce și-i imagina pe colocatarii lor războindu-se cu teribilul trio.

Eddie alătură sunetului plin de veselie râsul său ușor, cristalin. De fiecare dată când se gândise că trebuie să mențină controlul, întâlnea ochii lui Add și hotărârea ei se spărgea în bucăți. Își strânse brațele pe lângă trup, încercând să se abțină când fălcile începură să o doară. Râsul se transformă în suspine, apoi în hohote reținute și ea trase adânc aer în piept, pierzându-și până la urmă controlul. Refuză să arunce vreo privire către Add, de teamă că va începe să râdă din nou.

Add se întinsese pe spate pe banca de lângă masa de picnic și privea stelele în timp ce încerca să se liniștească și să respire nor-

mal din nou. Respiră adânc de câteva ori și, treptat, calmul puse stăpânire pe el. Fără să se miște de acolo unde stătea întins, el întrebă:

– Vrei să îi luăm?

– Pare mai bine decât să luăm un șarpe de zece metri lungime, răspunse Eddie.

– Cred că n-au fost dresați să atace anumite ținte.

– Mă tem că nu.

Eddie auzi cu claritate respirația tremurătoare în întuneric și știu că a câștigat până la urmă această bătălie.

– Ascundeți copiii. Aduceți trupele de furtuni zburătoare, îi spuse Add, ridicându-se și zâmbind răutăcios peste masă. Asigură-te însă că ușa noastră va fi întotdeauna închisă.

Eddie ridică trei degete, mimând un salut milităresc, și îi întoarse zâmbetul.

– Când vor sosi? întrebă el, ridicându-se și începând să strângă masa.

– Săptămâna viitoare. Îi voi lua când mă voi întoarce de la școală.

– Avanpost de război! strigă Add la auzul zgomotului făcut de mașina sport parcată pe alee.

Sprijinind ușa cu piciorul, el o urmă pe Eddie înăuntru.

Intrând cu greu pe ușa din spate, cu câte o pungă imensă plină cu alimente în fiecare mână și cu geanta de cărți atârnată pe umăr, Eddie nu putu vedea ce o aștepta acolo.

– Edwina, uite ce mi-a făcut canapeaua ta, se plânse Charles.

Eddie încercă să privească printre cele două pungi. Tot ce putea vedea era fața lui congestionată. Făcând atentă un pas într-o parte, ea îl ocoli și lăsă pungile pe dulapul de la bucătărie.

Măsură cu privirea în sus și în jos pantalonii lui, dar nu observă nimic anormal.

– Par să fie în regulă.

Eddie luă o căpățână de salată și o cutie cu lapte și se îndreptă spre frigider.

Charles se întoarse cu spatele la Eddie.

– Sunt terminați.

Eddie observă pantalonii care fuseseră agățați și găuriți

– Pot să rezolv asta cu o croșetă. Fac asta tot timpul. Cred că am una pe aici pe undeva.

Charles o apucă de mână și o răsuci cu fața spre el.

– Este numai vina ta. Canapeaua are un arc stricat. Dacă poți să repari tapițeria, de ce nu o faci așa cum trebuie?

Eddie vorbi calm.

– Eu repar singură tapițeria. Materialul costă 1,89 $ metrul. Repararea arcului face câteva sute de dolari.

Charles se încruntă.

– Arcul nu iese prin sofa dacă nu te așezi într-un anumit loc, astfel încât eu evit acea parte a canapelei.

El continuă s-o privească încruntat, dar, aparent, nu putea găsi cuvinte pentru a-și exprima furia în fața calmului ei.

– Dacă vrei, îți pot repara pantalonii, se oferi ea. Ai nevoie de ei chiar acum?

Fluturându-și mâinile prin aer, Charles ieși furtunos din bucătărie. Fluierând, Eddie se întoarse la lucrurile care stăteau pe dulapul din bucătărie și începu să facă omleta pentru masă. O termină în următoarele câteva minute.

Își luă poșeta și cheile și se îndreptă spre ușă. Azi era ziua în care lua păsările de la Harriet Wolfe.

Capitolul 12

Add stătea întins pe saltea și zâmbea răutăcios în întuneric, în timp ce un țipăt furios străpungea noaptea. El auzi chiar și prin pernă râsul înăbușit și și-o putu imagina pe Eddie, aflată în pat, deasupra lui, ținându-și răsuflarea pentru a nu izbucni în hohote.

– O altă lovitură directă, șopti el și fu mulțumit să audă chicotitul lui Eddie.

– Asta este a trei sute șaptesprezecea, șopti ea. Crezi că le dau păsărilor prea multă mâncare?

– Chloe și Charles sunt încă aici, nu-i așa?

– Mă îndoiesc că floarea-soarelui pe care au plantat-o va răsări mâine. Te-ai întâlnit cu ei până acum?

– Nu numai o dată în trei zile, răspunse Add delicat. Păsările astea sunt mult mai înțelegătoare decât am crezut.

Rămaseră în tăcere, ascultând vocea lui Charles, acoperind franceza aproape isterică a lui Chloe.

– În ce stadiu sunt podelele? întrebă Add când vocile, în sfârșit, se liniștiră.

– Aproape gata, răspunse Eddie, răsucindu-se pe o parte pentru a privi peste marginea patului la Add care se afla pe podea. Add, ce înseamnă *anesse*?

– Ce? întrebă el, ridicându-se în cot și privind către Eddie, al cărei păr lung cădea în valuri peste marginea patului.

– *Anesse*. Când am dat drumul la polizor, pe la șapte azi dimineață, Chloe a început să urle și… bine, nu sunt sigură dacă se referea la mine sau la Charles, spuse ea, ridicând din umeri.

Lumina lunii se strecura pe fereastră, dându-i lui Eddie posibilitatea să vadă cum buzele lui Add erau cuprinse de un zâmbet.

– Cred că este o rudă a unui cal, despre care tu nu vrei să discutăm, răspunse el, întinzând mâna pentru a-i prinde o șuviță de păr și a o răsuci pe deget.

– Am înțeles, răspunse ea pe nerăsuflate, privirea ei alunecând pe pieptul lui Add și peste formele șerpuitoare ale mușchilor lui pe care lumina lunii le contura atât de bine.

– Te-a întrebat cineva despre costume?

– Nu, deși Charles iar își face note despre mobilă, spuse Eddie, lăsând un braț peste marginea patului pentru a se juca în părul lui.

Add răsuci în continuare șuvița de păr și, când îi dădu drumul, aceasta alunecă ușor de pe degetul lui.

– Am văzut cărțile pe care le-a cumpărat și le-a adus acasă ieri. Nici una despre economie, dar câteva erau despre antichități.

– Nu îmi va lua mobila, spuse ea cu severitate, mâna ei strânsă în pumn oprindu-se în fața nasului lui Add.

Add își ridică mâinile ca și când s-ar fi apărat în fața unui atac.

– Hei, sunt nevinovat.

Pumnul lui Eddie lovi ușor nasul lui Add.

– Asta este foarte rău, șopti ea printre dinți înainte de a se arunca pe spate, ajungând în mijlocul patului.

Sunetele obișnuite ale nopții umpleau camera, duse de adierea care mișca ușor perdelele de la fereastră și răcorea camera. Eddie se concentră asupra foșnetului frunzelor și zgomotelor îndepărtate ale mașinilor care treceau prin noapte. Încercă să deslușească fiecare sunet și să-l clasifice în minte. Era un nou tratament pentru pentru cei cu insomnie, care fusese prezentat la radio în acea

dimineață. Cu cât se concentra mai mult, cu atât nu reușea să adoarmă.

Un strigăt care venea de pe hol o făcu pe Eddie să se ridice în mijlocul patului. Add sări în picioare și era în mijlocul camerei când ușa se deschise violent, amenințând să dea jos tencuiala când se izbi de perete.

– Edwina, toate astea trebuie să înceteze acum! spuse Charles furios, trecând de Add și avansând spre pat.

– Ce? întrebă ea, ridicând cearșaful până sub bărbie și retrăgându-se spre cea mai îndepărtată parte a patului.

– Mâine vei da afară din casă acele fabrici zburăroare de îngrășăminte naturale.

Charles îi prinse brațele și o smuci violent. O eliberă în momentul în care simți mâna lui Add încleștată pe umărul lui.

– Înapoi, ordonă Add cu voce joasă, sălbatică, în timp ce îl trăgea pe Charles de umăr și-l învârtea în jurul lui. Să nu mai pui niciodată mâna pe soția mea, căci vei avea de a face cu mine.

– Nu mă prostiți voi pe mine, mormăi Charles, îndepărtând mâna de pe umărul lui. Știu ce încercați să faceți aici, și nu vă va merge. Tu și micuța ta soție nu mă veți da afară din casă. Dacă veți continua s-o terorizați pe Chloe cu papagalii voștrii, ne vom vedea la tribunal pentru agresiune. Când voi termina cu voi, o să am casa asta cu tot ce este în ea, plus tot ceea ce veți putea câștiga în următorii cincizeci de ani!

Add se încruntă la bărbatul mult mai scund decât el, sprâncenele i se coborâră și ochii i se întunecară. Își încrucișă brațele pe piept, mușchii umerilor și brațelor pulsând, gata de acțiune.

– Poate că numele tău este pe contractul pentru această casă, dar și al lui Eddie este tot acolo, lângă al tău. Asta înseamnă că are drepturi egale aici. Dacă alege să păstreze păsările, ea va păstra păsările. Dacă vrea să aibă șerpi, o voi ajuta să găsească unul, deși nu înțeleg de ce ar vrea să mai aibă de a face cu încă unul, din moment ce tu ești prin preajmă, replică Add tăios.

Luându-l pe Charles de braț, îl conduse către ușă.

– În afară de cazul în care vrei să ne violezi intimitatea, va trebui să înveți să bați în ușă, dacă ai ceva să ne spui.

Îl împinse pe Charles afară.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai face o altă greșeală ca cea de acum.

Spunând asta, Add trânti ușa în nasul lui Charles și răsuci cheia în încuietoare, aproape rupând-o cu forța lui. Își sprijini fruntea de ușă și respiră încet, adânc. Pumnii lui strânși erau aduși la ceafă, iar încheieturile degetelor erau albite de furie.

Un suspin foarte slab din spatele său îndepărtă valul de furie ce-i întunecase mintea, aducându-l la realitate. Își relaxă mâinile, lăsându-le în jos, înainte de a se întoarce cu fața la Eddie.

Ea stătea ghemuită în pat, cu plânsul înăbușit de cearceaful cu care își acoperea gura. Privi printre lacrimi la el, înspăimântată să nu cumva să-l determine să iasă pe hol după prostul care o adusese în această stare. Asta nu i-ar face ei nici un bine, își spuse Add în timp ce se îndrepta către pat și se așeza, aducând-o în poala lui și rezemându-i capul pe umărul său puternic.

– Plângi, iubito, plângi, spuse el, îndepărtându-i șuvițele cârlionțate de pe față. Nu-l voi lăsa să te rănească.

O strânse la piept în timp ce plângea, mâna sa trecând în sus și în jos pe spatele ei delicat, acordându-și și lui plăcerea de a simți sânii ei lipiți de pieptul lui. Durerea care creștea jos, în abdomen, îl avertiză să prindă momentul, să profite de el, dar Add știa că nu putea face asta, și nu o făcu. Cu un geamăt, se relaxă.

– Nu merge, murmură ea, cuvintele fiindu-i înăbușite de pieptul lui.

– Sigur că merge. Trebuie numai să mai treacă un timp, o asigură Add, mângâindu-i spatele în sus și în jos.

– Cât timp să mai treacă? Nu sunt mai aproape de plecare decât erau în clipa în care au ajuns aici, declară ea sec, degetele sale strângând absent mușchii pieptului lui. Poate că ar trebui să-i las să aibă casa.

Add o îndepărtă de pieptul lui și, când ea îi evită privirea, îi prinse bărbia în palmă și o ridică până când ochii lor se întâlniră.

– Dar tu iubești casa asta.

– Nu suficient de mult pentreu a-l lăsa pe Charles să te rănească pentru a o avea.

– El nu mă va răni, îi spuse Add în timp ce noi cascade de lacrimi coborau pe obrajii ei.

Brațele lui Eddie se strânseră în jurul lui, căutând siguranța pe care el o oferea. Ea încercă să-și oprească lacrimile care-i șiroiau pe obraji și udau pieptul lui. Nu reuși. Își ascunse fața la pieptul cald și puternic al lui Add.

Până când nu auzi sughițul ei și nu luă o adâncă, o cutremurătoare gură de aer, Add nu realiza unde se afla. Nu lua în considerare faptul că era într-un șort de jogging și că ținea în brațe o Eddie aproape goală care-i stătea în poală și ale cărei curbe se mulau după trupul lui. Dintr-o dată toate acestea îi apărură clar în față și trupul i se trezi la viață. Strânse din dinți, luptându-se să controleze dorința de a o aduce mai aproape de el, de a pătrunde adânc în ea, de a se contopi amândoi, devenind unul.

Poate că săptămânile în care împărțise camera cu ea, inspirând parfumul ei la fiecare respirație, visând la pielea ei mătăsoasă sub mâinile lui, îl înzestraseră cu o tărie supraomenească. Nu fusese ușor să lupte cu sine, dar se gândea că era învingător, până când ea își ridică ochii plini de lacrimi spre el.

Poate că fusese rugămintea din ochii aceia verzi, răvășiți de furtună, sau mâna ei așezată peste inima lui tunătoare. Poate că el era deja mult prea obosit de bătălii pentru a mai rezista când buzele ei tremurau și se ridicau spre ale lui.

Cu un geamăt de capitulare, el o eliberă pentru a-și trece degetele prin părul ei lung și pentru a-i mângâia capul delicat ca un trandafir proaspăt cules. Privindu-i ochii verzi ca smaraldul, nu găsi în ei nici o urmă de dubiu, de ezitare. Ceea ce văzu clar în adâncurile lor fu un strigăt, o dorință asemeni celei care-l mistuia pe el.

Mâinile lui începură să tremure ușor. Aducând-o mai aproape, își trecu degetul mare peste buza ei de sus. Când simți fiorul ce o cuprinsese, el nu se mai putu abține. Capul lui se înclină până când buzele lor se uniră, împlinind dorința care parcă îl măcina de o eternitate.

Add vru să savureze fiecare moment, fiecare secundă. Ea nu numai că se oferea sărutului lui, dar și răspundea sărutului cu toată ființa ei. Știind că Eddie îl dorește tot atât de mult pe cât o dorea și el, Add rupse orice barieră care îi ținea departe unul de celălalt de un an. El îi sorbi parfumul, căldura ei dulce, așa cum un însetat soarbe apă proaspătă.

O ploaie de sărutări acoperi obrajii, ochii, tâmplele, urechile ei fine. O excită cu limba, învățând pe dinafară fiecare părticică a chipului ei. Ea își dădu capul puțin într-o parte pentru a-i elibera drumul spre gât și mai jos.

Add gustă pielea mătăsoasă a gâtului și umerilor ei, lăsându-și buzele și limba să savureze trupul cu miros de liliac. Săruturile lui coborâră pe decolteul cămășii de noapte, apropiindu-se de sânii plini, încă ascunși privirii.

Eddie era inundată de senzațiile care-i pătrundeau conștiința, dar nu-i păsa. Flăcările care-i cuprindeau trupul erau aprinse de sărutările lui Add. Mâinile ei se încleștară în părul lui, în nebunia pe care sărutările lui o creaseră, ținându-l aproape, îndemnându-l să continue.

Curând, aceste sărutări nu mai erau de ajuns. Ea trebuia să-și hrănească focul care urla înăuntrul ei. În timp ce el îi explora gâtul și umerii, ea desenă cu limba contururile mușchilor brațelor lui.

Ea își imaginase de multe ori cum ar fi să-și treacă degetele peste spatele lui, să-l aibă deasupra ei, să-i simtă trupul arzând la atingerea ei. Fantezia aceasta va deveni curând realitate.

Degetele ei alunecară pe lângă șortul lui, iar el gemu la această delicată atingere. Coborî mâna mai jos, căutând, îmbrățișând, cuprinzând strâns tăria bărbăției lui. Ea își lăsă greutatea pe el,

apăsându-și sânii pe pieptul lui încordat. El oftă și începu s-o sărute, făcându-și drum către sânii ei pulsând de dorință.

Ea își strivi sânii de el, provocându-l fără milă. El încercă să-și mențină autocontrolul, să se lupte cu sine, să ignore mâinile ei care îi cuprinseseră fesele, strângându-le tandru, apropiindu-l tot mai mult de ea. Era prea devreme, mult prea devreme.

Ea se răsuci în brațele lui, își trecu degetele peste părul lui de pe piept, îi descoperi sfârcurile și începu să le dezmierde. El se lăsă dus de val când buzele, limba, dinții ei descoperiră sfârcurile îngropate în mătasea moale ce acoperea pieptul lui.

El își coborî mâinile, apucă marginea cămășii ei de noapte, și o ridică până în talie, își trecu mâinile pe dedesubt și îi cuprinse sânii în palme, trecând cu degetele peste rotunjimile pline, apropiindu-se de sfârcuri, și alintând-o așa cum făcuse și ea cu el.

Îi dădu jos cămașa de noapte. Ea își arcui spatele, oferindu-se plăcerii lui, arzând de dorința ca gura lui să pună stăpânire pe ea. Eddie își ținu respirația când degetele lui trecură peste sfârcurile trezite de dorință, așteptând, sperând că va fi eliberată din agonia așteptării.

Eddie răsuflă când, în cele din urmă, gura și limba lui îi atinseră sfârcurile, mai întâi unul, apoi celălalt. Ea nu putea să stea nemișcată, nu putea să aștepte explorarea lui lentă. Ea îl dorea pe tot, acum. Putea simți duritatea virilității lui atingând coapsa ei, dar el se mișcă până când ajunse desupra acelei părți care îl aștepta.

Înfigându-și unghiile în el, coborând mâinile pe trupul lui, Eddie descoperi șortul pe care Add încă îl mai avea pe el. Cu o mișcare plină de dorință, îl înlătură.

Ea simți trupul lui cutremurându-se la atingerea ei fierbinte. Își trecu piciorul peste al lui, în sus și-n jos, savurând gemetele lui de plăcere. El încercă să-și stăpânescă foamea din interior, dar era un efort de prisos. Nu putu să reziste dorinței fierbinți care-i mistuia măruntaiele.

Degetele ei delicate le cuprinseră pe ale lui, le presară pe abdomenul ei, și le traseră peste suprafața catifelată a feminității ei, conducându-l tot mai jos cu fiecare mișcare. Ea își dorea cu intensitate ca atingerea degetelor lui să străbată petalele feminității ei, ce ascundeau adâncul umed, și oftă la primul contact dintre asprimea mâinii lui și miezul ei mătăsos. El își conduse degetul înapoi, afară din ea, încercuind într-o mișcare continuă, iar și iar, punctul ei sensibil, oferindu-i plăcere.

El cu greu o auzea cum îl strigă pe nume, grăbindu-i mișcarea atunci când, așteptând o clipă, întrerupsese extazul, reluând totul de la capăt. Eddie fu scoasă din minți de senzațiile care-i inundau ființa. Ea gâfâi de dorință. Se întinse, îi cuprinse cu mâna virilitatea, frecându-i vârful de miezul ei umed până când simți că ține în mână o bucată de soare fierbinte. Cu o ușoară mișcare a șoldurilor, ea îl provocă, permițându-i intrarea, dar numai intrarea, înainte de a se retrage.

Add nu mai putea suporta. Prinse mâinile lui Eddie, le trase deasupra capului, în timp ce buzele lor se reuniră într-un sărut fierbinte. Limba lui pătrunse adânc în gura ei, în același timp forțând și pătrunzând adânc înăuntrul ei, până când simți că inima ei bate în același ritm cu a lui.

Pierzându-și controlul în cele din urmă, el o pătrunse din nou, și din nou. Ei s-au întâlnit și au plonjat către cer și dincolo de el, ajungând în paradis, cufundându-se apoi în uitarea dulce a somnului îndrăgostiților.

Cuibărită în brațele lui Add, Eddie zâmbea în somn, pradă celor mai sălbatice fantezii, știind că acestea nu mai sunt de domeniul imaginarului. Add o ținea în brațele lui puternice cu delicatețe, nemaidorindu-și nimic altceva.

Eddie, îmbrăcată într-un tricou plin de vopsea și pantaloni scurți, murmura încet o rugăciune, în timp ce soneria de la ușă

continua s-o cheme cu insistență. Trecând pensula în mâna în care avea și cutia de vopsea, deschise ușa.

– Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea pe străinul impecabil îmbrăcat care se afla în fața ușii.

– Sunt Al Crocker de la Holmes Realty, spuse el, aruncându-și mâna în față și strângând-o pe a lui Eddie cu putere. Cu tine am vorbit la telefon săptămâna trecută?

– Mmm, da, cred că da, replică Eddie, retrăgându-și mâna și flexându-și degetele. Ai o întâlnire cu domnul Whitney?

– Nu. O, nu. S-a întâmplat să fiu prin apropiere.

Zâmbi larg în timp ce făcea un pas în casă.

Eddie făcu un pas înapoi, nu neliniștită să-l primească pe bărbat, dar incapabilă să-l oprească cu brațele pline de articole de vopsit. Pentru o fulgerare de moment se întrebă dacă o cutie de vopsea care ar fi căzut de la trei metri i-ar fi putut fractura piciorul, dar renunță repede la acest gând. Nu ar fi dorit să se întâmple nimic care să-l rețină acolo pe domnul Crocker.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea, indispusă de felul în care el își rotea capul pentru a inspecta interiorul casei.

– Vreau numai să las niște hârtii pentru domnul Whitney. Se întâmplă să fie acasă?

– Mă tem că nu. Are o întâlnire la Universitate, explică Eddie, așezându-se în fața lui Crocker și încercând să-l facă să se îndrepte spre ușă. Îi voi spune că l-ai căutat când se va întoarce.

– Nu e nevoie. Nu e nevoie deloc. Pot să-ți las ție hârtiile, spuse el cu un zâmbet larg, în timp ce își ridica servieta și o așeza pe o măsuță.

Eddie își înclestă dinții și așteptă în timp ce el căuta prin dosarele pe care le avea cu el.

El îi întinse câteva hârtii lui Eddie. Ea reuși să le prindă și să le susțină sub braț, forțându-se în același timp să zâmbească.

– Te asigur că domnul Whitney le va primi în momentul în care va ajunge acasă, îi spuse ea, făcându-i semn spre ușă cu cutia de vopsea.

– Apreciez asta. Cu adevărat apreciez, îi spuse el, aruncând încă o privire satisfăcută către living. O zi bună, și amintește-ți de Holmes Realty dacă ești interesată să vinzi sau să cumperi o casă.

Eddie reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze până când ușa se închise și putu să se uite peste hârtii în liniște. Înghețâ când semnăturile din josul paginii îi atraseră atenția. Pensula alunecă și căzu pe podea neobservată, în timp ce ea citea hârtiile din ce în ce mai atentă.

Studie fiecare cuvânt și până la urmă se concentră asupra unei singure semnături. Nu era nici un dubiu. Numele, semnat cu o înfloritură, era Edwina Mason.

Degetele lui Eddie se încleștară pe hârtie, unghiile perforând complet cele patru pagini. Numele de pe documentul care permitea vinderea casei era al ei, fără îndoială, dar nu era nici o șansă ca semnătura să se potrivească cu cea proprie, în cazul unei analize grafologice.

Îl avea acum. Șarpele se mușcase pe el însuși. Ea nu avea de ce să mai aștepte. El va dispărea din viața ei în momentul în care va putea să ia în mână cartea de telefon și să-și angajeze un avocat.

– Hei, doamna antrenoare, ești aici? strigă o voce din bucătărie.

Alte voci i se alăturară. Echipa ei. Erau aici. Ce făceau aici?

– Sunt în living, răspunse ea, strângând grăbită hârtiile cu o singură mână și punându-le în buzunar.

Unsprezece fete năvăliră pe ușa de la bucătărie. Toate erau îmbrăcate în pantaloni scurți peticiți și tricouri uzate și aveau câte o pensulă în mână.

– Am auzit că vopsești astăzi.

– Voiam să dăm o mână de ajutor.

– Cu cât mai repede terminăm, cu atât mai curând putem începe petrecerea.

Zâmbetul lui Eddie era foarte trist, dar reuși să zâmbească vesel pentru voluntarele pline de energie.

– Nu trebuie să mă ajutați.

– Știm asta, dar ai fost atât de bună cu noi.

– Fără antrenoarea noastră, noi nu am fi fost o echipă.

– Vrem să-ți mulțumim.

– Și pentru petrecere, de asemenea.

Lui Eddie îi fu mult mai ușor să zâmbească în timp ce elevele ei se agitau în jurul ei, fețele lor energice zâmbindu-i radios.

– Mulțumesc, spuse ea grațios, dându-le cutia de vopsea și luând pensula de pe podea. Dacă sunteți atât de hotărâte…

– Bineînțeles, noi suntem hotărâte. Doar nu ne îmbrăcăm așa în fiecare zi, nu? strigă cineva din spatele grupului.

Toate izbucniră în râs și o urmară pe Eddie la etaj.

În ciuda împunsăturilor și a glumelor care sunt de așteptat când un grup de adolescente sunt strânse împreună, vopsitul avansă foarte repede. Eddie tocmai lăsase din mână pensula pentru a aduce apă minerală și chips-uri de la bucătărie, când Chloe apăru în cadrul ușii.

Îmbrăcată perfect într-o rochie de mătase, sofisticată, ea își strânse fusta largă pe lângă corp.

– Care-i cauza acestui miros teribil? întrebă ea, făcând un pas înapoi când una dintre fete, cu o pensulă în mână, se îndreptă spre ea.

– Hei, uitați-vă la rochia asta! strigă fata, atrăgând atenția celorlalte fete din cameră.

– Este un model original? strigă alta peste O-urile și Ah-urile celorlalte.

Chloe le ignoră, întorcându-și privirile furioase către Eddie.

– Cât va mai dura duhoarea asta?

Eddie păși protectoare în fața fetelor.

– Câteva zile. Nu știu exact. Îndată ce vopseaua va începe să se usuce, vom putea da drumul la câteva ventilatoare și vom încerca să aerisim.

Chloe inspectă camera fără să intre.

– Culoarea. Nu puteai s-o alegi puțin mai…

Arătă spre verdele pal de pe pereți.

– Provincial.

– Eu cred că este odihnitor. Tonurile deschise fac camera să pară mai mare și mai strălucitoare, răspunse Eddie, făcând și ea semn cu mâna, imitând-o pe Chloe.

Până să poată răspunde Chloe, cineva din grup strigă:

– Vrei să ajuți? Avem o mulțime de pensule.

– Nu poate vopsi îmbrăcată așa, răspunse altcineva înaintea lui Chloe.

– Ar putea împrumuta ceva de la antrenoare, sugeră o altă voce.

– Nici nu se discută, răspunse Chloe, tonul ei aspru reducând, în sfârșit, echipa la tăcere.

Privi o clipă către Eddie, înainte de a termina ce avea de spus.

– Eu și Charles mergem la un dineu la facultate în seara asta. Sper că totul va fi terminat înainte de a ne întoarce noi.

– Întotdeauna poți spera, încuviință Eddie cu un zâmbet dulce, care însă nu-i umplea și ochii.

– Hmm.

Chloe se întoarse pe călcâie, cu spatele rigid și umerii înapoi, îndreptându-se spre scări, spre ușurarea tuturor.

Capitolul 13

Add stătea în tribună alături de părinții fetelor din echipa Hendricksburg. Coatele sale se sprijineau pe picioare, palpele băteau în genunchi în timp ce o privea pe Eddie discutând cu una dintre fetele din echipă. Verificând tabela de scor și apoi ceasul, el aruncă o privire înapoi pentru a vedea dacă Eddie s-a așezat pe banca antrenorilor.

El se concentră asupra fetei care se poziționa pe locul de aruncare. Dacă ea ar fi putut să lovească o dublă, alergătoarele care așteptau pe prima sau pe a doua poziție ar fi putut să ajungă la bază, iar echipa ar fi trecut în etapa finală a campionatului. Dacă ar fi ratat, sezonul s-ar fi terminat chiar atunci. Add își ținu respirația cât timp jucătoarea își legăna bâta de baseball înainte de a o ridica deasupra umărului.

În acel moment scorul era doi la trei, iar Add stătea în picioare în tribună, ca oricare alt locuitor al Hendricksburg-ului, strigându-și încurajările. Atunci când aruncătoarea trimise mingea, el închise ochii. Nu putea suporta să vadă cum sărmana copilă ratează. Însă, sunetul puternic al impactului dintre minge și bâtă, îl facu să-și deschidă imediat ochii.

Întregul oraș părea că ovaționează mingea care se ridica mai sus, tot mai sus, deasupra terenului, îndreptându-se către colțul din dreapta al terenului. Add privi cursa către minge a adversarelor din teren, apoi stătu nesigur, așteptând momentul când vor avea loc pasele. Jucătoarea din centru prinse mingea și o aruncă spre cea de-a doua, timp în care echipa lui Eddie ajungea la baza a doua și se îndrepta spre a treia bază.

O rumoare generală se instaură pe stadion când, una din jucătoare depăși a doua bază. Add se îmbrățișă cu cei de lângă el, aplaudând, așteptând ca alergătoarea să ajungă la baza a treia. Se îndreptă împreună cu toți ceilalți fani ai echipei Hendricksburg spre teren, privirile lui căutând nerăbdătoare o coadă de păr castaniu roșcat sub o șapcă de antrenor.

În sfârșit, o găsi în mijlocul țipetelor și țopăielilor unui entuziasmat grup de adolescente care erau la rândul lor înconjurate de părinți și prieteni. Realizând inutilitatea încercării de a-și face drum prin masa de trupuri de lângă ea, începu să adune mănușile, mingile, și restul echipamentului care era împrăștiat în vestiar. Cu cât mai repede le încărca în camionetă, cu atât mai curând s-ar fi putut îndrepta spre casă.

A trecut mai mult de jumătate de oră, până când mulțimea de oameni s-a împrăștiat. Add ajunse, în sfârșit, lângă Eddie. Îi puse un braț după umăr, o sărută pe obraz și fu răsplătit cu un zâmbet electrizant.

– Ai văzut lovitura aceea? strigă Eddie, luându-l pe după talie. Nici măcar Babe n-ar fi aruncat mingea mai bine.

– Cea mai bună din lume, încuviință Add, ridicându-și vocea pentru a putea fi auzit peste vocile aprinse ale fetelor care începuseră să adune mănușile și sticlele cu apă laolaltă. Probabil este prima echipă feminină în finală.

Ea răspunse mulțumirilor părinților care se adunaseră în jurul ei cu un zâmbet dulce, clătinând din cap.

– Ești gată să mergem acasă? întrebă el, aplecându-și capul pentru a-i șopti la ureche.

Eddie își sprijini capul la pieptul lui pentru un moment, în timp ce nivelul ridicat al adrenalinei începea să-i scadă.

– Trebuie să strâng totul mai întâi, îi explică ea cu o privire îngrijorată înainte de a se desprinde din brațele lui.

– Am făcut asta deja, îi spuse el, prinzându-i mâna într-a lui și împreunându-și degetele cu ale ei.

– Bâtele de baseball? întrebă ea.

– Sunt în portbagaj, îi răspunse el, zdrăngănind inelul de chei pe care-l ținea în fața ei.

– Atunci cred că sunt gata să merg acasă.

Luă cheile și le puse în buzunarul jeanși-lor în timp ce mergea pe lângă el.

Ascultară vocile din ce în ce mai pierdute, în timp ce se îndreptau spre locul de parcare. Licuricii clipeau în noaptea de catifea ca niște focuri de artificii în miniatură. Mirosul fumului de la un grătar umplea aerul, amintindu-le că săriseră peste masă. Undeva, departe, auziră cum o mamă își chema copilul în casă. Mâna lui Add o strânse pe a ei când traversară colina unde veniseră în noaptea în care Eddie începuse să se lupte cu Charles.

Eliberându-i mâna, Add o luă protector în brațe și își strecură capul pe sub cozorocul șepcii ei de baseball pentru a-i captura buzele într-un sărut scurt.

– Mmm, murmură Eddie cu un oftat în timp ce el se retrăgea.

– Acolo vei avea parte de mai mult, o necăji el, grăbind-o spre camioneta care-i aștepta.

– Sugerezi cumva că vom parca undeva și ne vom face de cap? întrebă ea, alunecându-i din brațe.

– Nu, atâta timp cât avem disponibil un pat mare, moale și confortabil.

– Dar nu-l avem. Ai uitat de sărbătorirea victoriei?

Ea se opri dintr-o dată când el o lipi de o parte a camionetei, cu cealată mână susținându-i capul.

El gemu și lovi cu capul în camionetă.

– Cum a fost posibil să uit de o cameră plină de adolescente gălăgioase și vesele care mă țin departe de patul meu? Ești sigură că nu va trebui să dorm afară, cu câinele?

Eddie își întoarse capul și îi întâlni expresia dezamăgită. Un hohot de râs îi scăpă înainte de a se strecura din brațele lui și a deschide ușa camionetei. Mâinile lui Add așezate pe fundul ei rotund o grăbiră să intre și să se așeze pe scaun.

Furându-i încă un sărut lung, excitant, el se întoarse și închise ușa, după care se grăbi s-ocolească partea din față a camionetei pentru a-și ocupa locul. Motorul se trezi la viață și ei se îndreptară spre casă, ieșind din parc.

– Ești sigură de asta? Vreau să spun, ești cu adevărat sigură? întrebă Add.

– Promisiunea este promisiune, răspunse ea, bătându-l ușor pe umăr în timp ce privea atentă la aleea care ducea spre casa ei. Pe de altă parte, se pare că suntem așteptați.

Add îi urmă privirea spre grupul de adolescente care așteptau în curtea din față a casei în stil vechi, victorian. Nu părea că ele au așteptat să sosească gazda pentru a începe petrecerea. Radio-ul de la una din mașinile parcate la curbă umplea aerul nopții cu muzică rock and roll. Fetele dansau și se învârteau pe iarbă în ritmul alert al muzicii.

– Ei, bine! Altă dată, în alt loc, spuse el cu un oftat exagerat în timp ce intra pe alee și oprea camioneta.

Înainte ca Eddie să se întindă pentru a-și deschide ușa, aceasta se deschise și mâini viguroase se întinseră spre ea pentru a o trage afară din mașină. Râsul ei nu putea fi auzit peste țipetele răsunătoare ale fetelor care o înconjurau. Când brațele puternice o aruncară în aer, ea căzu lateral peste mâinile împreunate. Purtată

cu atenție pe umerii fetelor din echipa ei, traversă în triumf curtea până la ușa din față pe care Add o deschisese larg pentru a intra înăuntru fericitul grup.

Cutii de sifon, pungi goale de chips-uri și resturi de la chiflele de hot-dog ocupau și ultimul centimetru disponibil al dulapului de bucătărie și al mesei, trei ore mai târziu. Cu un sac de menaj în mână, Add începu sistematic să îndese în el resturile. Nu se întoarse când auzi ușa deschizându-se și un val de muzică rock, glasuri vesele de fete și râsete dezlănțuite umplu camera. El se întinse numai după următorul vraf de farfurii de unică folosință.

– A ieșit bine petrecerea? întrebă Eddie pe un ton îngrijorat, în timp ce se sprijinea de ușa bucătăriei.

– Cea mai uimitoare petrecere care s-a văzut vreodată, raportat la Sistemul Rivers de Clasament al Petrecerilor.

Lăsând sacul pe podea, prinse umerii lui Eddie ferm și o conduse spre unul din scaunele tapițate cu piele de la masă. Nu a fost necesar să folosească forța pentru a o face să se așeze.

Ea își închise ochii în timp ce degetele lui puternice începură să-i maseze mușchii încordați de la gât și umeri. Capul ei se aplecă înainte la tandra insistență a atingerii lui experte, până când se gândi că ar putea aluneca de pe scaun ca o vietate fără coloană vertebrală.

Respirația lui fierbinte pe gâtul ei făcea să-i treacă fiori prin tot corpul. Când urmară buzele lui, ea știu că un cutremur ar fi putut fi detectat chiar în acel moment, iar epicentrul lui era localizat în bucătăria ei.

În timp ce ceasul de pe perete bătea ora unsprezece, Eddie oftă și își îndreptă umerii.

– Este timpul să trimit băieții acasă, murmură ea în timp ce se ridica în picioare și se îndrepta către sufragerie.

– Ai nevoie de ajutor? se oferi Add înainte de a ridica sacul de menaj de jos.

Eddie se sprijini cu umărul de ușă și respiră adânc.

– Nu. Pentru moment vor ofta și vor vocifera, dar cred că vor pleca destul de repede.

Peste o oră văzu băieții plecați, fetele instalate în camera de oaspeți, iar bucătăria era aproape revenită la normal. Eddie se bucură de liniștea care-i umplea casa după zgomotul asurzitor de puțin mai devreme. Îi luă un moment să-și dea seama că râsetele, firești pentru douăsprezece fete aflate la o petrecere în pijamale, erau suspect de absente. Îl împunse cu cotul pe Add care stătea lângă ea cu ochii închiși, respirând regulat acum, după ce monumentala curățenie fusese terminată.

– Tu auzi ceva? întrebă ea când el ridică o pleoapă și privi apatic către ea.

– Nimic. Nu este minunat? răspunse el, închizându-și din nou ochii.

– Nu, nu este minunat, replică Eddie, împingându-și scaunul de lângă masă.

– Nu înseamnă tăcerea că, în sfârșit, au adormit? murmură el fără să miște un singur mușchi.

– Mă îndoiesc. Este numai miezul nopții.

Eddie se ridică în picioare și se îndreptă spre ușa de la sufragerie.

– Tăcerea într-un grup de adolescente este semn că ceva nu e în regulă, sunt sigură de asta.

– Crezi să s-au strecurat afară să stea de vorbă cu băieții? întrebă el, îndepărtându-și scaunul de lângă masă, dar neridicându-se de pe el. Vrei să vin cu tine?

– Nu, nu este vorba despre băieți. Atunci am fi auzit zgomot, nu tare, dar zgomot, spuse Eddie. Poate că mă înșel și tot efortul fizic pe care l-au depus azi și tensiunea la care au fost supuse le-au făcut pe toate să adoarmă. Voi merge până sus să verific.

– Strigă-mă, dacă ai nevoie de ajutor, spuse Add după ce ea dispăru, și se lăsă pe spate în scaun, relaxându-se.

Eddie urcă scările. La fiecare pas se întreba de ce propusese o petrecere în pijamale pentru echipa ei de baseball pentru a sărbători sfârșitul sezonului. Frecându-și tâmplele care o dureau, ea urmă câteva sunete înfundate care acum ajungeau până la ea.

Eddie îngheță când se trezi în fața ușii dormitorului cu hainele lui Chloe. Ochii i se măriseră din cauza șocului în timp ce privea la echipa sa de baseball care lua la întâmplare rochiile din cameră, cercetându-le. Oftaturile lor, oh-urile și ah-urile fetelor îi răsunau în urechi, în timp ce-și imagina ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi prins Chloe trecându-și mâinile peste mătăsurile delicate sau pipăind bijuteriile.

– Fetelor, ce faceți aici? întrebă ea încet din ușă.

Douăspezece perechi de ochi se întoarseră către ea și apoi coborâră vinovați.

– Noi am vrut numai să vedem ce este aici. Sincer!

– Nu este cea mai provocatoare rochie pe care ați văzut-o vreodată?

– Oh, de ce antrenoarea noastră nu poartă nici una din aceste rochii?

– Trebuie să fie într-adevăr model.

– Sunt originale?

– Pariez că sunt foarte scumpe.

– M-ați putea vedea îmbrăcată în asta la balul de absolvire?

– Ochii lui Tommy Brown i-ar ieși din cap dacă m-ar vedea în asta.

Întrebările și comentariile o bombardau ca un val nestăpânit, dezlănțuit. Încercă să le separe, pentru a putea face comentarii la fiecare, dar creierul ei era deja supraîncărcat. Îndreptându-se către cea mai apropiată fată, luă rochia de la ea și o așeză cu atenție înapoi, la locul ei.

– Acestea sunt lucrurile doamnei Whitney, explică ea, îndreptându-se spre următoarea fată. Da, sunt foarte scumpe și ușor de stricat. Doamna Whitney purta multe din ele pe vremea când era

model la Paris. Vă rog să puneți totul la loc, cu atenție, chiar acum. Toate știți foarte bine că ceea ce faceți acum înseamnă violarea intimității cuiva.

Fetele murmurară dezaprobator, dar înapoiară totul cu priviri pline de părere de rău și oftând din toată inima. Conversația lor fu întreruptă brusc în timp ce se îndreptau spre ușă pentru a părăsi camera.

– Ieșiți afară! țipă Chloe din capătul scărilor, aruncându-se înainte, apucând brațul uneia din fete și trăgând-o afară din cameră.

– Cum îndrăzniți să umblați prin lucrurile mele? Ieșiți afară! Ieșiți afară!

Cu fața congestionată de furie, rostea o franceză mitralierată în timp ce își croia drum printre fete și începea să le împingă afară din cameră.

Aruncând o privire către Eddie, se îndreptă spre ea, lăsându-și palma să cadă peste obrazul ei.

Mâna lui Eddie se ridică spre obraz, dar nu spuse nimic. Simțea indignarea fetelor care stăteau în spatele ei și întinse mâna pentru a opri graba lor instinctivă de a o apăra.

– Hei, nu am făcut nimic.

– Nu le-am murdărit, dacă de asta îți faci griji.

– Antrenoarea nu are nimic de-a face cu asta.

– Și, oricum, cine ar vrea zdrențele tale?

– Uite, ne pare rău.

Chloe ignoră cuvintele fetelor, scuzele lor grăbite. Împingându-le afară din cameră, începu să ridice umeraș după umeraș, verificând fiecare rochie.

– Ne pare rău, Eddie.

– Nu am vrut să-ți facem probleme.

– Da, ne pare foarte rău.

Fetele trecură pe lângă Eddie, îndreptându-se de-a lungul holului spre camera de oaspeți, oprindu-se pentru a se uita înapoi la

ea, înainte de a-și pleca frunțile și a intra în cameră. Eddie încercă să le ofere un zâmbet iertător, înainte de a le face semn să închidă ușa.

Add, trezit de vocile ridicate care se auzeau până în bucătărie, trecu de Charles care stătea la capătul scărilor, pentru a ajunge lângă Eddie. Delicat, își trecu un deget peste urma roșie lăsată de degetele lui Chloe pe obrazul ei. Expresia lui era furioasă. Când se răsuci spre camera în care se afla dulapul de haine, Eddie își așeză o mâna pe brațul lui.

Ea ar fi vrut să se lase în voia brațelor lui ocrotitoare și să-și așeze capul pe pieptul lui. Ar fi fost atât de ușor să-l lase pe el să descurce situația în felul în care expresia lui spunea că ar fi vrut s-o facă, dar ea nu-l putea lăsa. Ridicându-și bărbia cu fermitate, îl ocoli și intră în teritoriul lui Chloe.

Cu un singur gând în minte, se îndreptă hotărâtă către cealaltă femeie, apucă brațul lui Chloe așa cum o văzuse pe ea făcând fetelor cu câteva minute mai devreme, și o răsuci violent.

– Niciodată să nu le mai atingi pe fetele mele, îi spuse ea printre dinți, degetul ei arătător împungând pieptul modelului.

– Atunci ține-ți prețioasele fete departe de lucrurile mele, îi răspunse Chloe, ridicându-și mâna ca și cum ar fi vrut s-o plesnească încă o dată pe Eddie.

– Nu aș face asta, dacă aș fi în locul tău, o avertiză Eddie, strângându-i încheietura subțire a mâinii.

Degetele ei se încleștară când Chloe începu să se zbată pentru a se elibera.

Eddie auzi un zgomot pe hol, dar își concentră atenția asupra femeii din fața ei.

– Fetele mele au fost curioase, deci s-au uitat. Asta nu este o jignire capitală. Ele cred că ești frumoasă. Au vrut să fie ca tine. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu vor fi niciodată așa. Ele au suflet, spuse Eddie cu un calm pe care nu îl simțea, dar reușea să-l afișeze.

Nu contează cum arată fețele lor, nu contează ce vârstă au, frumusețea din adâncul inimilor lor va străluci întotdeauna, în timp ce tu vei păli din ce în ce mai mult, până nu va mai rămâne nimic.

Eddie dădu drumul încheieturii lui Chloe, se răsuci și ieși din cameră. Îi făcu un semn aprobator lui Add care stătea în hol, ținând sub control un Charles indignat.

Eddie reuși înr-un târziu să calmeze adolescentele și le lăsă vorbind în șoaptă între ele, până când adormiră.

Ceasul de lângă patul ei arăta două și jumătate. Cu un oftat, se prăbuși, extenuată, în patul ce părea peste măsură de mare fără prezența lui Add. Își luă perna în brațe și își apăsă nasul în ea, inspirând familiarul lui parfum.

Stătea întinsă fără să adoarmă, gândindu-se. Intenționase ca petrecerea să fie o răsplată pentru efortul susținut depus de fete în timpul acelei veri. În loc de asta, ele au fost nevoite să dea ochii cu mostruozitatea care uneori se ascunde în spatele unei fețe frumoase.

Eddie se răsuci de pe o parte pe alta, înfășurând ceașafurile în jurul ei. Nu o ajuta faptul că Add își petrecea noaptea într-un sac de dormit în living. Căzuseră de acord că nu ar fi fost un bun exemplu pentru fete dacă ei ar fi împărțit aceeași cameră, dar acum simțea lipsa prezenței lui. Ar fi dat aproape orice pentru a se topi în îmbrățișarea lui.

Se răsuci și strânse mai tare perna în brațe. Închise ochii și își imagină că el era acolo, cu ea. Treptat, respirația i se încetini, mirosul pernei îi crea iluzia prezenței lui. În sfârșit, adormi.

Fetele stăteau întinse în tăcere în sacii lor de dormit, cu toată atenția concentrată asupra sunetelor ce veneau din dormitorul de alături. Când ultima ușă se auzi închizându-se și nici un pas nu se mai putea auzi, deschiseră pe furiș ușa de la hol. Făcând semne spre

una dintre ele, așteptară până când aceasta traversă holul și își lipi urechea de ușa dormitorului din care încă se mai auzeau voci slabe.

Sprâncenele ei coborâră, încruntându-se în timp ce asculta. Au trecut numai câteva minute, înainte ca ea să se strecoare înapoi în camera de oaspeți și să închidă ușa în urma ei. Fetele se reîntorseseră în sacii lor de dormit, ieșind din ei încă o dată în așteptarea raportului.

– Ei bine? Ce se întâmplă? întrebă fata cea mai vârstnică pe un ton șoptit. Despre ce discută?

– Nu știu. Vorbeau în franceză și mult prea repede pentru ca eu să înțeleg, le spuse cercetașa.

– Și n-ai înțeles chiar nimic?

– Câte un cuvânt, ici,colo, dar disparate cum sunt nu au nici o noimă, în plus nu cred că ceea ce aud eu este chiar ce se rostește.

– Credeam că ai luat 10 la franceză.

– Chiar am luat, dar profesorul de franceză vorbește mult mai rar. Nu-mi vine să cred că ei chiar se înțeleg unul pe celălalt.

– Ai auzit cumva numele antrenoarei?

– O dată sau de două ori.

– Cum sunau vocile? Mai păreau a fi supărați?

– Mda, într-un fel da.

– Dar ce?

– Da, tipul vorbea cam ca fratele meu când plănuiește câte o ticăloșie care cu siguranță mă va face să mă supăr teribil.

– Dar ce spui despre…?

– …părea a fi mulțumit de sine.

– Doar nu crezi că ei știu despre antrenoare?

– Cum ar putea să știe?

– Domnul Add doarme la parter. Oare lucrul ăsta nu ar fi putut să-i facă să fie suspicioși?

– De ce ar fi?

– Păi…știi tu.

– Nu crezi că antrenoarea și domnul Add se potrivesc de minune unul cu celălalt?

– El este atât de visător.

– Crezi că antrenoarea îl iubește?

– Mda.

– Crezi că se vor căsători după ce Charles și cu…vor pleca?

– Cu siguranță. Eroul principal se căsătorește întotdeauna cu fata la sfârșit.

– Asta nu este însă una din cărțile mamei.

– Știu asta, dar în principiu este cam același lucru.

– Crezi că antrenoarea o să ne invite și pe noi la nuntă?

Una câte una, vocile fetelor se stingeau pe măsură ce oboseala venea și își intra în drepturi iar somnul le cuprindea.

Nimeni nu observă declicul ușor al ușii închise, așa cum de fapt nimeni nu observase când fusese întredeschisă.

Chloe se furișă pe hol în camera ei și, ajungând acolo, îi împărtăși cele auzite lui Charles, cu o strălucire aproape sălbatică în ochi. Cât de bine că micuțele știu atât de multe lucruri despre antrenoarea lor neprețuită. Și cât de norocoasă a fost ea că s-a aflat acolo pentru a asculta pe furiș toate cele spuse, fiecare cuvințel.

Capitolul 14

Dimineața următoare Eddie se simțea făcută bucăți. Fetele au dat primele semne de viață pe la 6.30 și au trezit-o. Avea ochii încețoșați de prea puțin somn, și s-a dat jos din pat rostogolindu-se, și-a tras greu jeanșii pe ea și tricoul echipei după care adormise din nou îmbrăcată, după care se trezi și făcu un duș rapid înainte ca echipa să găsească suficientă energie și să plece în căutarea mâncării.

Pe jumătate trezită, chiar și după dușul înviorător, își goli buzunarele jeanșilor pe care îi purtase cu o zi înainte și își puse conținutul în pantalonii scurți. Trecu cu privirea peste hârtiile de la Holmes Realty, acțiune care atrase concluzia că ar fi trebuit să stea de vorbă cu Add.

Dar avea deja douăsprezece fete flămânde care așteptau de mâncare în bucătărie.

Ea pregăti un mic dejun copios în timpul căruia fetele sporovăiau despre planurile pe care și le făcuseră pentru ziua aceea. Fetele nu păreau, în cele din urmă, marcate de experiența pe care o avuseseră în noaptea precedentă cu Chloe, de altfel trimiseseră un soi de mesaj despre sentimentele pe care le aveau pentru ea.

Clătite, napolitane, omletă, pâine prăjită, cârnăciori, crenvurști, șuncă au dispărut de pe masă aproape cât ai clipi din ochi. Add, care se alăturase grupului, privea cu afecțiune, alături de Eddie, obrajii plini de firimituri și capetele ciufulite, urmând a mânca doar ceea ce a mai rămas în urma acestei hoarde înfometate – pâine prăjită.

Zâmbetul luminos de pe chipul lui Eddie, care stătea pe verandă făcând cu mâna fetelor care plecau, nu era un zâmbet forțat, așa cum ea ar f crezut că va fi. Așteptă până când și ultima mașină care le transporta pe cele din urmă membre ale echipei dispăru, apoi își îndreptă umerii și se întoarse în casă.

Ea avea nevoie să discute cu Add noile planuri de dezvoltare, și îl găsi luându-se după zgomotul fluierăturilor acestuia, ajungând astfel din nou în bucătărie. Zâmbetul care îi înflorise pe buze porni de la sine apropiindu-se de ușa bucătăriei și deschizând-o.

– Chiar trebuie să fluieri când ești în bucătărie? spuse ea, prefăcându-se nemulțumită, în timp ce intra.

Add termină de pus farfuriile în mașina de spălat vase, înainte de a se întoarce și a-i răspunde:

– De ce n-aș face-o?

– Aduce ghinion, îi explică Eddie, adunând paharele murdare pe care le lăsaseră fetele prin cameră. Nu cred că mai avem nevoie de ghinion. În plus, am ceva să-ți spun.

Luând paharele le alinie pe rând în mașina de spălat vase. Add închise ușa acesteia și o porni. Continuă să fluiere o proprie interpretare a unei melodii de prin anii șaizeci, o apucă pe Eddie de talie și începură să danseze în mijlocul bucătăriei.

– Nu avem timp de discuții, spuse Add impunând ritmul, doar să dansăm, atât.

– Oprește-te, spuse ea cu o voce joasă, aproape înecată, încercând să se abțină să nu izbucnească în râs, în timp ce se agăța de Add pentru a-și ține echilibrul, încerc să fiu serioasă.

– Și eu sunt serios în ceea ce privește dansul, îi răspunse el, răsucind-o în cercuri strânse până când o simți că a amețit și ea își puse brațele împrejurul gâtului lui pentru a putea să rămână în picioare.

Chiar și după ce s-a oprit din învârtit, ea a trebuit să se reazeme de tocul ușii pentru a-și păstra echilibrul, iar el nu-i dădu drumul. El îi privea atent ochii de un verde închis și adânc. Apoi se aplecă și îi cuprinse buzele într-un sărut. Limba lui ațâță curbele moi ale gurii ei, în timp ce căldura fierbinte a trupurilor lor aprinse creștea în intensitate. Răspunsul ei fu un oftat adânc, de plăcere, în timp ce, deschizându-și buzele mai mult, nu făcu decât să toarne gaz pe foc, încingându-l pe Add și mai mult. Brațele ei îl cuprinseră, căutându-l, potrivindu-și trupul ei după al lui în îmbrățișarea pătimașă. El începu să se frece de ea, făcându-și astfel cunoscută intensitatea dorinței ațâțată de apropierea ei atât de provocatoare. Nevoia lui de a fi cu ea, regăsirea lui în ea, îl răscoli, îl tulbură. El începu s-o conducă spre ușă, apoi spre scări, în sus fără a se opri din a o săruta nici măcar o secundă.

Telefonul se auzi sunând. Sunetul care se încăpățâna să se audă îl enervă pe Add, în timp ce acesta împingea ușa cu umărul, încercând s-o deschidă. Mâinile lui Eddie care îi trăgeau tricoul afară din jeanșii strâmți îl făcu să poată ignora cu ușurință acel zgomot.

Telefonul suna din nou. El ridică puțin capul, atât cât să fixeze cu privirea telefonul, asta înainte de a o săruta din nou și de a coborî încet pe gâtul ei, mușcând-o ușor și făcându-și drum către sânii catifelați care îl invitau provocator.

Telefonul sună. Sunetul acestuia se auzi mai înfundat o dată cu mișcarea pe care Add o făcu, trântind ușa în spatele lor cu piciorul, apoi o ridică pe Eddie în brațe. El se îndreptă cu ea spre scări urmărind cu siguranță un scop precis.

– Nu poate să răspundă nimeni la telefonul ăla nenorocit? strigă Charles de sus.

Telefonul și mai ales sunetul lui strident nu mai putea fi ignorat.

Add o strânse și mai tare în brațe pe Eddie și își înfundă capul în umărul acesteia în timp ce amândoi încercau să-și tragă răsuflarea.

Telefonul sună din nou.

– Răspunde cineva?

Add își retrase capul și trase adânc aer în piept pentru a-și alunga dorința puternică din minte.

– Răspund eu, spuse el în cele din urmă. Avea vocea cuprinsă de neliniște.

Cei doi auziră ușa de la dormitorul de deasupra trântindu-se în timp ce telefonul mai sună o dată. Add o lăsă pe Eddie jos, în picioare, pe chipul ei putându-se vedea cu ușurință frustrarea imensă în timp ce privirile lor se întâlneau. Ochii ei umbriți de pasiune îl priviră adânc. Telefonul sună, Add o sărută ușor apoi se grăbi spre bucătărie pentru a răspunde.

Eddie se înmuie și se rezemă de perete, murmurând încet blesteme la adresa celui care a inventat telefonul. Apoi își acoperi încet sânii trăgând tricoul în jos spre talie. Sânii erau grei de dorința de a simți mâinile, atingerile lui Add. Când țesătura trecu peste sfârcurile sensibile, aproape că oftă.

Sunetul ușii de la bucătărie care se deschisese amenință cu zguduirea calmului pe care ea și-l câștigase cu greu. Iar atunci când văzu chipul lui Add apărând, lupta din interiorul ei crescu în intensitate.

Înconjurând-o cu brațele sale, Add o trase aproape, iar ea se cuibări la pieptul lui, el lăsându-și obrazul în părul ei, șoptindu-i ușor:

– Alexander Bell ar trebui să fie fericit pentru că este deja mort. Am avut câteva idei extrem de violente în ceea ce îl privește.

– Mai rău decât a-l pune să asculte Metallica vreo patru ore? întrebă Eddie, topindu-se în îmbrățișare.

– Oh, cu siguranță că da îi replică el, cu glasul purtând o urmă de iritare, în timp ce mâinile îi coborâră pe talie.

Cu un sărut scurt pe tâmplă, o îndepărtă ușor și întâlni privirea ei întrebătoare.

– Sam Dortman tocmai a alunecat pe un os al câinelui, a căzut, și și-a rupt piciorul.

– Asta nu este bine deloc, spuse ea în timp ce ridică sprâncenele nedumerită. Dar ce…

– Cineva trebuie să meargă și să facă treaba, să termine traseul, explică Add, mâinile lui trăgând-o spre el pentru un ultim sărut scurt și foarte intens. Carl este plecat din oraș, în vacanță și ghici cine a mai rămas?

– Dar este ziua ta liberă, protestă Eddie, trecându-și mâinile pe sub cămașa deschisă a lui Add și urmărind în mângâierea ei toracele acestuia.

Scântei apărură de-a lungul fiecărui nerv al trupului lui.

– Chiar vrei să mă lași singură cu ei? întrebă ea, întrerupându-și cuvintele cu sărutări de-a lungul pieptului lui.

– Nu este alegerea mea, încercă să se descurce Add în timp ce săruturile ei coborau din ce în ce mai jos, determinându-l să tragă adânc aer în piept.

Trebui să se forțeze pentru a putea continua și a-și aduna gândurile, în timp ce mâinile ei îi explorau torsul.

– Chiar dacă este ploaie, sau ninsoare…

– Tocmai traversăm o perioadă de secetă, îl informă ea, buzele-i atingând cu delicatețe linia taliei.

– Nici căldura, nici întunecimea nopții, punctă el, închizând ochii de plăcere și lăsând capul pe spate.

– Afară este chiar soare și frumos, spuse ea, în timp ce își strecura abil degetele între abdomenul plat și marginea taliei jeanșilor.

– Nu îi pot opri pe ceilalți curieri care sunt de serviciu, spuse el, cu vocea sugrumată, strângând-o de umeri și ridicând-o încet, de la a-și face rutele prestabilite.

– Nici măcar pentru o femeie fierbinte? șopti ea, rezemându-și capul de pieptul lui, srecurându-și limba printre buze și ațâțând sfârcul lui neted.

Dacă nu s-ar fi auzit ușile trântindu-se sus, cu siguranță că Add ar fi cedat în cele din urmă tentantei invitații. Cu o răsuflare grea, o apucă de mâini pe Eddie și se retrase.

– Mai târziu, îi spuse, sărutând-o apoi sălbatic și grăbindu-se sus pe scări.

Când se întoarse era deja echipat în uniformă, Eddie stătea rezemată de stâlpul central al scărilor, ținându-și mâinile la spate și întinzându-și tricoul, trăgând de el provocator, scoțându-și în evidență sânii voluptuoși. Add oftă la vederea acestora și nu-și permise decât o scurtă privire, o întâlnire fierbinte cu buzele ei înainte de a se forța să meargă spre ușa de la intrare.

Singură și pradă frustrărilor, Eddie nu mai era deloc somnoroasă. Activitate, își spuse ea. Ai nevoie de activitate fizică. Era sigură că nu ar fi putut să se mai concentreze asupra nici unui lucru, până când energia de care dispunea nu s-ar fi consumat în ocupații cu mult mai plăcute, care acum dispăruseră din proiect.

Apucându-și geanta, Eddie se îndreptă spre ușă. Nu avea de gând să-și petreacă dimineața singură în propria casă, împreună cu Chloe și Charles. Doar gândul la cele două vipere abile a fost suficient să-i alunge din minte minunatele sentimente care îi hrăneau așteptarea plăcerilor tulburătoare.

O dimineață începută cu vânzarea lucrurilor de prisos din casă, făcu gândurile lui Eddie de activitate fizică să dispară, iar în locul acestora să răsară altele, de răzbunare. Se simțea ca un spălător de podele ud, la întoarcerea acasă, după-amiază, dar strălucind la gândul a ceea ce va urma, al plăcerilor ce vor urma. Pe drumul spre casă se gândise că un pui de somn, după-amiază, o va reface pentru seara ei cu Add.

Pe buze i se putea vedea un zâmbet enigmatic, atunci când deschise ușa de la intrare, zâmbet care dispăru subit când, intrând în casă, dădu cu ochii de Charles, împreună cu un străin, examinând masa din camera de zi.

– Cine este, Charles? ceru ea lămuriri imediat ce ajunse lângă ei în cameră.

– Edwina, este domnul Harold Masters, îi explică Charles pe un ton viclean. Este proprietarul lui Masters'Antiques. Domnule Masters, v-o prezint pe Edwina Mason.

– Domnișoară Mason. Mă bucur să vă cunosc.

Bărbatul în vârstă, mic, cu chelie, îi zâmbi în timp ce ea îi întinse mâna.

– Ați făcut o treabă excelentă la restaurarea acestei piese. Cum știți, cei mai mulți oameni distrug detaliile picioarelor tip gheară de leu.

Continuă apoi entuziast, nepermițându-i să-l întrerupă.

– Și am observat cât de atentă ați fost la prezervarea talentului fabricantului și a mărcii lui. Un excelent parteneriat. Excelent.

Înainte ca ea să-i poată mulțumi pentru compliment, el se întoarse înapoi la masă și își trecu mâna cu afecțiune peste tăblia mesei.

– Charles, poate că ar trebui să discutăm ceva în bucătărie, spuse Eddie plină de furie.

– După ce domnul Masters va pleca, îi răspunse el

Domnul Masters ocoli masa și se îndreptă spre setul de porțelanuri de pe peretele opus, acordându-i multă atenție.

– Sunt extrem de bucuros că m-ați contactat pe mine acum, când aveți de gând să vă vindeți antichitățile. Asemenea piese le găsești foarte rar în condiții atât de bune. Cunosc câțiva colecționari care ar plăti sume frumușele ca să poată avea aceste lucruri în colecțiile lor.

– Poftim? spuse Eddie, ignorându-l pe Charles care se încruntase deja.

Pete roșii îi apărură pe obraz în încercarea ei de a-și stăpâni furia, întrucât nu era corect să-și reverse furia și nemulțumirea care fierbeau în ea. Ați fost lăsat să credeți cum că aș vrea să-mi vând masa?

– Ce? A, da, draga mea. De altfel eu chiar nu înțeleg de ce vreți să înstrăinați lucrurile acestea, după ce le-ați restaurat așa de bine.

El mai aruncă o ultimă privire spre porțelanuri înainte de a se întoarce cu fața spre Eddie.

– Sunt sigură că este vorba de o neînțelegere, spuse ea cu o voce calmă, luându-l de braț și conducându-l spre ieșire. Nu sunt deloc interesată de a-mi vinde lucrurile.

– Dar domnul Whitney a fost foarte clar la telefon, obiectă domnul Masters, uitându-se înapoi spre Charles care ridică din umeri.

– Chiar a fost? întrebă Eddie, încetinind pasul și privindul fix în ochi pe domnul Masters. Ce a spus exact domnul Whitney?

– Cum că ați obținut toate aceste lucruri minunate în timpul cât a durat căsătoria dumneavoastră.

Micul domn tuși delicat în pumn, în timp ce aerul expirat îi umfla obrajii.

– Și, rupând această legătură, dumneavoastră ați dori să vindeți toată mobila, în sensul că vreți să luați totul de la început, și că vreți să scăpați de amintirile care vă bântuie.

– Cât de grijuliu, domnul Whitney, spuse ea, aducând un zâmbet pe fața bătrânului. Adevărul este că am devenit foarte atașată de mobila mea. De altfel, sunt mult mai atașată de ea decât am fost eu și domnul Whitney, unul față de celălalt. Nu cred că vom avea nevoie de serviciile dumneavoastră de această dată.

– Dar, draga mea, deja le-am vorbit clienților mei despre piesele dumneavoastră, protestă domnul Masters, deși fără prea mare energie.

– Probabil că după ce vom lămuri lucrurile între noi, eu și

domnul Whitney vă vom da un telefon, spuse Eddie pentru a tempera starea de agitație crescândă care îl cuprinsese pe bătrânel.

Eddie îl conduse spre ușă.

Cu o privire lungă și plină de dorința de a avea acele lucruri minunate, îi întinse mâna lui Eddie și îl salută pe Charles, înclinând capul.

– Da, poate că așa este cel mai bine. Este greu să ne despărțim de lucrurile care ne amintesc de vremuri trecute și mai bune, mai fericite.

– Exact, spuse Eddie, deschizând ușa și conducându-l cu un zâmbet fix, singurul de care era ea capabilă în clipa aceea.

Imediat ce încuietoarea de la ușă ajunse în poziția sa obișnuită, Eddie se întoarse spre Charles. Se ținea dreaptă, fiind tensionată ca un arc, după care se întoarse către Charles și păși încordată spre el. Privirea ei era oțelită și fermă în momentul în care s-a întâlnit cu a lui, făcându-l să se retragă din fața atitudinii ei hotărâte.

– Acum, Edwina… încercă Charles cu un ton împăciuitor, am discutat în ultima vreme cu o serie de oameni și m-am lămurit cum stau lucrurile cu cifrele.

– Chiar ai făcut asta? răspunse ea tăios, oprindu-se doar la o lungime de braț de el.

– Suma apreciată în evaluarea făcută la renovarea casei este astronomică.

O umbră de entuziasm își făcu apariția în tonul vocii lui.

– După ce polița de la bancă va fi acoperită, vom avea fiecare, în mod egal, cuvenita sumă de 24 000 de dolari. Aceasta, adunată cu valoarea mobilei, ridică suma totală la aproape 45 000 de dolari de fiecare.

Eddie îl privea fix, în timp ce el vorbea, ținându-și mâinile în șolduri.

– Patruzeci și cinci de mii de dolari? întrebă ea placid. Acesta este profitul în întregime?

– Da, și dacă o să-i investim într-o altă proprietate, nici măcar nu vor fi impozitați, explică Charles cu zâmbetul pe buze și cu o strălucire în ochi. Asta duce la aproape 3 800 de dolari pe lună, cu un minim efort depus.

Eddie lăsă mâinile să-i alunece pe lângă corp și avansă către Charles.

– Trei mii opt sute de dolari cu un efort minim, spui?

– Am schițele, dacă vrei să le vezi, o asigură el, încrucișându-și brațele peste piept.

– Nu am nevoie să văd schițele tale, îl informă ea, proptindu-și indexul în burta lui moale. Eu am câștigat acei bani. Absolut pe toți. Și cu sacrificii dure.

Ochiul stâng al lui Charles se micșoră, aproape se închise, în timp ce Eddie începu să se plimbe prin cameră.

– Cât era dispus domnul Masters să plătească pe masă? întrebă ea moale, trecând mâna peste tăblia netedă a mesei.

– A oferit cinci mii, dar sunt aproape sigur că mai putem scoate o mie de la el. M-am uitat prin câteva cataloage de antichități, iar mesele de această dimensiune sunt cumpărate de colecționari care oferă sume de opt până la zece mii de dolari. Este un profit bun la o investiție de douăzeci de dolari.

– Patru mii la sută profit poate fi considerat ca unul bun, admise Eddie, stând puțin să îndrepte fața de masă din dantelă și să poziționeze modelul floral al acesteia pe centrul mesei. Nu ar fi un profit rău, dacă noi am fi cumpărat această masă așa cum este acum, în clipa asta, pentru douăzeci de dolari. Te-ai gândit vreo clipă cât de mult valorează restaurarea unei asemenea lucrări de excelentă manufactură? ceru ea lămuriri, folosind exact tonul pe care l-a folosit domnul Masters când s-a referit la masă.

– Ai restaurat tu masa? spuse Charles pe un ton ce lăsa să se întrezărească îndoiala lui. Ar trebui să consideri restaurarea ca și făcută. Nu cred că restaurarea ar costa prea mulți bani.

Eddie se răsuci spre Charles pentru a-l fixa cu privirea.

– Am făcut-o eu, după ce am descoperit că un profesionist mi-ar fi cerut o mie cinci sute, fără să-mi garanteze siguranța execuției. Știi cumva care este prețul pe oră a unui restaurator profesionist? Ultima oară când m-am interesat se ridica la cincizeci de dolari pe oră.

– Asta ar păstra totuși profitul la circa șase mii cinci sute de dolari, punctă Charles rece, indiferent.

– Asta dacă îi folosești pe cei mai ieftini restauratori. Foarte rar păstrează marca muncii celui care a realizat-o și foarte rar nu-și lasă propria amprentă a muncii lor. Asta reduce valoarea mesei cu multe mii de dolari, preciză Eddie, cu voce la fel de rece, dar cu ochi plini de furie. Puțin le-ar fi păsat dacă ghearele de leu la picioarele mesei rămân acolo unde au fost inițial. Fără acele gheare, ai pierde mult mai mult din valoarea mesei.

Eddie înconjură masa, oprindu-se să sufle câteva fire de praf de pe suprafață și să îndepărteze câteva urme de degete, frecând cu mâneca.

– Picioarele acestei mese au fost curățate cu scobitoarea. Știai asta?

Nu așteptă nici un răspuns.

– A luat în jur de zece ore. Cred că să ai aceste gheare de leu te-ar fi costat în jur de cinci sute de dolari. Pentru a aduce în acest stadiu marginea de aici, a trebuit să folosesc o periuță de dinți. Întreaga tăblie trece de o mie de dolari. Dacă iei în considerare timpul meu, ca pe cel al unui excelent restaurator, la cincizeci de dolari pe oră, nu văd ce profit ți-ar mai rămâne.

Gura lui Charles rămăsese deschisă, în timp ce ea se răsucea pentru a-l privi în față încă o dată.

– Dar noi împărțim egal proprietatea.

– A acestei mese? întrebă Eddie, sprâncenele ridicându-i-se. Nu știam că numele tău apare undeva pe chitanța pentru această masă.

– Noi deținem împreună această casă, declară el ferm, făcând un pas înapoi, în timp ce Eddie avansa spre el.

Cu mâinile strânse în pumni, Eddie făcu un pas, apoi încă unul către Charles. Trebui să-și muște obrazul pe dinăuntru pentru a se abține să nu izbucnească în râs când el se retrase.

– Este adevărat. Deținem această casă împreună, acceptă Eddie, ridicându-și bărbia. Ceea ce este în această casă, oricum, nu deținem împreună. Toate aceste lucruri sunt ale mele. Eu le-am găsit. Eu le-am reparat. Eu le dețin.

– Au fost cumpărate cu intenția de a ne aparține nouă, amândurora, o contrazise Charles, pe un ton din ce în ce mai ridicat.

– Oare? întrebă Eddie, menținându-și calmul vocii cu ceva dificultate. Ai vreo dovadă pentru asta?

– Eram logodiți, izbucni Charles, uitând de obișnuita sa atitudine reținută, și făcând un pas către Eddie.

– În timp ce tu… Eddie se opri brusc la auzul zgomotului făcut de tocuri pe scări și se întoarse pentru a o înfrunta pe noua venită în conflict.

Chloe coborî treptele cu viteză mai mare decât o văzuse vreodată Eddie făcând asta, cu excepția serii în care prețioasele ei haine fuseseră amenințate de ochii câtorva adolescente.

– Care este problema? întrebă ea, îndreptându-se către Charles și luându-l de braț.

Charles respiră adânc și o bătu pe mână. Umerii lui se ridicară încet și el se controlă să-și readucă expresia de rece dezinteres în locul feței congestionate de furia ce-l stăpânea.

– Eu și Edwina discutam drepturile parteneriatului nostru, spuse el pe un ton atent modulat.

– Sau lipsa lor, adăugă Eddie, privind către femeia de lângă el.

– Dar nu aveți nici un motiv de discuție, spuse Chloe, cu accentul ei franțuzesc. Numele lui Charles este pe contract și acesta este un fapt indiscutabil.

– De acord, dar nu se aplică pentru tot ceea ce se află în această casă, afirmă Eddie. Asta, de asemenea, este indiscutabil.

– Foarte bine, replică Charles, ridicând din umeri ca și când banii pe care se aștepta să-i ia pe antichități erau o sumă neglijabilă. Dar dacă tu nu vezi nici un motiv pentru asta, este alegerea ta.

– Nu am nevoie de nici un motiv pentru a-mi păstra mobila. Dacă cele câteva piese de valoare pe care le am, se ridică la zece mii de dolari anul acesta, anul viitor vor face douăsprezece mii, replică Eddie, culoarea ridicându-i-se în obraji. Dar va fi profitul meu, câștigat cu sudoarea frunții mele și cu mâinile mele. Vrei s-obții un profit din vânzarea de antichități? Du-te și găsește-ți propriile obiecte valoroase.

Chloe își flutură mâna prin aer, disprețuitoare.

– Câteva mii de dolari aici sau acolo, nu au nici o importanță. Vom obține suficient profit de pe urma casei, pentru a compensa toate nimicurile astea.

Sprâncenele lui Eddie se încruntară când înțelesul din spatele cuvintelor lui Chloe ajunse la ea.

– Nu există nici un profit din casă, în afară de cazul în care intenționați s-o vindeți.

– *Exactement*, replică Chloe cu un rânjet satisfăcut.

– Veți vinde această casă peste cadavrul meu, replică Eddie, eliberând mânia care creștea în ea din clipa în care aflase că Charles și domnul Masters râvnesc la mobila ei.

– Dacă va fi nevoie… spuse Charles, zâmbind cu răutate către soția lui care dădea din cap aprobator.

– Ai comite o crimă pentru o casă? întrebă Eddie neîncrezătoare, făcând un pas înapoi.

– Ei bine, nu în varianta fizică, concretă, îi explică Charles zâmbind răutăcios, brațul lui înconjurând-o pe Chloe în timp ce își începea noua ofensivă. Poate că un suicid profesional ar fi mult mai potrivit.

– Suicid profesional?

– Să trăiești în păcat cu un bărbat care nu este soțul tău. Să corupi morala tinerilor care sunt lăsați în grija ta...

Charles își ridică mâna și își examină manichiura, înainte de a privi către Eddie care pălise.

– Cred că asta s-ar putea numi suicid profesional, mai ales atunci când consiliul de conducere de la colegiul Hendricksburg High va fi deplin informat asupra evenimentelor.

– Cum ai… murmură Eddie, căutând în jurul ei un punct de sprijin în timp ce genunchii i se transformau în jeleu.

Prinzând brațul fotoliului de lângă șemineu, se prăbuși în el. Stătea cu mâinile tremurânde împreunate în poală, apoi își ridică privirile către perechea radioasă din fața ei.

– Știi că nu le-aș face nimic rău elevilor mei, șopti ea, cu vocea strangulată de frică.

– Poate, dar există o clauză morală în contractul tău, punctă Charles cu răutate, așezându-se pe canapeaua din fața lui Eddie. Dacă îți amintești, eu am semnat un contract similar înainte de a primi răspunsul despre bursa mea la Sorbona.

Grupul din fața șemineului tresări, aproape la unison, când ușa din față se auzi trântindu-se și vocea lui Add răsună în toată casa.

– Bună, iubito! Am venit acasă, strigă el a doua oară, aruncând o privire către scări înainte de a se întoarce către living și înghețatul tablou de lângă șemineu.

Zâmbetul lui fericit dispăru în clipa în care observă fața albă a lui Eddie.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el, traversând grăbit camera și așezându-se în genunchi în fața lui Eddie.

– Ei știu despre noi, îi șopti ea printre lacrimile care-i cădeau în cascade peste obrajii palizi. Charles m-a amenințat că va merge la consiliul de conducere.

Add o cuprinse în brațele sale protectoare și își trecu mâna peste părul ei mătăsos, așa cum ar fi făcut cu un copilaș care a fost pedepsit pe nedrept. Privind către perechea zâmbitoare de pe canapea, el o strânse mai tare la piept, iar ea se cuibări în brațele lui, lacrimile ei udându-i repede cămașa.

– Mingea a fost aruncată. O preiau eu, declară el hotărât.

Observă o minusculă scădere a zâmbetelor cuplului din fața lui.

– Deci, care sunt cererile voastre?

– Edwina va accepta să semneze hârtiile pentru vânzarea acestei case, declară Charles triumfător. Orice profit dintr-o astfel de vânzare va fi împărțit în mod egal.

– Ce generos din partea ta, replică Add, mâna lui făcând absentă cercuri în sus și-n jos pe spatele lui Eddie.

– Noi credem că este un aranjament echitabil și corect, replică Charles, lăsându-se pe spate, relaxat.

– Pentru cine, șarpe ticălos? îi întoarse Add cu răceală. Să folosești intimidarea, îmi pare cu greu a fi un fapt corect.

– Am putea cere mult mai mult pentru a vă asigura de tăcerea noastră, răspunse Chloe, îndepărtând o scamă imaginară de pe fusta ei, înainte de a continua. Până la urmă, Ma'mselle Mason a locuit fără chirie în această casă în ultimul an. A adus modificări proprietății, modificări care ar putea să nu fie pe placul noului deținător și ar putea duce la o scădere a prețului de vânzare.

Răspunsul care stătea pe buzele lui Add fu oprit de un ciocănit sacadat în ușa de la intrare. Nimeni nu se mișcă. Ciocănitul începu din nou, mult mai insistent. Schimbând o privire întrebătoare cu Charles, Chloe se ridică și se îndreptă spre ușă pentru a răspunde.

Capitolul 15

– Domnule Crocker. Ce supriză! Charles vă așteaptă? întrebă ea, așezându-se între omul de la ușă și cei trei care stăteau în tăcere în living.

– Nu. Nu. Eram numai prin zonă și am dorit să mai arunc o privire prin casă înainte de a discuta cu câțiva cumpărători interesați, replică bărbatul de la ușă, încercând să vadă peste umărul lui Chloe.

Spuse, coborând vocea:

– Nu aveți pe cineva interesat deja, aici, nu-i așa? Înțelegeți că dacă vindeți casa, chiar și fără ajutorul meu, comisionul agenției trebuie achitat?

– Bineînțeles, domnule Crocker, îl asigură Chloe, mutându-și locul pentru a-i bloca vederea. Nu avem de gând să vă excludem din nici o tranzacție. Noi stăteam de vorbă cu niște prieteni.

– Bine. Bine, spuse el, tonul lui devenind din nou puternic și plin de vigoare.

Începu să se întoarcă pentru a ieși, apoi, dintr-o dată, se întoarse și își ridică mâna, fluturând-o.

– Hei, bună! Îmi amintesc de tine. Tu ești cea care vopsea, strigă

el, ocolind-o pe Chloe și intrând în living. Mă întrebam cum să iau legătura cu tine. Am găsit o casă care are nevoie de ceva îmbunătățiri înainte de a o scoate pe piață.

Cuvintele lui fură auzite de Eddie care își ridică fața brăzdată de lacrimi. Ea îl privi fără a înțelege prea multe din ceea ce el îi spunea.

– Scuzați-mă. Îmi pare rău. Nu am vrut să întrerup nimic, bolborosi Crocker, zâmbetul lui accentuându-i câteva riduri în jurul gurii.

El își întinse mâna înainte.

– Sunt Al Crocker de la Holmes Realty. Ne-am întâlnit în ziua aceea în care vopseai ceva pentru familia Whitney.

Căută în buzunarul hainei și scoase o carte de vizită.

– Dă-mi un telefon dacă ești interesată.

Roșu la față, începu să se retragă cu intenția de a se întoarce și a-și face ieșirea, când Eddie vorbi.

– Îmi amintesc de tine. Ai lăsat niște hârtii, spuse ea, cu vocea aspră din cauza plânsului.

– Așa este, spuse Crocker, întorcându-se pentru a sta în fața ei. Ți-am lăsat niște hârtii pentru domnul Whitney cu privire la vânzarea casei.

Eddie se cotrobăi și scoase o hârtie împăturită din buzunar, apoi începu s-o agite sălbatic prin aer.

– O am încă! O am! strigă ea, învârtindu-se prin cameră și, la sfârșit, făcând o oprire bruscă în fața lui Charles.

Fluturând hârtia pe sub nasul lui, țipă „ O am!“, după care începu din nou să danseze.

Fața lui Charles deveni gri în timp ce privea când la Eddie, când la Crocker. Avea gura deschisă și respira cu greutate, de parcă ar fi fost un pește pe uscat.

Domnul Crocker se uită la oamenii din acea încăpere și începu să se retragă rapid către ușă. Zâmbetul de pe fața lui se topi imediat ce se lovi de ușa de la intrare. Ochii lui nu se dezlipiră de grup, până când le strigă:

– Văd că nu este momentul potrivit. Voi suna mai târziu!

Mâna lui găsi clanța, deschise ușa, și el evadă.

Sunetul ușii trântite îl scoase pe Charles din stupoarea lui momentană. Se întoarse pentru a mârâi către Chloe:

– Ea o are.

Fața lui Chloe păli sub stratul gros de machiaj și pudră. Ajunse în spatele canapelei, unghiile sale înfigându-se în gâtul lui Charles și lăsând urme de sânge.

– Add, am hârtia! strigă Eddie către tavan, înainte de a se arunca în brațele lui și a-i acoperi fața cu sărutări.

Neputând să se lupte cu inevitabilul, Add o strânse protector în brațe.

Ea își sprijini spatele de pieptul lui și strânse mai tare hârtia în mâini. Trebui să clipească de câteva ori, înainte de a fi capabilă să-i vadă clar pe Charles și Chloe.

Eddie despături hârtia încet și începu să citească cu voce tare:

– Contract de pre-vânzare între Charles Biddington Whitney, Edwina H. Mason și compania Holmes Realty, pentru vânzarea proprietății aflate în statul Ohio, regiunea Delaware. Numărul…

Charles îi aruncă o privire fulgerătoare lui Chloe.

Un zâmbet lumină fața lui Add, în timp ce sensul celor scrise pe pagina pe care Eddie o ținea în mână, devenea tot mai clar.

– Și este semnată Charles Biddington Whitney și Edwina Mason, termină ea triumfător.

Eddie întoarse actul către Charles și arătă spre partea de jos a hârtiei unde se aflau cele două semnături.

– Asta nu este semnătura mea, punctă ea, trăgând înapoi hârtia când Chloe se întinse după ea.

– Acum, să discutăm, spuse Eddie, așezându-se din nou în brațele lui Add.

– Asta… eu… Chloe… încercă Charles să găsească un răspuns, dar nu reuși.

– Fals în acte publice, preciză Add, trecându-și degetele peste

spatele lui Eddie până când ea se aplecă spre el și îi dezmierdă lobul urechii.

– Acum, avem o afacere urâtă. Poate că veți dori să regândiți ideea vânzării acestei case.

Charles trase adânc aer în plămâni, reușind, în sfârșit, să aibă un discurs coerent.

– Edwina nu ar fi avut de suferit de pe urma vânzării, se apără el. Am propus să împărțim orice profit.

Fălcile lui Add se încleștară, dar își reținu cuvintele când Eddie îi cuprinse strâns mâinile și își uni degetele cu ale lui.

– Să mă determini să părăsesc această casă m-ar fi făcut să sufăr, spuse ea calm, așezându-și mâna în care ținea scrisoarea incriminatoare în poală. Să vorbești consiliului de conducere despre viața mea personală, m-ar fi făcut să sufăr. Să denigrezi munca pe care am depus-o de-a lungul ultimului an, spunând că nu înseamnă nimic, m-a făcut să sufăr.

Luă o gură de aer adâncă, liniștitoare, în timp ce furia sa față de comportamentul fostului ei logodnic amenința s-o copleșească.

– Ai noroc că eu nu sunt o persoană pragmatică, așa cum ești tu. Cererile mele sunt mult mai rezonabile.

– Cereri? întrebă Charles, vocea sa urcând o octavă.

O peliculă fină de sudoare îi acoperi fruntea.

– Nu vom vinde această casă. Nici nu vom continua s-o împărțim, spuse ea pe un ton liniștit, ignorând înjurăturile franțuzești ale lui Chloe. Plățile pe care le-am făcut au fost de opt mii de dolari. Deși cred că cea mai mare parte din ele au fost achitate din salariul meu, sunt de acord să le facem pe jumătate. Asta ar fi echivalentă pentru tine cu a realiza un profit din propria mea casă de patru mii de dolari.

Surprins Charles inspiră adânc și își lăsă capul să cadă în mâini oftând încet.

Strigătul de indignare al lui Chloe îi surprinse atât pe Eddie cât și pe Add. Iar atunci când a început să-l lovească cu pumnii în spate

pe Charles și să strige, cu un debit alarmant, înjurături în franceză, cei doi priviră unul la altul, abia stăpânindu-și râsul.

Eddie rămase la pieptul lui Add, brațul lui înconjurând-o protector.

– Cred că este nebună, îi șopti ea la ureche.

– Foarte nebună, îi replică el în același fel, ațâțându-i lobul urechii cu câteva mușcături ușoare.

Când Chloe începu, în cele din urmă, să se mai potolească, cei doi s-au întors spre perechea cealaltă care ocupa fotoliul din fața canapelei. Expresia lui Charles se mai înbunătățise, trecând de la cenușiu mohorât la roșu aprins.

– Ești gata să continuăm? întrebă încet Eddie.

Charles încuviință din cap, iar Chloe stătea și privea fix către șemineu.

– Îmi asum toate responsabilitățile pentru cheltuieli în schimbul semnăturii pe acte în care să se precizeze clar și concret când îți voi returna partea ta, spuse Eddie ferm.

– Și cum rămâne cu hârtia? întrebă Charles, privind la Eddie și la hârtiile din mâna ei.

– Imediat ce vă veți fi mutat de aici iar actele de proprietate vor fi semnate, va fi a voastră.

– La naiba! Tu chiar crezi că noi vom pleca așa, pur și simplu? Cât de naivă poți fi!

Chloe se întoarse către soțul ei.

– Ești prost, Charles! Casa asta valorează șaptezeci de mii de dolari. Crezi că voi pleca din ea în schimbul unui mărunțiș? Nu stă Madame Jackson mai jos pe stradă? Și nu este ea membră în consiliul de conducere al colegiului?

La observarea privirii ultragiate a lui Eddie, Chloe părea că își modifică dimensiunile, crescând în statură. Un zâmbet lipsit de umor îi ridică buza, în timp ce înclină capul spre Eddie.

– Ah, înțeleg, chiar am dreptate. Asta este problema cu tine dragă. Îmi imaginez că pot fi o reală problemă pentru tine. Sunt

aproape sigură că Madame Jackson va fi în continuare interesată de acest *vrai amour* al Edwinei, nu crezi?

Întorcându-se spre soțul ei îi spuse:

– Nu ai pierdut chiar totul, bufonule. Ridică-te și poartă-te ca un bărbat.

Charles o apucă de mână pe Chloe și o trase cu putere spre el până aproape că au ajuns nas în nas.

– Chiar nu înțelegi ceea ce ai făcut? îi spuse pe un ton poruncitor, strângând-o de braț până când un strigăt ușor și înfundat de durere se auzi. Ai făcut uz de fals în acte. Iar asta pentru tine este o infracțiune pe care o vei suporta ca atare. Dar gândește-te la efectele pe care le va avea asupra carierei mele! Chiar crezi că Universitatea mă va mai păstra în condițiile astea? Îți imaginezi că îmi voi mai putea face vreo speranță de promovare dincolo de cel mai jos nivel posibil? Și asta, dacă voi putea obține o catedră.

Chloe oftă ușurată când Charles îi dădu drumul și se îndreptă spre scări. El ignoră strigătele mânioase ale lui Chloe care-i cerea să se oprească, în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă. La baza scărilor el se întoarse spre Eddie care se așezase confortabil în brațele lui Add, stând în fața șemineului.

– Vom pleca de aici chiar în seara asta. Voi aranja ca mobila noastră să fie luată la o dată… cândva, spuse el aruncâdu-i priviri pline de ură lui Chloe care stătea în fața lui.

Aruncându-i un ordin aspru în franceză, începu să urce scările, trăgând-o și pe ea după el, îndreptându-se spre living din nou pentru o rundă finală. Strigă:

– Aranjamentul tău este total neobișnuit, Edwina. Fetele tale nu vor putea ține secretul la nesfârșit.

Eddie și Add așteptară în tăcere până când auziră ușa din capătul scărilor trântindu-se, acoperind franceza furioasă a lui Chloe. Eddie oftă ușurată și îi zâmbi lui Add în timp ce-l îmbrățișă.

– Este casa mea. Toată este a mea, spuse aproape plângând, rezemându-și capul de el, cerând parcă a fi sărutată, în timp ce Add se aplecă și o cuprinse într-un sărut lung.

Când în cele din urmă sărutul lor se termină, Add o ridică din poala lui și se ridică în picioare lângă ea. Privirea lui o căută pe a ei, îi căută chipul, observându-i zâmbetul strălucitor, ochii scânteind de flăcările aurii ale triumfului. Cu mâinile în buzunare, el stătu cu privirea în pământ pentru o clipă.

– Cred că acum este momentul în care eu îmi fac ieșirea, murmură el, întorcându-se și mergând spre capătul scărilor. Îmi voi împacheta lucrurile și mă voi întoarce la apartamentul meu.

Tocmai își pusese mâna pe balustrada de la scări iar piciorul pe prima treaptă, când o întrebare delicată care pornea de la Eddie îl ajunse.

– De ce?

El întoarse capul și, trase puternic aer în piept, înainte de a-i răspunde:

– Urăsc să admit că Charles are dreptate. Dacă o să stau aici, în curând vor apărea întrebări. Amândouă slujbele noastre vor fi periclitate, mai ales dacă Charles nu va putea stăpâni limba ascuțită a nevestei lui.

Un strigăt puternic urmă spusele lui Add, venind de sus, într-o franceză furioasă, confirmând vorbele tocmai rostite.

– Dar eu nu vreau să…

Add privi înapoi peste umăr. Chipul lui Eddie era străbătut de umbre, aplecat, aproape umil. Ea își stoarse creierii să găsească un motiv pentru a-l reține, pentru a-i amâna plecarea. Lacrimi începură să-i șiroiască pe obraji. Primul răspuns, aproape instinctiv, din partea lui, era de a se duce în grabă la ea, de a o împăca, dar el nu-și mai putea permite s-o mai țină din nou în brațe. Mai trecuse o dată prin toate acestea. Dacă ea nu-și dorea același lucru ca el, atunci nu exista nici un motiv pentru ca el să rămână în acea casă.

– Ce nu vrei? întrebă el cu voce uscată, abia putând să articuleze cuvintele smulse cu greu.

Eddie își șterse fața plină de lacrimi. Se pare că tot ceea ce putea face astăzi era să plângă și atât. Ridicându-și privirile, înecate în lacrimi asemeni ierbii proaspete a dimineții acoperită de rouă, întâlni ochii întrebătoari ai lui Add.

Cu un strigăt de abandon, ea fugi către el și i se aruncă în brațe, îngropându-și chipul în pieptul lui.

Lacrimile ei îi udară tricoul, iar mirosul ei fin de liliac îi înnebuni toate simțurile, înecându-le. Cu brațele ridicate lateral, dorindu-și mai mult decât orice pe lume s-o prindă și s-o strângă la el, Add avea nevoie de puteri supraomenești pentru a putea rezista dorinței, dar a rezistat acestei extraordinare tentații.

Au stat acolo, ca niște figurine înțepenite dintr-un muzeu de ceară, minute lungi, până când Eddie își adună puterile pentru a putea vorbi. Cuvintele ei fură rostite încet.

– Nu vreau să pleci. Asta este în aceeași măsură casa ta ca și a mea. Vreau s-o împart cu tine.

Vocea ei tremura și era stinsă, astfel încât el trebui să-și aplece capul pentru a o putea înțelege mai bine.

Inima ei începu să bată sălbatic în piept.

– Și chiar dacă asta ar însemna că noi ne vom pierde slujbele, nu-mi pasă. Vreau să te am aici, lângă mine. Mi-e urât să dorm singură.

– Eddie, dar tu iubești munca pe care o faci, îți place să predai, îi iubești pe copii, spuse Add cu grijă.

Fiindu-i frică să nu forțeze nota, temându-se să n-o influențeze, el așteptă de la ea vorbele pe care își dorea să le audă de mai bine de un an.

Ea ridică încet capul. Ochii ei, când îi întâlniră pe ai lui, scânteiau de lacrimi, dar acolo, în adâncul lor, mai era ceva.

– Te iubesc mult, mult, reuși ea, în cele din urmă, să spună, pentru ca apoi un zâmbet luminos să-i apară pe buze și să-i

lumineze chipul, pe măsură ce rostea în continuare: Te iubesc şi nu vreau să pleci de aici niciodată.

Cu un strigăt puternic de bucurie, Add o cuprinse într-o îmbrăţişare strivitoare, puternică. Ridicând-o de la pământ, începu o piruetă, în timp ce buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, devorând gustul lor de miere, căldura lor. Iubirea izbucni liberă, înflorind din ei.

Ameţiţi din cauza îmbrăţişării exuberante, se prăbuşiră pe canapeaua albă. Buzele lor se uniră. Mâinile lor începură să exploreze, trăiră atât de puternic această îmbrăţişare, acest sărut nesfârşit, încât ajunseră în acel punct al senzaţiilor ce îi inundau în care ori respirau, ori erau ameninţaţi să moară sufocaţi.

– Te iubesc, Edwina Hermione Mason!

Vocea lui Add izbucni triumfătoare.

– Nici eu nu vreau să plec. Casa asta are ceva special. Susţine iubirea noastră. Vreau să trăiesc aici în ea, alături de tine, o mie de ani.

– Bine, dar ar trebui să poată rezista atât de mult, îl provocă ea, ridicându-şi capul şi privind de jur împrejurul camerei. Dar cred că va mai rezista circa o sută de ani.

Zâmbetul ei se stinse când descoperi chiar lângă uşă sacul de dormit al lui Add.

– Dacă ne vom putea plăti datoriile, vom putea rămâne aici.

– Şi de ce să nu ni le plătim ? întrebă Add.

– Ei bine, din cauza doamnei Jackson, îi explică ea fâstâcindu-se, înainte de a se îmbujora toată şi de a-i aprinde din nou simţurile cu limba ei delicată.

– Va fi bucuroasă să-i aibă vecini pe doamna şi domnul Addison Rivers, termină el cele începute de ea. Mai ales dacă acel copil sălbatic al ei îşi va îmbunătăţi rezultatele la matematică anul viitor.

Singurele cuvinte pe care memoria ei le păstră, fură Domnul şi Doamna Addison Rivers. Lacrimi de bucurie începură să i se adune în ochi.

Add ridică mâna lui Eddie, pe inelarul căreia se afla inelul bunicii lui.

– Întotdeauna mi-am dorit să-l știu aici, pe mâna ta. Și vreau să fii sigură de asta.

Add o aduse mai aproape de el, după ce îi sărută degetele delicate și simbolul iubirii acelor generații trecute.

– Vom face anunțul oficial cât de repede va fi posibil, îi promise el, luându-i în stăpânire buzele într-un sărut care îi incendie pe amândoi, alungând din mințile lor orice gând.

Nu i-au auzit pe Charles și pe Chloe când au coborât scările, certându-se și lovind bagajele de fiecare treaptă, nu au observat rânjetul lui Chloe când, spionându-i, observase îmbrățișarea lor. Și chiar zgomotul ușii de la intrare, trântită în urma celor doi, trecu neobservat.

Pacea și liniștea se așternură peste întreaga casă, în timp ce iubirea îi unea pe Eddie și Add. Pentru totdeauna.

Sfârșit